

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A shirtless man with dark, wavy hair and a light beard is shown from the waist up. He is looking off to the side with a serious expression. He wears a silver chain necklace with a skull pendant and two circular medallions. A Roman numeral 'VII' is tattooed on his upper left chest. He holds a white surfboard under his left arm. The background is a blurred beach scene with waves and a cloudy sky.

the
summer
we fell

ELIZABETH O'ROARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜŞTÜĞÜMÜZ YAZ

Telif Hakkı © 2023 Elizabeth O'Roark Geliştirme

Editörü: Sali Benbow-Powers Editör: Kelly Golland

Metin Düzenleme: Julie

Deaton Kapak Tasarımı: Lori

Jackson Fotoğrafçılık:

Miguelanxo Model: Sergio

Carvajal

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

1. Şimdi
2. O zaman
3. Şimdi
4. O zaman
5. Şimdi
6. O zaman
7. Şimdi
8. O zaman
9. Şimdi
10. O zaman
11. Şimdi
12. O zaman
13. Şimdi
14. O zaman
15. Şimdi
16. O zaman
17. Şimdi
18. O zaman
19. Şimdi
20. O zaman
21. Şimdi
22. O zaman
23. Şimdi
24. O zaman
25. Şimdi
26. O zaman
27. Şimdi
28. O zaman
29. Şimdi
30. O zaman
31. Şimdi
32. O zaman
33. Şimdi
34. O zaman
35. Şimd
- i Sonsöz

The Summer I Saved You Also
by Elizabeth O'Roark Teşekkür
Yazar Hakkında

ŞİMDİ

Bir havaalanından tanınmadan geçebilmemin üzerinden çok uzun zaman geçmedi. Bunu özlüyorum.

Bugün güneş gözlüklerim takılı kalacak. *"Ben bir ünlüyüm!"* diye yaptığım iğrenç hareketlerden biri. Her zaman nefret etmişimdir ama bu, şu anki görünüşümle ilgili bir sürü yorum yapmaktan iyidir. Kullanışlı Ambien zulam sayesinde Lizbon'dan San Francisco'ya kadar yolun çoğunda uyudum, ancak uçağa binmeden hemen önce aldığım telefon yüzünden hala kafam karışık... ve bu belli oluyor.

Donna her zaman bir enerji topu, neşeli ve yorulmak bilmez biri olmuştur. Onu başka türlü hayal edemiyorum. Dünyadaki onca insan varken, neden *o* olmak zorunda? Neden yaşamayı en çok hak eden insanlar çok erken aramızdan ayrılıyor ve benim gibi bunu en az hak edenler gelişiyor?

Kendime sadece biraz daha dayanmam gerektiğine dair söz veriyorum; oysa gerçek şu ki, önümde sonu görünmeyen üç hafta var. Ama başkalarına yalan söylemekten çekinmiyorsam, kendime yalan söylemekten de çekinmeyeceğim kesin.

Valizimi almaya gitmeden önce temizlenmek için banyoya giriyorum. Ela gözlerim yorgunluktan morarmış, cildim solgun. Renk uzmanının kahverengi saçlarıma eklediği güneşten öpülmüş çizgiler kimseyi, özellikle de Donna'yı son zamanlarda güneşte vakit geçirdiğime inandıramaz. Beni Los Angeles'ta her ziyaret ettiğinde aynı şeyi söylüyor: *"Tatlım, çok yorgun görünüyorsun. Keşke eve dönseydin"*, sanki Rodos'a dönmek bir şeyleri iyileştirebilirmiş gibi.

Tam zamanında aynadan geri çekiliyorum ve bir kadının yan taraftan fotoğrafımı çektiğini görüyorum.

Omuz silkiyor, hiç utanmadan. "Üzgünüm. Benim zevkime göre değilsin," diyor, "ama yeğenim senden hoşlanıyor."

Eskiden şöhretin her şeyi çözeceğini düşünürdüm. Fark etmediğim şey, hala aynı derecede üzgün olduğun. Sadece bütün dünya seni izliyor ve buna hakkın olmadığını hatırlatıyor.

Pişman olacağım bir şey söylemeden önce dışarı çıkıyorum ve yürüyen merdivenlerden bagaj teslimine doğru ilerliyorum. Cash'le çıkmaya başlayana kadar, insanlar sizi tanıdıklarını düşündüklerinde ne tür bir kaosun ortaya çıkabileceğini anlamamıştım ama bugün kalabalık yoktu. Sadece Donna yürüyen merdivenin dibinde bekliyor, biraz fazla zayıf ama onun dışında gayet iyi.

Beni kollarına çekiyor ve gül parfümünün kokusu bana evini hatırlatıyor - en iyi anlarımdan bazılarının yaşandığı bir yer. Ve en kötü anlarımdan.

"Beni almana gerek yoktu. Uber'le gidecektim."

"Bu bir servete mal olur," diyor, artık bir zamanlar yanına almak zorunda kaldığı beş parasız çocuk olmadığımı unutarak ya da umursamayarak. "Ve kızım eve döndüğünde onu karşılayacak kişi ben olacağım. Ayrıca... misafirim var."

Bakışlarım onunkileri takip ediyor, omzunu geçiyor.

Odadaki herkesten bir karış daha uzun ve bir karış daha geniş dururken onu nasıl görmediğimi bilmiyorum. Bazı iri adamlar daha az iri görünmek için ellerinden geleni yaparlar; kambur dururlar, gülümserler, şakalaşırlar. Luke bunların hiçbirini yapmadı. O, cüssesi ve her şeyiyle, gülümsemeyen halinden hiç ödün vermiyor.

Daha yaşlı görünüyor, ama yedi yıl oldu, sanırım öyle. Şimdi daha da iri, daha sert ve daha az nüfuz edilebilir. Dağınık kahverengi saçları suda geçirdiği onca saatten dolayı hâlâ altın sarısı parlıyor ama normalde sinekkaydı tıraşlı olan yüzünde bir haftalık sakal var. Keşke en azından hazırlıklı olsaydım. Keşke birisi "*Luke orada olacak. Seni denize çeken bir akıntı gibi hissedeceksin.*" deseydi.

Sarılmıyoruz. Bu çok fazla olurdu. Zaten bu şartlar altında bunu yapmak isteyeceğini sanmıyorum.

Gülümsemiyor bile, sadece çenesini eğiyor. "Juliet."

Büyüdü, sesi bile büyüdü, eskisinden daha alçak, daha kendinden emin. Ve her zaman alçak, her zaman kendinden emindi. Her zaman beni dizlerimin üstüne çöktürebilirdi.

Onun burada olduğunu *şimdi* öğreniyor olmam kasıtlı gibi geliyor. Donna hiç anlaşılmadığımı biliyor. Ama o ölüyor, yani bu küçük manipülasyon için ona kızmama izin yok. "Araba kullanmayı teklif etti," diye ekliyor Donna.

"*Teklif*" kelimesiyle kaşlarını kaldırıyor, kollarını hala geniş göğsünde kavuşturmuş, olayın *tam olarak* böyle olmadığını belli ediyor. Donna'nın bize gerçekte var olandan çok daha nazik nitelikler atfetmesi çok hoş.

"Kaç tane çantanız var?" Çoktan atlıkarıncaya doğru dönüyor, benden ne kadar nefret etse de doğru olanı yapmaya çalışıyor.

Önüne geçiyorum. "Ben bakabilirim."

Yine de atlıkarıncaya doğru yürümesi beni sinirlendiriyor. Parmağımı sağ şakağıma bastırıyorum. Başım çatlıyor, nihayet dün aldığım her şeyin etkisinden kurtuluyorum. Ve kendimi kibar bir konuşma yapacak kadar iyi hissetmiyorum, özellikle de onunla.

Yutkunuyorum. "Burada olacağını bilmiyordum." "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Çantamın geldiğini görüyorum ve ilerliyorum. "Demek istediğim bu değildi." Asıl söylemek istediğim "*Bu olabilecek en kötü durum ve üç hafta boyunca buna nasıl dayanacağımı bilmiyorum*" idi. Sanırım

Bu da pek iyi değil.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "O nasıl?"

Gözleri kararıyor. "Daha bu sabah geldim ama... onu gördünüz. Güçlü bir rüzgâr onu devirebilir."

Ve bununla birlikte gerçekten söylenecek bir şey kalmadı. En azından kolay ya da rahat bir şekilde.

Sessizlik uzar gider.

İkimiz de aynı anda çantama uzanıyoruz, ellerimiz bir anlığına sürtünüyor.

Benimkini geri aldım ama artık çok geçti. Luke çoktan kanıma karışmış, beni zehirlemeye başlamıştı.

Her zaman yaptığı gibi yanlış şeyleri istememi sağladı.

SONRA

Okullar kapanmak üzere ve lokantanın önündeki yol kötü organize edilmiş bir Geçit töreni - çocuklar ve sörf tahtalarıyla dolu jipler ve kamyonetler, yanıp sönen ve aynı hızla kaybolan müzikler. Bu, yüksek sezonun başlangıcına işaret ediyor ve önümüzdeki üç ay boyunca Rodos, dondurma ve tişört, hamburger ve benzin alan sörfçüler ve ailelerle dolup taşacak. Yerel işletmelerin çoğunun kâr ettiği, kasabanın ve sakinlerinin uzun bir uykudan uyandığı zamandır.

Özellikle de ben, gerçi şu anda yarardan çok zarar veriyor.

"Bu kadar meşgul olmasaydık şimdiye kovulmuştun," diye homurdanıyor aşçı Charlie.

Başka biri olsaydı, ona erkek arkadaşımın sonunda eve döndüğünü söyledim ama Charlie o adam değil. Ona ölümcül bir teşhis aldığımı söylesem bile *yine* de o adam olmazdı.

"Biliyorum. Özür dilerim." Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum ve ısı lambasının altından iki tabak alıyorum.

"Üzülme," diye cevap veriyor, her zamanki gibi acımasız, yanlış yazdığım sırayı yeniden yapmak için dönüyor. "Her şeyi berbat etmeyi bırak."

Stacy iki tabağı elimden aldı. "Kilise tipleri, ikinci bölüm. Bunlar senin."

Beni her zaman İncil çalışmasından sonra buraya gelen yaşlı kadınlarla bir tutuyor çünkü bahşiş vermeyi bilmiyorlar. Benim için katlanılması en zor olan onların tavırları: Bu işe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatan kendini beğenmiş, kendinden memnun halleri. Papaz ve karısı - Danny'nin ailesi- beni yanlarına aldıkları için ne kadar şanslı olduğumu.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım," diyor Bayan Poffstader. "Danny bugün eve gelmiyor mu?"

Soru çok masum. Ses tonu o kadar da değil. Bugün çalışmak için çok heyecanlı olmalıyım, diye düşünüyor. Hazırlanıyor olmalıydım. Ve eğer çalışmıyorsam, muhtemelen tembel olduğumu ima ederdi. Onlarla kazanma şansımız yok.

"Bu gece," diye cevap verdim. "Çok zamanım var." "Bayan Donna eve bir arkadaşını getireceğini söyledi."

Gülümsemeye zorladım. "Evet, Luke. Bence sörf yapacaklar." Luke Taylor, Danny'nin takım arkadaşı,

Konuştüğümüzda gayet iyi birine benziyordu ve bursunun yaz boyunca kalacak yeri karşılamadığını biliyorum ama Danny ile geçireceğim yazın farklı öncelikleri olan bir üniversite arkadaşı tarafından gasp edilmesini gerçekten istemiyorum. Geçtiğimiz yıl sosyal hayatım tamamen kilise etrafında dönüyordu - koroda şarkı söylemek, Donna'ya etkinliklerde yardım etmek - bu yüzden Danny'nin zamanının birazını kendime ayırmak istemek çok fazla bir şey istemek gibi görünmüyor. Umarım Luke kalmayı planlamıyordur.

"Şimdiye kadar kendine üniversiteli bir kız bulmuştur diye düşünmüştüm," diyor Bayan Miles. "Ama sanırım senin için hâlâ işe yarıyor olması iyi bir şey. Papazın yaptığı çok nazik bir şey, seni yanına alması."

Danny'nin benden daha iyisini yapabileceğini ima etmesi umurumda değil - bu katıldığım bir duygu. Bıktığım *alt metin* bu: "*Daha minnettar ol, Juliet. Onlar olmadan hiçbir yerde olamazsın Juliet. Sana gösterdikleri iyiliğe layık olduğunu bize kanıtla, Juliet.*"

"Öyleydi." Not defterimi çıkardım. "Sana ne içireyim?"

Buzlu çaylarını sipariş ederken bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyorlar. Ne istediklerini biliyorum: minnettarlığımı göstermemi. Taşkınlık yapmamı, secde etmemi, çöp olduğumu ve aldığım hiçbir şeyi hak etmeyen bir çöp olarak kalacağımı kabul etmemi istiyorlardı. İnsanlar sadece haddini bilenlere yardım yapıldığını görmek ister.

Ve minnettarım - bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce omzum çıkmadan bir sandviç bile yapamıyordum. İlk etapta sandviç için gerekli malzemelere sahip olacağıma güvenemezdim.

Ama benim için parmağını bile kıpırdatmamış insanlardan sürekli minnettarlık gösterileri talep etmek beni bu konuda cimri yapıyor. Donna'ya her gece teşekkür ediyorum. Kilisedeki şu sürtüklere mi? Umarım nefeslerini tutmuyorlardır.

Onlara içeceklerini getirip siparişlerini alıyorum. Masaya her yaklaştığımda sessizleşiyorlar ki bu hiç de şaşırtıcı değil. İncilleri dışarıda dursa bile en sevdikleri konu aynı: Danny'nin benden çok daha iyisini yapabileceği ve bu durumun hiçbir işe yaramayacağı. Sonunda gittiklerinde rahatlıyorum.

Masalarını topluyorum -yirmi beş dolarlık hesaba bir dolar bahşiş, doğal olarak. Tepsimi kaldırmak üzereyken kapının zili tekrar çalıyor ve hayal gibi yakışıklı bir adam -sarı saçlı, kare çeneli ve sanki dünyada en sevdiği şey benmişim gibi bana gülümseyerek- içeri giriyor. Sosyetik özel okul ceketinin yerini şort ve UCSD Futbol tişörtü almıştı ama ikinci sınıfta onunla ilk tanıştığımda olduğu kadar Genç Disney mükemmelliğini koruyordu. Hâlâ benim için fazla iyi görünüyor. Yine de bir şekilde, o benim.

"Danny!" Çığlık atıyorum, tepsiyi şangırtıyla yere bırakıyorum ve kollarımı boynuna dolamak için restoranın diğer ucuna koşuyorum.

Kendini nazıkçe ayırmadan önce beni sadece bir saniyeliğine sıkıyor. Sevgi gösterileri konusunda pek rahat değil ama onu suçlamak zor. Küçük bir kasabada papazın oğlu olarak her hareketi uzun uzadıya tartışılacak... Büyük olasılıkla ailesiyle birlikte.

"Nasıl bu kadar erken geldin?" Nefes nefese sordum.

"Çünkü-" Sırıtarak omzunun üzerinden bakıyor. "-Süren ben değildim."

Ancak o zaman onun yanından geçip içeri giren adama bakıyorum. Göz kırıyorum. Bir, iki kez. Luke'un nasıl biri olacağına dair bir imajım vardı: sevimli, tam bir Amerikalı, eve anneme getirdiğin çocuk. Tıpkı Danny gibi.

Ama Luke *sevimli* değil. Eve getirdiğiniz çocuk değil. O bir çocuk bile değil. 1.80 boyunda, yağsız kaslı, tıraş olması gereken, gergin ve bronz tenli ve... bir şekilde tehlikeli. Danny'den tanıdığım herkes kadar farklı.

Yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Ağzım kuruyor ve kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. O da gülümsemiyor. Rahatsız mı, kızgın mı anlayamıyorum ama telefonda tanıştığım o iyi adam tamamen kaybolmuş, yerine gelen de benden pek hoşlanmıyor gibi.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, sesim düzensiz. Yüzünde beni bakmaya zorlayan bir şey var: gözlerinin tuhaf rengi -kahverengi ve biraz yeşil, yanaklarının altındaki çukurlar, beklenmedik derecede yumuşak ağzı.

Danny kolunu omuzlarıma doladı. "Sana onun yaşayan en güzel kız olduğunu söylemişim, değil mi?"

Luke, Danny'nin sözlerini tartıyormuş gibi bana bakıyor. "Bunu herkese söyledin, evet." Bunu yapmadan konuyu tartışmaya ancak bu kadar yaklaşabilirdi, yine de burada duruyorum, hala ona bakıyorum ve içimde aniden canlanan bu ısrarcı çırpınışı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve bakışlarımı tekrar Danny'ye çeviriyorum. "Beşe kadar çıkmıyorum."

Alnıma nazik bir öpücük konduruyor. "Acele etme. Luke'a yazın neden burada kalması gerektiğini göstermek için Kirkpatrick'e gidiyoruz."

Kendime bile açıklayamadığım huzursuzluğu örtmek için gülümsemeye zorluyorum. Luke'un kaşlarını çatmasına bakılırsa, sanırım o da bunu hissediyor.

Allens'lerin sıcak ön verandası ve soluk pembe çiçek açmış bakımlı gül fidanlarıyla düzenli evine vardığımda GÜNEŞ KAYMAYA BAŞLAMIŞTI.

Geçen yıl, dünyada tek istediğim eve dönmek için böyle şirin bir evdi, güvende olacağım bir yer. Buraya üvey kardeşim omzumu yerinden çıkardıktan hemen sonra gelmişim ve buraya benim diyebilirim sonsuza kadar mutlu olacağımı düşünmüştüm.

İstedığınızı elde ettikten sonra başka bir şey istemeye başlamanız çok komik.

Bu gece keşke beş dakikalığına yatağa yüzüstü uzanabilseydim ya da en azından lokantanın pis kokusunu saçlarımdan arındırabilseydim. Birinin misafiri olduğunuzda, yorgun olamıyorsunuz. Kötü bir gün geçiremezsiniz.

"Juliet?" Donna mutfaktan sesleniyor. "Gel de patatesler için bana yardım et, olur mu?"

Donna'nın kötü bir niyeti yok; yemek yapmaktan ve güzel bir ev yaratmaktan gerçekten hoşlanıyor ve her zaman mutfakta yardım edecek, bunları aktaracak bir kızı olsun istemiş. Ancak burada olmak çoğu zaman iş günümün bir uzantısı gibi geliyor - rüyalarımdaya bile birinin kahvesini dolduruyorum ya da ketçap bulmak için acele ediyorum.

Luke ve Danny masada oturuyorlar, güneşte geçirdikleri öğleden sonradan kalma ışıltıları parlıyor, saçları duştan kalma nemli. Luke uzak tarafta, Danny'nin normal koltuğunda oturuyor. Lokantaya geldiğinde boyu onu neredeyse sırik gibi gösteriyordu. Ama otururken masaya ve odaya göre fazla iriydi. O olmadan da dört normal boyda insandık ve dengemiz mükemmeldi. Dengemizi bozdu ve bu bir şekilde tehlikeli hissettiriyor.

Ben Donna'nın haşladığı patatesleri süzerken Danny işlerin nasıl gittiğini soruyor. Özgürce konuşabilseydim, tüm öğle yemeğini beni kötüleyerek geçiren ve Danny'nin başka birini bulmamış olmasına şaşırdıklarını söyleyen kilise kadınlarından bahsederdim. Bay Kennedy'nin elini yine kıcıma attığından ya da bazı gençlerin uçlarını ketçapla masaya yapıştırdıklarından bahsederdim.

Onun yerine "İyiymi," diye cevap veriyorum, çünkü papaz bana iş buldu ve minnetsiz görünmek istemiyorum. Allen'lar sessiz olduğumu düşünüyorlar ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Söyleyemediğim o kadar çok şey var ki, konuşmamak daha kolay geliyor.

Ben patatesleri ezerken sohbet hızla Luke ve Danny'nin geçen yıl üzerinde anlaştıkları konu olan sörfe geri dönüyor. Bir dalgayı tanımlamanın binlerce yolu var: engebeli, lapa gibi, cam gibi ya da ağır ve hepsini kullanıyor gibi görünüyorlar. Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama şöyle bir baktığımda Luke'un bu konu hakkında konuşurken nasıl canlandığını görüyorum. Gözleri parlak, gülümsemesi geniş ve sanırım hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar çekici görmedim. Ondan *hoşlanmıyorum* bile ama ona bakmak istiyorum; o gülümsediğinde ben de gülümsemek istiyorum.

Papazın arabası garaj yoluna giriyor ve biz biraz daha hızlı hareket ediyoruz çünkü papaz yemeğin hemen servis edilmesini istiyor. Oğluna sarılıyor ve masanın başındaki yerini almadan önce Luke'un elini sıkıyor. Donna'nın yiyecekleri taşımasına yardım ediyorum ve sonra Danny'nin yanındaki sıraya kayıyorum, burnu kırışmadan önce dudaklarını başımın üstüne bastırıyor.

"Çizburger gibi kokuyorsun," diyor sırtarak.

Luke, ikimizin de karşısında, sanki kendimi açıklamamı bekliyormuş gibi bana bir an uzun uzun bakıyor. Belki de Bayan Poffstader'ın düşündüğü şeyleri düşünüyor: yeterince önemsiyor olsaydım, bugün izin alırdım. Kalacak bedava bir yer için arkadaşını kullanan yırtıcı bir kız olduğumu.

Değilim. Olmadığımı biliyorum. Ama Danny ile ayrılırsak nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Lokantadan çok az şey biriktirdim ve artık evde istenmediğimi açıkça belirttiler. Zaten oraya geri dönmek istemezdim.

"Hiç biber var mı?" diye sorar papaz.

Donna'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Neden irkildiği hakkında hiçbir fikrim yok - papaz ne kadar uğraşırsa uğraşsın her zaman bir şeylerin eksik olduğuna karar verecektir. Bana sorulmadan ayağa kalkıyorum ve Luke'un kaşları çatılıyor. Biberle döndüğümde hâlâ beni izliyordu, bakışlarında sert bir şey vardı.

"Hazır ayaktayken çay getirebilir misin Juliet?" diye ekler papaz, yardım isteyen bir kadın ve bebeği hakkında uzun bir hikâyeye başlamadan önce. Bunu akşam yemeklerinde sık sık yapar; Pazar günkü vaazında kullanabileceği bir şeyler bulmak için günün olaylarını tartışır. Belki de tema, *Tanrı kendine yardım edenlere yardım eder olacaktır*. Belki de tema *Hayırseverlik evde başlar* olacak. O

henüz anlamadı.

Tüm bunlara rağmen Luke sessizliğini koruyor ama yine de odanın havasını emiyor. Danny'nin evi son bir buçuk yıldır benim için bir sığınaktı, ama Luke buradayken... artık öyle değil. Umarım kalmaya karar vermez.

Donna ve ben masayı toplamak için ayağa kalkıyoruz, Luke da ayağa kalkmaya başlıyor ama Donna sevgi dolu bir gülümsemeyle onu elinin tersiyle itiyor.

"Otur, otur," diye ısrar ediyor, sanki ziyarete gelen bir devlet adamıymış gibi.

Donna kahveyi hazırlarken ben de garaja gidip dondurucudan bir kutu dondurma alıyorum. O turtayı keserken ben de krema ve şeker koyuyorum. Bunlar her gece yaptığım işler, ama birden kendimi dikkat çekiyormuş gibi hissediyorum, sanki bir sahnede pandomim yapıyormuşum gibi, çünkü Luke izliyor ve onun yargısı somut bir şey, yaptığım her hareketi zorlama ve yanlış hissettiriyor.

Ben tencereleri ovmaya başlarken onlar turtalarını yiyorlar ve bakışlarım kazara onunkilere takıldığında, gözleri yüzümden bulaşık bezine küçümseyerek kayıyor, düşünceleri o kadar açık ki sanki yüksek sesle söylemiş gibi: *"Senin içini görüyorum Juliet ve buraya ait değilsin."*

Geçtiğimiz yıl Allens gibi nazik, kibar ve bağışlayıcı olmak için elimden geleni yaptım ama Luke'a karşı öyle biri olamıyorum. Olamıyorum işte.

Gözlerimi ona dikiyorum. *Belki ben buraya ait değilim Luke Taylor. Ama sen de değilsin.* Sanki başından beri benden beklediği tepki buymuş gibi gözlerinde memnun bir parıltı belirliyor.

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA, Danny'nin burslu olarak gittiği kibirli özel okul Westside'ın çocuklarından biri tarafından düzenlenen bir partiye gidiyoruz. Danny beni de dahil etmek için elinden geleni yapıyor.

"Kız arkadaşım Juliet'i hatırlıyorsunuz," diyor ve çoğu hatırlıyor ama hatırlamıyormuş gibi davranıyor. Onlar böyledir.

Bize bira ikram ettiler, Danny hem kendi hem de benim adıma reddetti. Yine de sorun değil. Sıradan bir lise deneyiminden daha çok istediğim şey Allen'lar gibi olmak, bir şekilde kendimi onların bana verdiği her şeye layık kılmak ya da daha iyisi ve daha imkânsız onlardan biri olmak. Bahçede birbirini kovalayan sincaplara gülümseyen, gününden turta pişirip sevdikleriyle masaya oturmaktan başka bir şey istemeyen küçük Donna olmak. Onda bir huzur, hoşnut bir sessizlik var ve ben de o sessizliğin bir kısmını kendim için istiyorum.

Tanıştırıldığımızda bir adam "Sen şu papazın yanına aldığı kızsın, değil mi?" diye soruyor. "Kardeşin falan ölmedi mi?"

Ya da öyle bir şey. Sanki ölmek diğer sonuçlara o kadar benziyor ki onları birbirinden ayırmak zor. Sertçe yutkunuyorum. "Evet." *Ölmüş ya da öyle bir şey.*

Danny'nin rahatsızlığı hatırlatmadan daha kötü. Benim için üzüldüğünden mi yoksa bu bağlantıdan utandığından mı emin değilim. Haverford'dan bir genç öldüğünde, genellikle

çünkü bunu kendi başına açtı.

Dışarı çıkıyoruz, Luke bir elinde birası ve kucığında bir kızla şömüne başında oturuyor, en fazla on dakikadır burada olmamıza rağmen. Benim aksime, o çoktan aramıza katılmış.

-Çünkü üniversitede top oynamak, birinin kız arkadaşı olmak kadar önemli değil.

"Juliet?" diye soruyor yanımdaki kız. Çok sevimli ama hiçbir şekilde bu kalabalığa uymuyor gibi görünüyor. Sarı saçları düzgün bir bob şeklinde kesilmiş. Sprey bronzluk, takma kirpik ya da makyajı yok. "Ben Libby. Ailem buraya yeni taşındı ama geçen hafta sizi kilisede şarkı söylerken dinlediğimi ve çok güzel bir sesiniz olduğunu söylemek istedim. Seni dinlerken kendimi Tanrı'ya daha yakın hissediyorum."

Bu daha önce hiç hissetmediğim türden bir duygu, bana o kadar yabancı ki gözleri samimiyetle parlamasaydı saçmaladığını düşünürdüm.

Bana üniversitenin birinci sınıfını yeni bitirdiğini söyledi. Benden iki yaş büyük olduğuna inanmıyorum ama sanırım bunun nedeni onun masum ve iyi niyetli olması ve benim bunların hiçbiri olmamam.

Şarkı söylemeyi sevdiğini söylediğinde "Koroya katıl," diye ısrar ediyorum. "Orada bin yaşında olmayan başka birine ihtiyacım var."

Gülüyor ve sonra sanki bunu yaptığı için suçluymuş gibi eliyle ağzını kapatıyor.

Daha iyi bir insan olsaydım, Danny'nin gitmesine izin verirdim. Sinsi bir söze güldüğünde suçluluk hisseden, kendini Tanrı'ya *her* an yakın hisseden tatlı, saf bir kıza aşık olması için beni terk etmesine izin verirdim. Ama ben daha iyi bir insan değilim ve onun gitmesine izin vermeyeceğim.

"Hey, Maggie!" diye bağılıyor bir adam karanlık havuz evinden çıkan ve hâlâ şortunun düğmelerini ilikleyen kıza. "Orada fazla kalmadığın kesin. Bir dahaki sefere beni de al."

Gülüyor. "Yemekleri severim, atıştırmalıkları değil."

Danny, reşit olmadığım ve ondan önceki deneyimlerim çoğunlukla isteksiz olduğu için, kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanma konusunda kararlı bir şekilde *"ellerini çekmişti"*. Ama Maggie'nin yüzünde daha önce başka kızlarda gördüğüm türden şaşkın, sersemlemiş bir memnuniyet var. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Sonrasında kendini hasta hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu da bilmek istiyorum.

Başka tarafa bakıyorum ve Luke'u beni izlerken yakalıyorum, sanki içimi görebiliyor, sanki tam olarak ne istediğimi biliyor. Ve bir an için aramızda garip bir enerji, havada bir ağırlık oluyor.

Danny, Maggie'den sağında cigara yakan adama bakarak sessizce, "Burası pek bize göre değil," diyor. "Dışarı çıkmak ister misin?"

Başımı sallıyorum, ama gerçek şu ki bu olayla ilgili her şey benim sahnem. Allen'ların olmadığı bir dünyada, tamamen farklı bir kız olurum.

Luke, biz kalkarken Danny'ye cipin anahtarlarını atıyor. "Beklemeyin."

Kucağındaki kız elini çoktan adamın bel kemerine doğru kaydırıyor ve bu midemde bir şeylerin yanmasına neden oluyor. Dünyanın geri kalanı -onun ve Maggie gibi kızlar- istedikleri şeyleri elde ediyorlar. İçiyor, dans ediyor ve deneyler yapıyorlar. Ben neden yapamıyorum?

Papaz Dan sık sık *"İyilik kendi başına bir ödüdür"* der. Ama şu anda, o kadar da iyi hissetmiyorum.

Ödüllendirme.

Jeep'e biniyoruz ve Danny dikkatlice çekmeden önce motoru çalıştırıyor. Luke'un bundan sonra ne yapacağını merak ediyorum. O kızı önemliymiş gibi mi öpecek, yoksa Justin'in beni öptüğü gibi, çoğunlukla reddetmesin diye onu susturmak için mi öpecek?

"Çok sessizsin," diyor Danny.

Ona doğru döndüm. "Senin arkadaş olabileceğin birine benzemiyor."

Danny omuz silkiyor. "Yaptığı her şeyi onaylamıyor olabilirim ama o iyi bir adam ve zor bir hayatı oldu. Hayal edilemeyecek kadar zor. On altı yaşından beri evsiz... Sanırım üvey babası annesini dövüyormuş ve bunu durdurmaya çalıştığında onu evden atmışlar. Düşünebiliyor musunuz... on altı yaşında evsiz?"

Sessizce gülüyorum. "Şey...evet. On beş yaşında evden ayrıldım."

"Kendi *isteğinle* ayrıldın," diye düzeltiyor ve dişlerim gıcırıyor. Üvey kardeşim omzumu çıkardıktan sonra taşındığımı düşünürsek, pek de seçme şansım olduğunu söyleyemem. Danny geçmişimi yeniden canlandırırken bazen neredeyse kasıtlı davranıyor.

"Benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyor."

Danny başını sallar. "O sadece sessiz bir adam. Seninle ilgili değil."

Luke'un bana baktığında yüzünde sert bir şey olduğunu, diğer herkese baktığında orada olmayan bir şey olduğunu açıklamak istiyorum ama bunu tartışmaya devam edersem deli gibi konuşacağım. Bunun yerine hafta sonu biter bitmez gitmeye karar vermesini ummayı seçiyorum.

Cumartesi günü sahile gitmek için uyandığımızda, şiddetli bir esinti vardı ve ben izin aldığım için çok pişmanım, çünkü bunu sadece Danny ve ben olacağımızı düşündüğüm için yapmıştım. Zaten Kuzey Kaliforniya'da Mayıs sonları ya vurur ya da ıskalar. Gölgede ılık olabilir ya da güneş ışığı bile sizi tam olarak ısıtamayacak kadar esintili olabilir. Bugün ikincisi olacak ve Luke'un kasabanın kuyusunu zehirlemişim gibi davranmasıyla bu gezinin küçük cazibesi tamamen ortadan kalktı.

Danny ve Luke kahvaltayı bitirdiğimiz sırada aşağıya iniyorlar. Luke'un gözleri zar zor açılıyor ama ona doğru baktığımda gözlerinde her zaman var olan o küçümsemeyi görüyorum.

"Takım elbiseni giydin mi, tatlım?" Danny bana soruyor. "Yemeğimiz biter bitmez çıkaracağız."

Yapamam. Zavallı ve muhtaç olduğum ve beni kabul eden insanlara yalakalık yaptığım için benden nefret eden bir adamla bütün lanet günü geçiremem. Geçiremem.

"Dışarı çok soğuk," diye söylendim. "Ve rüzgar kumu her yere savuracak." "Hava ısınacak," diyor Danny. "Gelmek zorundasın. Seni aylardır görmedim."

Danny bu şekilde istediğini elde ediyor, beni etrafında isteyen tek kişi olarak. Kabul ederken Luke'un bakışlarından özenle kaçınıyorum.

Ben tencereleri ovarken onlar yemek yiyor ve Danny annesine biraz daha meyve suyu olup olmadığını sorduğunda ben de tam oturmıştım.

"Ben bakarım," diyorum ve tekrar kalkıp garajdaki buzdolabına doğru yürüyorum. Döndüğümde Luke'un gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşlarını kaldırıyor. Sanki *"Ne yaptığını çok iyi biliyorum"* der gibi.

Ben de kendiminkini kaldırıyorum: *Siktir git Luke*. Burada yardımcı olmak için elimden geleni yapmamda yanlış bir şey yok. Elimden geleni yapıyorum. Belki bunu onları kötü biri olmadığımı ikna etmek için yapıyorum, belki de kendimi ikna etmek için. Her iki durumda da, bu onu ilgilendirmez.

Kahvaltıdan sonra Luke'un eski püskü cipine doğru yürürken kapüşonlu kazağımın içinde, göğsüme bastırdığım bir kitap ve havluyla titriyorum. Luke bana bakıyor, gözleri ayak bileklerimden başlayıp yukarı doğru tırmanıyor.

"Tahtası nerede?" diye soruyor.

Danny gülüyor ve kolunu bana doluyor. "Juliet sörf yapmaz." Geçen yaz bana bir kez öğretmeye çalışmıştı ve pek iyi gitmemiştii. "İnan bana, sahilde kalıp güzel görünmesi herkes için daha güvenli."

Luke'un yanağında bir kas titriyor, ya benim sörf yapamamama ya da Danny'nin beni güzel bulmasına sessiz bir itiraz. "Belki de onu kamyonete almalısın. Zaten üşüyorsa, üstü açık olmadan yola çıktığımızda donacaktır."

"İyi olacaksın, değil mi?" Danny kalçamı nazikçe sıkarak ısrar ediyor. "Yolun sadece on dakika aşağısına gidiyoruz."

Başımı sallıyorum. Danny araba kullanırsa, ailesi aynı arabayı paylaşmak zorunda kalacak ve çektikleri her sıkıntı aslında benim suçum olacak. Elimden geldiğince hatalı olmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

Kendimi arka koltuğun küçük bir köşesine sıkıştırıyorum, tahtalar omzuma çarpıyor ve açık pencerelerden gelen esinti konuşmanın çoğunu takip etmeyi imkansız hale getiriyor.

Telefonum gelen bir mesajla çınlıyor. Arkadaşım Hailey'den geldiğini fark edince koltuğumda biraz daha aşağı kayıyorum. Bana söyleyeceği her şeyin başka gözler için uygun olmayacağını zaten biliyorum.

HAILEY:

Nasıldı?

Dün gecenin o gece olacağından emindi. Olmayacağından oldukça emindim ve haklıydım.

Olaysız. Öyle olacağını söylemiştim. Sadece dikkatli davranıyor, sanırım. Tatlı bir şey.

Shane Harris de çok tatlı biri ama emin olun durumdan sıkılırsanız bu onu durdurmayacaktır.

Danny ile birlikte olmasaydım Shane'in tekrarlanan tekliflerine *"Evet"* der miydim? Belki, ama Danny ile birlikteyim ve onun ailesiyle yaşıyorum, bu yüzden kendime bu soruyu sormanın bir anlamı yok.

Kirkpatrick'e vardığımızda cip yolun kenarına sayrıldı. Arkadan inerken titriyorum ve ısınmak için

havlumu üzerime sararken Luke'un gözleri doluyor.

Onları sahile kadar takip ettim ve onlar soyunurken dizlerimi eşofmanımın içine sokarak oturdum.

tişörtler ve dalgıç kıyafetleri giyiyorum. Esinti güneş kremi, deniz otları ve kır çiçeklerinin kokusunu taşıyor ve hava hala soğuk olsa da gözlerimi kapatıp derin nefes alarak yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum. Burada, güneşin parladığı ve esintinin hafif olduğu zamanlarda, neredeyse yeniden bir bütün olabileceğime inanıyorum.

Gözlerimi açtığımda Danny çoktan sağlam ve yetenekli bir asker gibi suya doğru ilerliyor, ama Luke öyle değil.

Hâlâ beni izliyor, ama gözlerim açıldığında arkasını dönüyor ve tek kelime etmeden Danny'yi takip ediyor.

Tahtayı tek kolunun altında kolayca taşıyor, sanki hiçbir şey taşımıyormuş gibi. Giyinikken boyu onu neredeyse zayıf gösteriyor ama bir yüzücünün geniş omuzlarına sahip ve onda futbolla ilişkilendiremeyeceğiniz ama baleyle de tam olarak ilişkilendiremeyeceğiniz bir zarafet var. Daha çok insan formunda bir kaplan gibi, kıyıya doğru yürümek gibi basit bir şey yaparken bile bir tür şık atletizme sahip.

Onlar kürek çekip sıraya girerken ben de ayaklarımı rüzgârdan korumak için serin kumlara gömüyorum. Hava yakında ısınacak ama yine de keşke gelmeseydim diyorum.

Danny alabildiği ilk dalgayı alır, her zaman aldığı türden bir dalgadır bu; ılımlı ve tahmin edilebilir. Dalgayı yarmaya çalışır ama yok olur.

Luke'un bir sonrakine atlamasını bekliyorum ama atlamıyor. Dalgaların onu geçip gitmesine izin veriyor. Danny gerçekten iyi olduğunu iddia ediyor - ailesi lisede taşınmadan önce sörf yaparak büyümüş- ama sadece San Diego'da sörf yaptığı için gözünün korkup korkmadığını merak ediyorum. Bencilce olacak ama *umarım* gözü korkmuştur.

Umarım bundan nefret eder ve bir daha asla geri gelmez.

Tam bunu düşünürken, dik oturuyor, uzaklara bakıyor, tüm kasları gergin. Bir kez daha bana bir kaplanı hatırlatıyor, ama bu sefer avını yeni fark etmiş bir kaplan. Uzaktaki dalga kalınlaşmaya ve kabarmaya başlıyor. Luke yüzüstü yatıyor ve sertçe kürek çekiyor, arkasında bir su duvarı oluşurken geniş omuzları sürekli hareket halinde.

Bu acemi bir dalga değil - ne yaptığınızı bilmiyorsanız sizi mahvedebilecek türden bir dalga. Ondan hoşlanmasam ve burada olmasını istemesem de, felakete hazırlıklı olarak nefesimi tutuyorum.

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi aniden ayağa kalktı. Danny ayağa kalkarken metodik davranıyor, önce bir ayağını, sonra diğerini dizlerinin üzerine dikkatle yerleştirirken, Luke bir şekilde uzun bedenini tek bir hareketle havaya kaldırıyor, zahmetsizce yere iniyor, ayakları yere sağlam basıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki zar zor algılayabiliyorum, o kadar hızlı ki hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

Boyunun ona zarar vereceğini düşünmüştüm ama hiç de öyle olmadı. Dalga bir canavar, inişli çıkışlı ve vahşi. Ama mutfak zemininde çıplak ayakla bile durabilir, o kadar dengeli görünüyor.

Su duvarına doğru ilerliyor, zahmetsiz bir hava dalışı yapıyor ve sonra tekrar ilerliyor, elinin dalgayı sıyrmasına izin veriyor, mümkün olduğunca uzun sürmesi için varile girerken hızını yavaşlatmaya çalışıyor. Profesyonellerden birine benziyor: kış dalgası geldiğinde Mavericks'te sörf yapmak için antrenman yapanlar

geliyor. Ve uzaktan bile olsa, daha iyi bir sörf için neden sekiz saat kuzeye gitmeye ve bir papazın evinde kalmaya katlanmaya istekli olduğunu şimdi anlıyorum. O *mutlu*. Gülümsediğini gördüm, güldüğünü duydum, ama suyun üzerinde süzülürken onda farklı bir şey var, derinlemesine odaklanmış ve eksiksiz bir şey.

Luke sonunda fiçinin ucundan fırlıyor, dalgaların kuyruğunun tepesinden geri süzülürken tahtası havaya uçuyor. Sıradakiler tezahürat yapıyor - normalde çene sallayarak ya da sessiz bir "*Güzel*" diyerek onaylayanlar. O *kadar* iyi. Aşağı atlıyor ve tekrar yüzüstü yatıyor, kulaç atıyor, neşesinin yerini başka bir şey alıyor, daha iyi bir şey. Yoğunluk. Sanki dünyada bunu tekrar yapmaktan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Danny öyle biri değil. *Daha fazlasını* istemiyor. Zaten sahip olduğu şeylerle mutlu. Keşke bu konuda Danny'ye biraz daha benzeseydim. Deniyorum.

İki saat sonra nihayet kıyıya döndüklerinde kumlu ve tuzludurlar, yorgunluktan da ötedirler ama bu benim lokantadaki vardiyamdan sonra hissettiğimden farklı bir yorgunluktur. Baş döndürücü ve mest edici. Büyüklüklerine rağmen bana küçük çocukları hatırlatıyorlar.

"Bebeğim, bunu gördün mü?" Danny sonunda küçük bir havadan çekim yapmanın sevinciyle soruyor. "Sanırım sonunda daha önce neyi yanlış yaptığımı anladım."

"Kötü sörf mü yapıyordun?" diye şaka yapıyor Luke. "Yanlış yaptığın şey bu muydu?" Sonra kahkaha atıyor; sesi kısık, boğuk ve o kadar tartışmasız bir erkek sesi ki, içimde bir kıvılcım çakıyor ve neredeyse acı verici bir şekilde bağırsaklarıma saplanıyor.

Danny onu tekmeliyor ve gülerek yanımda kuma yığılıyor. "Pislik."

Luke gözlerini kapatıyor ve yüzünü güneşe çeviriyor. "Bir daha asla San Diego'da sörf yapmak istemiyorum." "Sanırım bu, seni yazın burada kalmaya ikna ettiğim anlamına geliyor?" Danny soruyor.

Luke gözlerini kaçırmadan önce bana bakıyor. "Evet. Sanırım yaptın."

Ama mutluluğu biraz azaldı. Mutsuz olduğu şeyin ben olduğumdan şüpheleniyorum.

ŞİMDİ

Çoğu insan evine dönmekten sevgiyle bahseder. Ama benim için, evle ilgili güzel anılar bile şimdi kaybettiklerimi hatırlatan acılarla dolu. Geri dönmek için yedi yıl beklememin nedenlerinden biri bu, ama en önemlisi değil.

Otoyol Haverford'un etrafından dolanıyor ve her zamanki gibi boktan görünüyor. Cash şu an burada olsaydı kıcıyla gülerdi. Birkaç içkiden sonra yine benim "*beyaz pislik köklerimden*" bahsederdi. Büyük ihtimalle bu konuyu açmayı hiç bırakmazdı.

Donna bakışları benimkileri takip ederken omzumu okşuyor. "Ara sıra onu kontrol ediyorum," diyor annem hakkında. "Pek bir şey değişmedi."

Yani annem hala her tartışmada kocasının tarafını tutan bir kadın. Benden nefret eden bir kadın, ancak benden defalarca para istemekte bir sakınca görmüyor.

Sadece onun sessizliğini satın almak için ödüyorum.

Rodos'a devam ediyoruz, otoyoldan çıkıp sahile doğru giden iki şeritli bir yola giriyoruz, burada evler kibar ve tekdüze, düzgünce kesilmiş çimler ve kimsenin sopayla vurmadığı posta kutuları var, benim büyüdüğüm yerden olabildiğince farklılar.

Sonunda Donna'nın sarı fiçı tahtası evinin önünde durduğumuzda midem bulanıyor. Arkadaki yeni ek bina o kadar büyük ki ana evi cüceleştiriyor, aksine küçük ve şirin gösteriyor, ama buraya ilk geldiğim gece ne kadar güzel ve parlak göründüğünü hala hatırlıyorum, Danny'nin sahip olup da benim sahip olmadığım her şeyi simgeliyordu: onu seven ebeveynler ve güvende olacağı bir yer. O zamanlar her şeye sahipti.

Beni ön kapıdan içeri almamalıydılar.

Arabadan inerken "Vay canına," diye fısıldadım. "Burası... sanki farklı bir yer."

Donna'nın parmakları benimkilerle birleşiyor ve elimi sıkıyor. "Tamamen sizin sayenizde çocuklar."

Tek yaptığımız çek yazmaktı. Asıl iş birkaç hafta sonra Danny'nin Evi resmen açıldığında gerçekleşecek.

Bazıları iyi, bazıları berbat olan pek çok yer acil ve uzun süreli koruyucu bakım hizmeti sunmaktadır, ancak Danny's House psikologlar, avukatlar ve eğitim uzmanlarından oluşan son derece eğitilmiş bir kadroya sahip olacaktır.

danışmanlar tuttu. Donna bu fikri ilk ortaya attığında, hayata geçirilemeyecek kadar iddialı görünüyordu. Bu yüzden, eğer başarırsa açılışa geleceğimi kabul ettim - çünkü gerçekten gelmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Luke'tan da aynı sözü aldığını fark etmemiştim.

Antreden içeri adım atmak geçmişe adım atmak gibi - Danny'nin mutfaktan çıkmasını bekliyorum, cildi suda geçirdiği bir günden dolayı parlıyor, saçları hala nemli - ama evin geri kalanı değişmiş. Aile odası genişlemiş, yemek odası artık otuz kişilik ve mutfak iki katına çıkmış.

Donna bana atıştırmalıklarla dolu devasa, yeni, gömme kileri gururla gösteriyor. "Aç mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Luke homurdanıyor. "Senin için ilginç bir üç hafta olacak. Patron yok, ıstakoz yok."

Yaşam tarzımın aşırılıkları onun ağzından gülünç geliyor, özellikle de ikimizin de geldiği yer göz önüne alındığında ve bunlar *benim* aşırılıklarım bile değil. O tur rehberini ben yaratmadım, basına veren de ben değilim ama o zamandan beri bunun bedelini ödüyorum.

"Onu ben değil menajerim söyledi," diyorum bıkkınlıkla. "Gerçekten bir şovdan önce *ıstakoz* yiyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Bana bakıyor, bakışları ölümcül. "Gösteriden önce ne yaptığını nereden bileyim?"

Tuş, Luke. Sanırım yapmazdın.

Donna bize bakıyor ve endişesini zoraki bir gülümsemeye örtmeye çalışıyor. "Seni ve Luke'u ek binaya yerleştireceğim. Erken gelecek iki çocuğumuz var, böylece buraya geldiklerinde ana evde uyuyabilirler ve siz de taşınmak zorunda kalmazsınız. Sorun olur mu?"

"Elbette," diyorum, gözlerim Luke'a kayıyor ve aynı hızla uzaklaşıyor. O benim yakınım olmak istemiyor. Ben de onun yakınım olmak istemiyorum. Bu ziyaret gittikçe daha iyi bir hal alıyor.

Donna bizi ek binaya doğru yönlendiriyor ve solundaki kapıyı açıyor. Bir yatak, bir komidin ve başka hiçbir şey yok. Duvarlar çıplak ama pencere geniş arka bahçeye bakıyor. Bunu mümkün kılmak için Donna'nın arkasındaki evi yıkmak zorunda kaldık.

Çocuklar için iyi bir yer olacak. Benimki gibi bir evden gelen herkes için iyi bir yer. Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve sertçe yutkunuyorum, kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum. Tüm bu lanet karmaşadan iyi bir şey çıkabilir, ama en başta hiç yaşanmamış olmasını dilemekten asla vazgeçmeyeceğim.

"Çok bir şey değil, biliyorum" diyor.

"Nasıl yetiştirildiğimi biliyorsun," diyorum ona küçük bir gülümsemeye. "Bir yatağım olduğu sürece, ben iyiyim."

Bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Şimdi kaldığın yerleri gördüm. Sanırım çok daha iyilerine alışmışsındır."

Haksız da sayılmaz. Odama gittiğimde karşılama hizmeti tamamlanmadığında şikayet eden, bir süit müsait olmadığında sinirlenen biri haline geldim. Ama aynı zamanda, hala her şeyi kaybetmeyi bekliyorum ve yatağa girdiğim hiçbir gece yarım kalmıyor.

Üvey babamın eli bileğime sıkıca sarılmış, beni bir ihlalden dolayı cezalandırmak için yere çekiyor ya da Justin, kardeşimin uyanmaması için dışarı çıkmamı istiyor. Belki de bu yüzden Cash bana sert davrandığında o kadar da itiraz etmiyorum - çünkü daha kötülerini yaşadım.

Belki de bunu hak ettiğimi bildiğim içindir.

"Mükemmel," diyorum ona, ağzım bir gülümsemeye kayıyor. "Asistanıma yatak için altı yüz iplik numaralı çarşaflar göndermesini söyleyeceğim."

Şaka yapıyordum ama Luke odasına giderken gözlerini deviriyor ve göğsümde kızgınlık patlıyor. Onun nefretini sonuna kadar hak ettiğimi biliyorum ama gerçekten de bu kadar çabuk o insana dönüştüğümü mü düşünüyor?

Elbette biliyor. Yedi yıl önce ayrıldığımda o kişi olduğumu düşünmüştü.

"Ben akşam yemeği için çalışmaya başlarken sen de yerleş. Duş almak istersen banyo koridorun sonunda." Donna kollarını bana doluyor ve bu hareketin tanıdıklığı göğsümün ağrmasına neden oluyor. "Evde olman çok güzel Juliet."

Ağlama isteğimle savaşıyor ona sıkıca sarılıyorum. Ona burada olmanın da güzel olduğunu söylemek isterdim ama ben, Luke ve tüm bu anılar aynı çatı altındayken... bunu doğru gibi göstermenin bir yolu yok.

Anılar. Onların ilerlemesini nasıl durduracağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulsam iyi olacak. Her birinin güvenli bir yere saklanmasını istiyorum. Onun ve Luke'un onlara ulaşamayacağı bir yere.

SONRA

Donna burada çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Yemek yapmasına, temizlik yapmasına ve üzerine titremesine yardım etmem için

Çünkü gerçekten başka bir şey yapmak isteyeceğimi düşünemiyor.

Bazı açılardan sanki ben ona şekilsiz bir kil yığını olarak geldim ve o da beni her zaman istediği bu şeye dönüştürmeyi seçti: tatlı, koroda şarkı söyleyen bir kız, oğlu için düşünceli ve besleyici bir eş. Bu kil yumağı için herhangi bir planım yoktu. Neden ara sıra kendimi geri çekme dürtüsü duyduğumu bilmiyorum.

Çifte mesaiden sonra eve girdiğimde çocukların çoktan sörfden dönmüş olduklarını görüyorum.

İçeri girdiğimde Donna bana bir peri masalının en sevilen prensesiymişim gibi gülümsüyor, Luke ise sadece ters ters bakıyor. Benim Büyük Kötü Kurt olduğumu çoktan anlamış.

"Benim için pilavı başlatır mısın, tatlım?" diye sorar.

Başımı sallıyorum, ellerimi yıkamak için lavaboya gidiyorum, keşke biraz oturabilsem diyorum. İki kez düştükten sonra her zaman ağrım olur ama bugün Danny'nin lisesinden bir kız bana çelme taktı, bu yüzden normalden daha kötü. Her yutkunduğumda, düşerken çenemin sandalyeye çarptığı yeri hissedebiliyorum ve her zaman olduğu gibi, Luke'a doğru bakmasam bile, onun sert bakışlarının üzerimde olduğunu biliyorum, "*Beni kandıramazsın, Juliet.*"

Yine de ondan nefret edemem. Tam olarak değil. Luke'un cüssesine rağmen yemek saatinde zayıf ve az beslenmiş olması kalbimi acıtıyor. Hızlı yiyor, açlıktan ölmek üzereyken yiyeceğiniz gibi, açlıktan ölmek için *çok* zaman harcadıysanız yiyeceğiniz gibi. Öyle de olabilir; Donna yeterince yemek yapmıyor ve Danny ile papazdan çok daha büyük. Ayrıca çok daha aktif. Danny'nin bu yaz kilisede masa başı bir işi var ama Luke inşaatta çalışıyor. Bütün öğleden sonra Danny ile sörf yapmanın yanı sıra, işe gitmeden önce de sörf yapmak için şafakta kalkıyor. Aldığından çok daha fazla yemeğe ihtiyacı olmalı ve herkesten sonra masaya ulaştığımda tabağını çoktan temizlediğini fark ettiğimde, kalbimde görmezden gelemeyeceğim bir burkulma oluyor.

Her gece masadan aç kalkıyor. Donna'nın nasıl fark etmediğinden emin değilim.

"Ah, tatlım," diyor, pilavı servis tabağına dökerken beni izliyor, "ihtiyacımızın iki katını

yapmışsın."

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, sanki kazara yapmışım gibi.

En son ben oturuyorum ve oturduğumda Luke'un yüzümü incelerken gözleri kararıyor. "Çenene ne oldu?"

Herkes dönüp bana bakarken yüzüm kızarıyor. "İş yerinde ayağım takıldı," diyorum sessizce.

Neden buna dikkat çekmek zorunda kaldığını ya da neden az önce yalan söylemişim gibi burun deliklerinin açıldığını bilmiyorum. Ki söyledim, ama nasıl bir kötü niyetim olabilir ki? Ek iş olarak dominatrix olarak çalıştığımı mı düşünüyor? Eve dönerken meth sattığımı mı? Ne zaman zamanım olacak ki? Yine de yaptığım fazladan pirinci bir şampiyon gibi tüketiyor. Kendime kızgın olduğumu söylemeyi bitirmeden çok önce onu affettim.

"Buzlu çay yok mu?" diye soruyor Papaz Dan.

"Bu saatte kafein mi istiyorsun?" Donna endişeleniyor. Onu bazen kocası değil de babasıymış gibi idare ediyor, özellikle de geçen kış kardiyoloğa yaptığı ziyaretten beri.

"Danışmanlık seansı için kiliseye geri dönmem gerekiyor," diye hatırlatıyor ona. "Kendime gelmem lazım." Özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Juliet, tatlım, alabilir misin?"

"Kalkmışken Tabasco'yu da getirebilir misin?" Danny bacaklarımı bankın üzerinde sallarken soruyor.

Önemli bir şey değil ama Luke'un burun delikleri bir kez daha alevlendi. Allen'lar bana her zaman daha iyi bir insan olabileceğimi hissettirmiştir, ama Luke'un sessiz, sürekli küçümsemesi tamamen başka bir şey söylüyor. *"Juliet, seni lanet olası sahtekâr. Bu sen değilsin."*

Öyle olmadığını da biliyorum. Ama değişmek istemem çok mu yanlış? Hâlâ olduğumdan daha iyi olabileceğimi düşünmem?

Onu taşıdığımda Donna bana "Sen bir azizesin" dedi.

Oturuyorum ve Luke'un sert bakışları benimkilerle buluşuyor. "Oops." Sütü elinde tutuyor. "Boş gibi görünüyor."

Gözlerinde bir meydan okuma var. *"Devam et, Juliet. İyi bir kız ol ve tekrar zıpla. İşimizin yarısı bitti ve sen bir lokma bile yemedin ama rolünü oynamanı izleyelim."*

O etraftayken kabuğumda bir çatlak oluşuyor ve şimdiden eski, kötü versiyonumun içinden kaydığını hissedebiliyorum. "İki bacağın var," diye cevap veriyorum.

Gözlerinde bir parıltı belirliyor. "Pek azizane bir davranış değil Juliet." "Dün gece o sarışınla dolaşman da öyle." "Juliet," diye nazikçe azarlıyor Donna.

Luke bu raundu kazandı. Benim bir pislik olduğumu kanıtlamak istedi ve başardı. Yaz sonuna kadar beni yanlarında istemeyecekler. Masayı kavriyorum, üçüncü kez ayağa kalkmaya hazırlanıyorum, aniden gözyaşlarına boğuluyorum.

"Yapma," diye homurdanıyor Luke, ayağa kalkarak. "Ben hallederim."

Yemeğin geri kalanında Luke'la aramızda ağır bir hava esiyor ama Allen'lar bunu fark etmiyor bile. Onlar iki Büyük Beyaz tarafından çevrelenmiş yavru balıklar. Luke ve ben hepsini yiyene kadar ne olduğunu anlamayacaklar.

Çoğu gece bir grup sörfçüyle -Caleb, Beck ve Harrison- sahilde takılmaya başladık; ellerinde bir bira ve yanlarında bir kızla şenlik ateşinin etrafında oturup sörf hakkında konuşmak isteyen zengin üniversite öğrencileri. Bazen Libby de geliyor -o da koroya katıldı- ama onun dışında ben göze batıyorum.

Belki zengin olmadığım içindir. Belki üniversiteye gitmediğim içindir, ama aynı zamanda diğer kızlar gibi giyinmediğim, onlar gibi davranmadığım içindir.

Danny'nin kucağında oturmuyorum. Oral seks hakkında şakalar yapmıyorum ya da önümüzdeki *uzun, zorlu* gece hakkında birilerine takılmıyorum. Bu kızlar burada bikiniden biraz daha fazlasını giyerken ben bir Allen gibi giyinmişim - ne bir şey takmışım, ne de kırpılmışım.

Ve ben bundan yoruldum. Sanki utanılacak bir şeyim varmış gibi sürekli örtülü kalmaktan, Danny ile aramızdaki şeylerin hiç ilerlememesinden yoruldum.

Kapüşonumu çıkarıyorum. Üzerimde buradaki kızların çoğundan daha fazla atlet ve kısa pantolon var ama yine de dikkat çektiğimi hissediyorum.

Danny yanındaki adamla en büyük dalgaların nerede olduğu konusunda hararetli bir tartışmaya girmiş ve bunun farkına bile varmıyor ama Luke başka tarafa bakarken dişleri gıcırıyor. Kucağındaki kızın meme uçları neredeyse hiç görünmüyor ama ben ve *atletim* sorun yaratıyor.

Danny kapüşonumu çıkardığımı fark ettiyse bile bunu belli etmiyor. Yine de sonraki bir saat boyunca Luke'un çenesi gıcırıyor ve benden başka her şeye bakıyor, ta ki aniden ayağa kalkıp kucağındaki kızı karanlığa doğru çekene kadar.

Danny'yle dondurma almaya gittiğimizde, kapüşonumu tekrar giymemi öneriyor. "Tanıdığımız birini görürsek diye" diye de ekliyor.

Yani fark etti ve tek etkisi görünüşe göre... utanmış olması mı?

Ben nane parçacıklı ve serpiştirilmiş alıyorum, o da -uygun bir şekilde- vanilyalı alıyor. Kamyona dönerken yanımızdan bir çift geçiyor, bebek arabasında uyuyan bir bebeği itiyorlar.

"Çocuk sahibi olmak için sabırsızlanıyorum," diyor Danny. "Burası onları büyütmek için iyi bir yer."

Çocuklarını neyin mutlu edeceğini düşünmesini seviyorum. Geleceği düşünmesini seviyorum. Duyduğuma göre, babam geleceği pek düşünmezmiş ve çocuklarını mutlu etmek gibi bir derdi de yokmuş. Ben daha birinci yaşma basmadan çekip gitmiş.

Ama gelecek çok uzakta. Hâlâ lisedeyim ve henüz yaşamadım bile. Elinde birayla birinin kucağına oturmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Kendi isteğimle karanlığa çekilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum.

Justin'in geride bıraktığı kötü anıların yerini iyi anıların almasını istiyorum.

Danny arabayı garaj yoluna çektiğinde ve içerideki tüm ışıkların sönmüş olduğunu gördüğümde, ona doğru kayıyorum ve kucağına tırmanıyorum. "Öp beni."

Eğilip bana küçük, yumuşak bir öpücük vermeden önce suçlulukla etrafına bakınarak gözlerini kırıştırıyor. Onun

Çekilmek üzereydi, ben de onu daha sert öptüm, ağzım açıldı, dilim onunkini arıyordu.

Uzun zamandır bana karşı dikkatli davranıyor ama buna ihtiyacı yok. Daha da yaklaşıyorum, sertleştiğini hissedene kadar kendimi ona doğru bastırıyorum. Bu beni heyecanlandırıyor, sanki çok uzun zamandır beklediğim bir trene nihayet binmişiz gibi. Ama daha başlamadan kalçalarımın tutup beni itiyor.

"Hadi tatlım," diyor, nazik ve bir o kadar da sinirli.

İç çekiyorum. "Danny, bu yıl on sekiz yaşıma giriyorum."

"Kaç yaşında olduğun önemli değil... Sen o tür bir kız değilsin."

"Ne tür bir kız?"

"Biliyorsun, bunu yapan türden bir kız. Evlenmeden önce seks yapan."

Evlenmek için beklemek mi istiyor? Bana daha önce söylemesi gereken bir şey gibi görünüyor.

Ama sanırım evliliği beklemediğim gerçeği de ona daha önce söylemem gereken bir şeydi.

İlk seferimin o şekilde geçmemiş olmasını dilesem de, Luke'un yanındaki kızın şu anda elde ettiği şeyleri istiyorum. Partinin ortasında, Maggie'nin yüzündeki o tatmin olmuş, gizemli bakışla bir odaya girmek istiyorum. Ne istediğimi bile bilmiyorum, gerçekten. Sadece *daha fazlasını* istiyorum. Şu anda sahip olduğumdan daha fazlasını, ki bu çok yanlış, zaten bu kadar çok şeye sahipken.

Danny beni yatak odamın kapısına kadar götürüyor, bana o şekilde iyi geceler öpücüğü veriyor; bana kendimi değerli bir nesne, özenle kullanılması gereken ince ve kırılgan bir şey gibi hissettiriyor. Evet, bazen beni Ryan Gosling'in *The Notebook*'ta Rachel McAdams'ı öptüğü gibi öpmesini diliyorum: tam, ateşli, çaresiz. Ama Danny'nin tarzı için de söylenecek bir şey var.

Luke'un boş odasına bakarken ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum.

LUKE buradaki ilk haftasında kiliseye gitmekten bir şekilde kaçtı, ama ikinci haftanın sonunda iş işten geçmişti. Danny'nin arkasından içeri girdiğinde ben çoktan koroyla birlikte oturuyordum, aldığı iki saatlik uykuyla gözleri kamaşmış, savaşa hazırlanıyor gibi görünüyordu: elleri ceplerinde, yere bakarken omuzları kamburlaşmıştı. Yüzündeki tek yaşam belirtisi Danny'nin onları tam karşımda konumlandığını fark ettiğinde ortaya çıkıyor. Başka bir yerde boş bir koltuk bulma umuduyla etrafına bakınmaya başlıyor ama yok, bu yüzden çenesi kilitleniyor ve papaz konuşurken, dualar edilirken ya da ben solomu yaparken tüm ayin boyunca bu şekilde kalıyor.

"Çok güzeldi Juliet," diyor papaz ben yerime otururken. Kalabalığa dönüyor ve Nikaragua'da misyonerlik yaptığı dönemden bahsetmeye başlıyor; bu deneyim ona insanların çektiği acılar ve kendi iyiliği hakkında sayısız hikâye sunmuş. Bunu kanıtlamak için sürekli başkalarının sefaletini sağmasaydı iyiliğine biraz daha fazla inanırdım.

"Ancak ihtiyaç sahibi insanlar için üçüncü dünyaya bakmamıza gerek yok, çünkü onlar her yerdeler."

Dedi. Sertleşiyorum. "Evet, etrafımızdalar. Köşede oturup para üstü dilenen bir adam, bebeğine mama alamayan bir kadın, eve gitmekten korktuğu için okul kütüphanesinde kalan bir kız çocuğu şeklinde karşımıza çıkıyorlar."

Gözlerim yere iniyor ve kilisenin toplu bakışları bana kayarken yüzüm yanıyor. Hepsi bunun kimin hakkında olduğunu biliyor. Artık buna alıştım -papazın vaazlarında bana yaptığı üstü kapalı göndermeler artık sıradanlaştı- ama keşke Danny babasına kütüphane olayını anlatmasaydı ve keşke Luke da bunu duymasaydı. Belki de beni üzen onun küçümsemesi bile değil - sadece bana olduğum tüm çirkin şeyleri hatırlatması ve ne kadar numara yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım onlardan sonsuza dek kurtulamayacağımı hatırlatması.

Ayinin sonunda papazın ve Donna'nın yanında kalıyor, insanların yaptığı yorumlara, iltifat gibi görünen hatırlatmalara katlanıyorum.

"Bugün çok güzel şarkı söyledin Juliet," diyor kilise sekreteri. "Allens seni yanına aldığından beri gerçekten çiçek açmışsın."

Gülümsemeye zorluyorum ama *çiçek açtığımı* söyleyemem. İki yıl önceki halimle şimdiki halim arasındaki tek fark, çok daha az çürüğüm olması. Fakir olmanın bedeli, sanırım, her zaman başarılarınızdan övgüyle bahsedecek daha iyi durumda birilerinin olması.

Bana iltifat eden bir sonraki kişi Bayan Wilson oldu. "Juliet, ne güzel bir iş çıkardın." Gülümsemesinde acıma var.

O uzaklaşırken yanımdaki Luke gülüyor. "Zıpla, küçük gösteri midillisi, zıpla."

Ne demek istediğini sormama gerek yok çünkü zaten biliyorum: Papaz şarkı söylememi istemiyor çünkü iyi bir sesim var. Beni çamurdan çıkaranın kendisi olduğunu herkese hatırlatmak için şarkı söylememi istiyor.

"Git kendini becer," diye cevap veriyorum nefesimin altında.

Gözleri parlıyor ve ağzı seğiriyor. "İşte orada," diyor, sadece benim duymam için. "Orada bir yerde olduğunu biliyordum."

ŞİMDİ

Uzun bir duş alıyorum, seyahat gününün yorgunluğunu atıyorum. Luke arka bahçede çim biçme makinesini çalıştırıyor.

Profilden yüzü bir sanat eseri gibi; solan güneş elmacık kemiklerinin kıvrımlarını, keskin çenesini, düz burnunu belirginleştiriyor. Pencereye yaklaşıyorum, ona doğru çekiliyorum. Bir otu çekiştiriyor ve pazusu titrediğinde bacaklarımın arasında ona uygun bir zonklama oluyor. Sanki izlediğimi biliyormuş gibi yukarı bakıyor ve ben şortum ve çıplak ayaklarımla, sırtımdan aşağı dökülen nemli saçlarımla aceleyle mutfığa gidiyorum.

Donna malzemeleri tezgâhta bir araya getiriyordu ama beni görünce durdu ve gülümsedi. "İşte benim kızım. Tıpkı bize ilk geldiğin zamanki gibi görünüyorsun."

Bunun doğru olduğunu düşünemiyorum. İçimde onlarca yıl yaşlandım. Buraya on beş yaşında kirli ve tükenmiş hissederek, safça yeniden temizlenebileceğimi umarak geldim. Artık daha iyi biliyorum.

"Otur," dedim ona. Burada büyürken sık sık acı biber yaptığım için malzemeleri tanıyorum. "Ben hallederim."

"Yardım edebilirsin ama ben daha ölmedim. Hâlâ en sevdiğim iki insan için yemek yapabilirim."

Gülümsemem bozuluyor. Hâlâ her şeyi konuşmadık - ikinci bir görüş alıp almadığını ya da o gittikten sonra burası için planlarının ne olduğunu. Hiçbirini sormaya cesaret edemiyorum.

Soğanı doğramaya başladığımda, "Bugünlerde kendin için pek yemek yaptığını sanmıyorum," diyor. "Hâlâ bir ev satın almadın, değil mi?"

Başımı salladım. "O kadar çok seyahat ediyorum ki buna değmezmiş gibi geldi. Eninde sonunda bir şey bulacağım."

Bir elini başımın üzerinde gezdirerek saçlarımı düzeltiyor. "Juliet, kendini çok zorluyorsun. Belki de biraz ara vermenin zamanı gelmiştir?"

Cash'le çıkmak popülaritemin artmasına -ya da belki de sadece rezil olmama- neden oldu ve ben de bu dalgayı sürdüğü kadar sürdüreceğim... tabii devam edebilirsem. Çoktan tükendiğimi söylemek için çok gencim, ancak şu anda çoğu zaman kurumuş bir kabuk gibi hissediyorum ve daha ne kadar öyle değilmişim gibi davranabileceğimi bilmiyorum.

"Ben iyiyim. Ama beni burada *gerçekten* çalıştırmayacaksın, değil mi?" Ona en tatlı, en yalvaran gülümsememi veriyorum ve o da gülüyor.

"Gerçekten öyleyim. İlk çocuklar gelmeden önce ek binada yapılması gerekenler için bir mil uzunluğunda bir listem var." İhtiyacı olduğunda yardım tutacak bolca parası olduğu için bu pek mantıklı gelmiyor ama ben sormadan devam ediyor. "Sadece kalıcı olduğunu hissetmek istiyorum. Senin için hiç kalıcı olmadı, değil mi? Onca zaman burada yaşadın ve duvarlara tek bir şey bile asmadın."

Avucum soğanın üzerinde duruyor ve bıçağım hareketsiz duruyor. Bu onun hatası değildi - papaza benden hoşlanmaması için bir neden daha vermiş olacaktım.

"Sadece bir odam olduğu için mutluydum," diyorum ama bana inandığından emin değilim. Ben de inandığımdan emin değilim. Bir zamanlar duvara bir şeyler asmak istiyordum, hala umursadığım zamanlar vardı.

Luke içeri girdiğinde yemek neredeyse hazırdır, yeni duş almıştır, tişörtü günlerce sörf yapmaktan iyice bilenmiş göğsüne mükemmel bir şekilde oturacak kadar nemlidir.

On yıl önce gördüğüm en güzel şeydi, çok uzun süre bakmama izin verdiğimde kalbimin saatte bir milyon mil hızla atmasına neden oluyordu. Şimdi daha da güzel. Ve artık pek bir şey yapamayacağını düşündüğüm kalbim eskisi gibi atıyor.

Olmaz.

Sırıttıyor. "Oda servisi menüsü açmanın bugünlerde aşçılık yeteneğinizin zirvesi olduğunu düşündüm."

"Yemeğiniz kendi kendine tükürmeyecek. Yardım edebileceğimi düşündüm."

Donna iç geçirdi. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama ikiniz şu anda gençken olduğundan daha fazla kavga ediyorsunuz."

Bakışlarım Luke'unkine takılıyor ve bir anlığına her şey yeniden ortaya çıkıyor; aramızdaki o eski gerilim ve bunun var olma nedeni. Tanrım, o odaya her girdiğinde dünyanın alt üst olmasından nefret ediyordum. Sırf bunu saklamak için onunla kavga ettim. Ama bu yıllar önceydi ve ben başka biriydim. Peki neden hâlâ kavga ediyorum? Neden o? Ellerim tezgâhın kenarına sıkıca sarılıyor, soruları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Yerimize oturuyoruz ve Donna ile birlikte dua mırıldanıyoruz, masada kendinden emin ve kesin olan tek kişi onun sesi. Bir Allen olmak için çok çabaladım ama böyle anlarda bunun imkansızlığını hissettim, çünkü onlar dualarında her zaman çok minnettar olurken, ben sahip olmadığım şeyler için sadece kızgındım. Şimdi bile, Los Angeles'taki binlerce kızın uğruna cinayet işleyeceği bir hayatla kutsanmışken -para, şöhret, ateşli bir erkek arkadaş- hala minnettar değilim. Hâlâ biraz kızgınım.

"İkinize bakın, büyümüşsünüz ve çok iyi gidiyorsunuz," diyor Donna bana salatayı uzatırken ve bir annenin yapabileceğinden daha gururlu bir şekilde gülümsüyor. "Juliet, Luke'un bu kış Hawaii'de ikinci olduğunu duydun mu?" Ona dönüyor. "O yarışmanın adı neydi?"

Boru Hattı Ustaları.

Luke tereddüt eder. Başarılarıyla kimseye övünmek istemiyor. En azından bana. "Boru hattı."

"Ne aydı ama. Sen büyük bir sörf yarışmasına katıldın, Juliet de bir dergiye çıktı." Bana döndü. "O dergiyi bakkaldan alırken kendimi ne kadar aptal hissettiğimi anlatamam. Keşke sana izin verselerdi."

bu şeyler için daha fazla kıyafet giy."

Evet, sen de ben de. Eminim kimse Slash'ten bacaklarını gitara sararak çıplak poz vermesini istememiştir.

Luke'un dudağı kıvrılır. "Senden başka kimsenin almamasının tek nedeni kıyafetlerinin olmaması."
Pislik.

Ama sonra Luke acılı biberine yumulur, her zamanki gibi tıka basa ve iştahla yer.

-Ve bu içimde talihsiz bir yara açıyor. Neden kapanmıyor bu yara? Kimsenin orada olduğunu tahmin edemeyeceği şekilde yok olması için ne yapmam gerekiyor?

"Bir vahşi gibi yiyorsun," diyorum ona.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ve bozukluğu olan biri gibi yemek yemiyorsun."

El değmemiş yemeğime bakıyorum. Turnedeyken yemek yeme alışkanlığımı bıraktım. Sahneye tok çıkmayı sevmiyorum ve sanırım kokainin de bir faydası olmadı.

Gerginliği hisseden Donna öne doğru eğiliyor ve ben yemeğe başlarken saçımdan bir tutam almak için uzanıyor. "Ağartmayı bıraktığına sevindim," diyor, "ama çok zayıfsın tatlım. Artık o çocukla birlikte değilsin, değil mi?"

Cash Sturgess'le çıkmaya başlayana kadar o kadar tanınmıyordum ama dostum... artık tüm dünya beni biliyor. Reklam için erkek arkadaşının seni döverken çekilmiş görüntülerinin sızdırılması gibisi yok.

"Karışık bir durum," diye cevap veriyorum çünkü *"Evet, muhtemelen,"* demeye dilim varmıyor. Cash şu anda rehabilitasyon dedikleri bir yerde, ama aslında Peru'da bir ayahuasca inzivası ve tahminimce bir ay sonra "daha iyi" olacak ve ben de geri döneceğim. Bazen size zaten boktan biri olduğunuzu bildiğiniz gibi davranan bir adamla birlikte olmak rahatlatıyor. Başka türlü davranmak zorunda olmamak rahatlatıyor.

Luke'un çenesi sıkılır. "Bu konuda karmaşık bir şey olmamalı."

Gözlerim kapanıyor. Kızgın olsa bile umursadığına dair bu küçük ipucu... Tanrım, acıtıyor. Bu anı bir kenara koyarken onu görmezden geliyorum, dikkatlice paketliyorum ve en sevdiğim anılarımın yanına koyuyorum - her biri onunla ilgili. Güvenli olduğunda, hiç tanık olmadığında tekrar açacağım.

Yemek sona erdiğinde Luke ayağa kalkıyor, tabakları topluyor ve tek kelime etmeden lavaboya doğru ilerliyor.

"Sanırım gidip kanepede biraz dinleneceğim," diyor Donna, "görünüşe göre sende bu var."

Gidişini izledim, midem bulanıyordu. Söylediği kadar hasta olmadığına inanmak istiyordum. -belki de gelmediğimden emin olmak için durumu abartıyordum, ki öyle de olabilirdi- ama benim tanıdığım Donna yorulmak bilmezdi, her zaman ihtiyacı olan biri için bir güveç ya da Goodwill'e bağışlamak için bir torba kıyafetle koştururdu. Bu Donna'nın yemekten sonra dinlenmeye ihtiyacı var ve giderken yavaş yürüyor. Gerçekten ölecek.

İsteksizce Luke'u mutfığa kadar takip ediyorum. Lavabonun başında durmuş, bir tavayı ovuyor. Sadece Luke

bulaşık yıkamayı seksi hale getirebilirdi. Sadece Luke, tencereyi ovma gibi sıradan bir eylemi ele alabilir ve bunu yaparken tahmin ettiğinizden çok daha zarif olabileceğinizi fark etmenizi sağlayabilir.

"Kanseri hakkında ne biliyorsun?" Bir bulaşık havlusu kapıp tavayı kurulamaya götürürken soruyorum

o.

Kaşlarını çatıyor. Bana karşı nazik olmak neredeyse imkânsız bulduğu bir çaba gerektiriyor. "O kadar da değil. I

İnternette baktım, muhtemelen en fazla bir yılı var ve o da kemoterapiyi reddediyor."

Hayır. *Hayır*. Daha iyi bir tedavi bulunana kadar hayatını uzatmak için bu işe para yatırmanın bir yolu olmalı. "Eminim çalışmalar yapıyorlar. Birine kontrol ettireceğim. Stanford belki-"

Tezgâhı kavırıyor. "Onun istediği bu değil. Ona ne alabileceğimizi istemiyor. Bunu düzeltmeni de istemiyor. Sadece burada olmanı istiyor."

"Bazen insanlar kendileri için iyi olanı istemezler," diye çıkışıyorum.

Dönüp bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Gerçekten bunu *bana* söylemen gerektiğini mi düşünüyorsun?" Luke kendisi için iyi olmayan bir şeyi istemeyi çok iyi anlıyor.

Sanırım ikimiz de biliyoruz.

Aile odasında Donna'ya katılmadan önce kalan bulaşıkları sessizlik içinde tamamlıyoruz. Ben onun bir tarafındaki koltuğa oturuyorum, Luke da diğer taraftaki koltuğa oturuyor; dizlerini iki yana açmış, kollarını kanepenin arkasına dayamış bir şekilde. Dinlenirken bile bir şekilde atletik görünüyor.

Baş karakterin her zaman anlamlı bir şekilde uzaklara baktığı ve "*Görünüşe göre bu dava çok daha karmaşık* hale geldi" gibi bir şey söylediği soruşturma programlarından birini izliyoruz.

Donna bize fısıldayarak her bir karakteri gerçekmiş, arkadaşımı gibi anlatıyor. Yedi yıl önce tamamen farklı bir gelecek planlamıştı. Kocasının yanında yaşlanmayı, oğlunun benimle evlenmesini izlemeyi, ayaklarının dibinde koşturacak bir sürü torun sahibi olmayı içeren bir gelecek. Şimdi her gece burada tek başına oturuyor ve ölecek.

Önce benim, sonra da Luke'un dizini okşuyor. "Ben yatmaya gidiyorum ve eminim ikinizin de burada yaşlı bir kadınla oturmaktan daha iyi yapacak işleri vardır."

Merdivenlerden yukarı çıkmak için dönüyor ve Luke'la burada yalnız kalma fikri göğsümde bir panik yaratıyor. Ayağa fırlıyorum ve onu geride bırakıp kapıyı kilitliyorum.

Karanlık odamın güvenliğinde, yatağa gömülürken onu dinliyorum, yavaşça nefes alıp veriyorum, yatağa hazırlanırken çıkardığı sesleri ezberliyorum: su akışı, tuvalet sifonu, çıplak ayaklarının yeni parke zemine vuruşu.

Adımları kapımın hemen dışında duruyor ve sanki bir şey için dua ediyormuşum gibi nefesim tutuluyor. O uzaklaşıyor ve ben nefes veriyorum.

Çok mu rahatladım yoksa çok mu hayal kırıklığına uğradım bilmiyorum çünkü bir şekilde her ikisi gibi hissediyorum.

SONRA

Onun çatısı altında geçirdiğim on sekiz ay boyunca Donna'dan tek bir şey bile istemedim.

Çocuklar eve gelmeden önce bir öğleden sonra, akşam yemeğine misafirimiz geldiğinde ve o hala altı değil sadece dördümüze yetecek kadar yemek yaptığında, sessiz kalamıyorum.

"Luke'un karnı aç," diyorum ona, bakışlarım soymakta olduğum patateslere odaklanmış, sanki söylediklerimin hiçbir önemi yokmuş gibi.

"O da ne?" diye soruyor dikkati dağılmış bir şekilde, bir yemek kitabına bakarken.

"Luke aç. O herkesten çok daha büyük. Daha fazla yiyeceğe ihtiyacı var."

Yukarı bakıyor, gözlerini hızla kırptırıyor, ne demek istediğimi yavaş yavaş anlıyor. "Eminim bir şeyler söyleyecektir." Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. *Tabii ki bir şey söylemeyecek Donna.*

O senin misafirin. Ne söyleyecek?

Doğrulup bıçağı yere bırakarak onunla yüzleştirdim. "Hayır. Yapmaz."

Bir an beni inceliyor, ben de sessizce ona durumu olmasını istediği gibi değil, olduğu gibi görmesini söylüyorum.

Dudağını ısıırıyor. "Papazın bu konuda ne düşüneceğini bilmiyorum. Yemek bütçesi için daha fazla paraya ihtiyacım olacak."

Bundan şüphelenmiştim. Kilise bu evi onlar için kir alıyor ama bunun ötesinde pek bir şeyleri yok. Donna'yı her sabah masada oturmuş kupon keserken, bir tarifte pahalı bir malzemeden yarım çay kaşığı istendiğinde endişelenirken görüyorum. Başından beri yardım etmeliydim sanırım.

"Biriktirmeye başlayacağım," diyorum ona. Mezun olduktan sonra kendi evimi alabilmek için para biriktiriyorum ama Luke sadece yaz için burada ve benim bir yılım daha var. Bu beni öldürmez.

Başını sallar. "Juliet, hayır. Çok sıkı çalışıyorsun. Sana bunu yapmak istemiyorum."

İstemediğini biliyorum ama iki arada bir derede kaldı. Papaz aslında beni *ya da* Luke'u burada istemiyor. Bize katlanıyor, başka bir şey değil, bu yüzden o eve geldiğinde beni ayağa kaldırıyor ama o yokken rahatlamam için yalvarıyor. Eğer bu konudan ona bahsederse, bu hepimiz için işleri daha da kötüleştirebilir.

"Donna, sorun değil. Tek yolu bu."

Tartışmak istiyor. İsteddiğini biliyorum. Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor. "Çok nazıksınız," diyor sessizce.

Misafirimiz, Bayan Poffstader'ın yeğeni, kısa bir süre sonra gömleğinin düğmelerini iliklemiş ve ince kahverengi saçlarını özenle taramış olarak geliyor. Grady İncil okulunun son sınıfında ve bir yıllık danışmanlık eğitimini tamamladıktan sonra papaz olarak çalışabilecek. Yetişkin taklidi yapan bir çocuğa benziyor ve kimin Pazar günü bir saatini yirmi iki yaşındaki birinin düşüncelerini dinleyerek geçireceğini hayal bile edemiyorum.

Özellikle de *bu* 22 yaşındaki.

Papaz, bir babanın kızına dondurma yiyemeyeceğini söylemesine dayanan, hoşgörü hakkında bitmek bilmeyen bir hikaye paylaşıyor ve Grady'nin gözleri Dalai Lama'nın ayaklarının dibinde oturuyormuş gibi parlıyor.

Grady sözlerini bitirirken, "Ne kadar şaşırtıcı bir keşif," diyor. "Düşünceleriniz beni büyülüyor. Vaazınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Papaz onu bize kakalayıp Grady'yi şenlik ateşine götürmemizi önerdiğinde, Grady'nin yağcılığının onun için bile çok mu bariz olduğunu merak ediyorum.

Danny kibarca, "Seni de aramızda görmek isteriz," diyor ve midem bulanıyor. Luke tarafından hor görüldüğüm bir gece geçirmek yeterince kötü zaten. *Grady* tarafından da hor görülmek istemiyorum, özellikle de papaz ve Donna'nın olmayacağı ve tüm evin bana kalacağı bir geceyi.

"Evde kalmalıyım," dedim onlara. "Yaz için okumam gereken kitaplar var."

Sesim inandırıcı bir şekilde özür diler gibi çıkıyor ama başımı kaldırıp baktığımda Luke'un bakışları benimkilerin üzerinde ve arkasında bir gülümseme var. Bir şekilde bunun yalan olduğunu biliyor. Nasıl biliyor? İki yıllık erkek arkadaşımın hiçbir fikri yokken o bunları nasıl biliyor?

Akşam yemeğini tek başıma temizliyorum ve sonra üvey kardeşlerimin benden almayı asla başaramadığı tek şey olan kardeşimin eski gitarıyla arka bahçeye gidiyorum.

Aklımdan çıkaramadığım yeni bir akor ilerleyişi var. Bir şarkının neresine uyacağını bilmiyorum ama tekrar tekrar çalışıyorum, mırıldanıyorum. Çok sinirlendiğimde, gerçekten tamamlanmış olduğunu hissettiğim tek şarkı olan "Homecoming" e dönüyorum.

Danny - bu şarkıyı çaldığım tek kişi - hiç etkilenmemişti. "*Neden mutlu bir şarkı yazmayı denemiyorsun?*" diye sormuştu. Beni en küçük şeyler için bile över: gömlekleri katlama şeklim ve bir karışımından yaptığım kekler. Yazdığım, yarattığım ve seslendirdiğim bu şarkının "*hüzünlü*" olduğunu söylediğini duymak, bana daha gerçekçi bir hayal bulmam gerektiğini söylemenin nazik bir yolu gibi geldi.

Bu geçen kıştı ve o zamandan beri neredeyse hiç çalmadım. Ama bu gece dinliyorum ve onun yanıldığını düşünüyorum. Evet, hüzünlü bir şarkı. Ama hayat da hüzünlü olabilir. Dünyada mutlu şarkılar kadar hüzünlü şarkılara da yer var, değil mi?

Başından sonuna kadar hiç aksamadan çalışıyorum, damarlarımda coşkuya varan bir zevk dolaşıyor. Taylor Swift falan değilim ama bu sadece güzel bir şarkı... Sözlerdeki özlem, gitar ve hatta benim sesim. Hiçbiri tek başına mükemmel değil, ama bir araya geldiklerinde

İçimdeki tatlı noktaya vuran, beni kendime biraz hayret ettiren bir yol. Bunu *ben* yaptım. Ben yaptım. Son notalar nihayet sönüyor ve sanki tüm neşem, tüm *her* şeyim onunla birlikte *gidiyor*. Belki de Luke bu yüzden bana güvenmiyordur. Belki de ruhumu baktığında gördüğü tek şey boşluktur.

Yaz kitaplarıyla ilgili küçük yalanımla Grady'den kaçtığımı düşündüysem, daha fazla yanılamazdım. Çok geçmeden Libby'yle çıkmaya başladı ve neredeyse her gece bizimle birlikte oluyor, gerçi içki içmediği ya da sörf yapmadığı halde neden bizimle olmak istediğini anlayamıyorum. Danny dışında herkese kızıyor gibi görünüyor ama nefret ettiği kişi benim ve bu duygu karşılıklı.

Danny yemekte Luke'a, "Grady bu gece başka bir yerde takılmamızı öneriyordu," dedi. "Kumsaldan bıkmış."

Luke kaşlarını kaldırdı, düşünceleri açtı: *o zaman Grady'nin gelmesine gerek yok*. Luke ve ben ilk kez bir konuda hemfikiriz.

Dün gece Grady *kadın düşmanı* kelimesini kullandığım için benimle alay etti. "*Ne kadar büyük kelimeler kullanıyorsun. Kaçınıcı sınıfta olduğunu hatırlatsana bana, Juliet?*" Bunu söylerken sırttı, gözlerinde iğrenç bir zafer parıltısı *vardı*, ben de İncil okulunun gerçek bir üniversite olmadığı için notları olup olmadığını sorarak karşılık verdim.

Danny *de "Kibar ol."* dedi. Grady'ye tek kelime etmedi ama ben azar işittim. Papaz ve Donna'nın evde olmayacağı bir gecede, onlardan herhangi biri için kendime ayıracağım bir geceden vazgeçersem lanetlenirim.

"Evde kalıp okul için biraz daha çalışacağım," diye yalan söylüyorum. Neden yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamıyor ve Grady ile neden bir sorunum olduğunu da anlamıyor.

Luke'un kafası benimkine doğru sarsılıyor - hiçbir şey söylemiyor ama neredeyse hissedebiliyorum... söyleyeceği günün geldiğini. "*Kafanı kullan Dan*" demeye başlayacağı gün. *Söyledikleri mantıklı mı?*"

Gitarımla arka bahçeye çıkmadan önce onların çoktan gitmesini bekliyorum. Son iki haftadır kafamda yeni bir şarkı üzerinde çalışıyorum ve sanırım şarkıyı buldum.

İki varyasyon deniyorum ve fena değil ama tam olarak doğru değil. Sonunda pes ettim ve tekrar "Homecoming" i çaldım. Görünüşte, yanlış giden bir okul dansıyla ilgili gibi görünüyor, ama aslında evinize girmek ve orada başka bir yerde olduğunuzdan daha güvende olmadığınızı bilmekle ilgili. Bunu annemin evi için yazmıştım, ama bazen burada da geçerli olup olmadığını merak ediyorum. Bu anlaşmanın üzerinden neredeyse iki yıl geçti, hala yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum, sanki soğukta kalmaktan bir hata uzaktaymışım gibi.

Son notalar akıp gidiyor ve ben başka bir şeye başlamak üzereyken arka kapının yanında bir hareket duyuyorum ve donup kalıyorum.

"Bu çok iyi." Luke ışığa doğru adım atıyor, beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. "Bu gerçekten çok iyiydi."

Kalp atışlarım hızlanıyor, endişe göğsümde çınlıyor. "Neden eve geldin?"

"Neden Danny'ye okul ödevleri hakkında yalan söylüyorsun?" Sesi, sözlerinin etkisini azaltacak kadar yumuşak. "Bunu saklamak zorunda olmamalısın. Performans göstermelisin."

"Kilisede şarkı söylüyorum." Sesimde bir parça teslimiyet var. Sanki hala kendimi bunun yeterli olduğuna ikna etmeye çalışıyormuşum gibi.

Çenesi kayarken yanağı içine çekiliyor. İşaret parmağımla çukurun izini sürdüğümü hayal ediyorum. "Hayır, demek istediğim tek başına, sahnede bir yerde ve sadece papaz herkesin sırtını sıvazlamasını sağlamak için değil. Bu şarkıyı daha önce hiç duymadım. Kimin şarkısı?"

"Ben... şey, o benim," diyorum, başka tarafa bakarak. "Ben yazdım."

Ona bakmaya cesaret ettiğimde ağzı açık kaldı. "Saçmalık."

"Bana yalancı mı diyorsun?" Tersliyorum.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "*Öyle olmadığını* mı iddia ediyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu gece ne yaptığım hakkında yalan söyledim. İçinde bulunduğum durumdan mutlu olduğum konusunda yalan söyledim ve bundan çok daha fazlası hakkında yalan söyledim. Hakkımda henüz bilmediği ne varsa, şüphelendiği ne varsa... muhtemelen doğrudur.

"Bu şarkı güzel," diyor kapıya doğru uzanarak. "Ama sırf onu çalabilmek için yalan söylemen biraz boktan. Sana sözleşmeli bir hizmetçi gibi davranılmasından hiç sıkılmadın mı?"

Kaskatı kesildim. "Ben değilim. Ailenin bir parçası olmak, katkıda bulunmak demektir."

Gözleri dümdüz. "Öyle mi? *Danny*'den kaç kez kurutucuyu boşaltması ya da yemeğe yardım etmesi istendi?"

Ayağa kalkıyorum. "Sorunun tam olarak nedir?"

Uzun bir süre bana bakıyor, gözleri loş ışıktaki neredeyse simsiyah. "Sen bu iş için biçilmiş kaftan değilsin Juliet."

Sertçe yutkunuyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Geçmeme izin vermek için geriye doğru adım atıyor. "Bence biliyorsun. Ve bu böyle devam ettikçe, seni kaybettiğinde onu daha çok mahvedeceksin."

Çenem düşerken ona doğru dönüyorum. "Beni asla kaybetmeyecek."

Gözleri bir an için ağzıma kaydı. "Seni çoktan kaybetti, inan bana."

Tökezleyerek uzaklaşıyorum. Bu çok saçma bir şey. Ve yine de... kafamın arkasında onun haklı olup olmadığını merak eden küçük bir ses var. Belki sahteyim, belki yanlış nedenlerle buradayım. Belki de kendimi Danny'nin seviyesine çıkarmak yerine onu kendi seviyeme indiriyorum.

Belki de bu uzun süre devam edebileceğim bir şey değildir.

ŞİMDİ

“**I** En kötü rüyayı gördüm," dedim Luke'a.

Sabahın erken ışıklarında bana doğru yuvarlanıyor, gülümsüyor ve uykulu bir şekilde elini Dün tıraş olmalıydı. "Duyalım bakalım."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, detayları hatırlamaya çalışıyorum. Kötü rüyalarım gün ışığında hiç bu kadar korkunç görünmüyor. "Her şey böyleydi," diyorum ona. "Hatırlamıyorum bile. Rhodes'tan hiç ayrılmamıştım ve Danny ile evlenecektim. Sanki yanlış gidebilecek her şey yanlış gitmiş gibiydi."

Luke elini başımın üzerinde gezdiriyor. "Sana söylemeliyim ki, rüyada eski sevgilini gördüğünü fark ederek uyanmak hiç hoşuma gitmiyor."

Ama hiç endişelenmeyen bir adam gibi gülümsüyor, neden endişelensin ki? Güneş benim için onunla doğup onunla batıyor.

Dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve onu içime çekiyorum. Bir gece uyuduktan sonra bile Luke her zaman duştan yeni çıkmış gibi kokuyor. "Her şeyin bu kadar gerçek görünmesi çok garip."

Eli kalçamın üzerinde kayıyor ve nefesi hızlanıyor, göğsü benimkine bastırırken yükselip alçalıyor. Gülümsemesi sinsileşiyor. "*Bu* kadar gerçekçi miydi?" Bu, sekse götüren, sekse götürmekten *başka bir* amacı olmayan türden bir soru, ama içimden bir ses "*Emin ol. Gerçek olduğundan emin ol.*"

Doğrudum ve etrafıma bakındım. Oda tanıdık ama yine de değil, bu yüzden balkona doğru yürüyorum ve perdeleri açıyorum.

İşte o zaman uçurumu gördüm. Adamlar uçurumdan atlıyor, uzaktaki bir dalgaya ulaşmaya çalışıyorlar.

Ani bir panikle perdeleri kapattım. Luke onların zıpladığını görürse o da denemek isteyecek ve bir daha asla bana dönmeyecek.

Oraya gitmemesi için ona yalvarmaya hazır bir şekilde dönüyorum ve nerede olduğumuzu fark ediyorum. Burası Pipeline Masters sırasında ziyaret ettiğim, kum tepelerinden onu izlediğim ve sonra orada olduğumu anlamasın diye bir hırsız gibi sıvıştığım yıkık dökük ev.

O zaman birlikte değildik. Şimdi de birlikte değiliz.

Karanlıkta, tanımadığım bir odanın çıplak duvarlarına bakarak irkilerek uyanıyorum.

Gerçek damlıyor ve beni boğuyor - kabus gerçek oldu ve en çok istediğim şeyler oldu

Ha

YII. Yastığıma yüzüstü düşüp ağlıyorum, ona geri dönmenin bir yolunu bulabilmeyi diliyorum. Benden nefret etmeyen Luke. Diğer insanların hakkımda söylediği korkunç şeylerin doğru olduğuna inanmayan.

Pencerelerimde henüz panjur yok. Güneşin bu kadar erken saatlerde ne kadar parlak olabileceğini unutmuşum. Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum, gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve kendimi başka bir güne hazırlıyorum

Luke'un hak edilmiş nefreti ve Donna'nın hak edilmemiş hayranlığı.

Ben mutfığa girdiğimde kahvaltıya yeni başlamıştı. "Günaydın güzel kızım," diyor ve başıma bir öpücük konduruyor. Bir köy dolusu çocuğu olmalıydı. Sanırım Danny'nin Evi'yle yarattığı şey de bu... Sadece bunu deneyimlemek için uzun süre hayatta kalmayacak.

O pastırmaya göz kulak olurken ben yumurtalarla uğraşıyorum ve tam biz işimizi bitirirken Luke uykulu gözlerle ve dolgun dudaklarla içeri giriyor, elini dağınık saçlarında gezdiriyor. Gömleği yükseldiğinde karın kaslarını görüyorum ve gördüğüm rüyayı düşünüyorum. Eli, kalçamda sahiplenici, gözleri çok huzurlu, çok mutlu. Aramızda da böyle bir şey olabilir miydi? Asla bilemeyeceğim ve bilmemek bana işkence ediyor. Yarım saniyeliğine bakışlarım boynundaki kordonlara takılıyor ve burnumu oradaki deride gezdirip tekrar tadına baktığımı hayal ediyorum. Karnım öyle bir dönüyor ki, kendimi elimi karnıma bastırıp durmasını isterken buluyorum.

Kahvaltı etmiyorum ama yine de tabağımı doldurup onlarla birlikte oturuyorum çünkü Donna'nın istediği de bu: yıllar geçmemiş gibi davranmak. Sanki Luke ve Danny işimiz biter bitmez sörf yapmaya gideceklermiş gibi büyük bir kahvaltının etrafında oturmak.

"Sonunda lokantayı yıktıklarından bahsetmiş miydin?" Donna soruyor. "Süslü bir yer yapmışlar."

Ben daha durduramadan bir sızı vuruyor, sanki bir hayalet göğsümün içine girip kalbimi yakalamış ve sertçe sıkılmış gibi. Gözlerim Luke'unkilerle buluşuyor ve bir anlığına, o başka tarafa bakmadan önce, onda da bir hayalet görüyorum.

Donna'ya döner. "Yapmamız gereken şeylerin bir listesi olduğunu söylemiştin?"

"Arka bahçe için çalılar dün teslim edildi," diyor. "Sanırım önce onları dikmemiz gerekiyor, sonra da ikinize arka odalardan bazılarının alçıpanını bitirmenizi söyleyeceğim."

Luke'un kaşlarını kaldırması, evin temelini yıkma olasılığının duvarlarını örme olasılığımın daha yüksek olduğunu ima ediyor ki bu tamamen doğru. Ve verdiğimiz parayla bunların hiçbirine gerek yoktu. İki milyon için alçıpan da dahil edilmeliydi.

"Donna," diye başlıyorum, "bu profesyonellere göre bir şeye benziyor. Daha fazla paraya ihtiyacınız varsa ben-"

Kaşığını bırakıyor ve göz göze geliyoruz. "Hayır. Paraya ihtiyacım yok. Senin de dahil olmana

ihtiyacım var. Buranın benim ya da çocukların olduğu kadar senin de olduğunu hissetmene ihtiyacım var."

Bir iç çekişi bastırıyorum. "Burada olmaktan mutluyum ve seninle vakit geçirebilmek istiyorum ama... neden alçıpana çekiçle vurup birinin odasını mahvetme riskini alayım?"

"Ellerini kirletmen gerek Juliet. Şu anki yaşam tarzın kimse için sağlıklı değil. Seni gerçek hayatından koparıyor. En son ne zaman kendi çamaşırlarını yıkadın? Ya da bulaşıkları?"

Başparmağımla işaret parmağım arasında burnumun köprüsüne bastırıyorum. Birazcık iyi ve dürüst çalışmanın beni evine ilk gelen hevesli gence dönüştüreceğine inanmak tam Donna'ya göre. Haklı olsa bile, *Luke'un* neden burada olması gerekiyor? Elbette para kazanıyor, ama ne kadar kazanırsa kazansın, küçük bir yerde hiçbir yardım almadan yaşadığını garanti ederim - elleri çok kirli.

Bakışları benimkileri takip ediyor. "Evet, kendi çamaşırlarını yıkadığını biliyorum. İkiniz de son yedi yılda kendinize çok şey kattınız ama hayatlarınızın bir şekilde rayından çıktığını hissetmekten kendimi alamıyorum ve ben gitmeden önce bunu düzeltmek istiyorum."

Luke'un bakışlarında o kadar çok acı ve öfke var ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. "*Bunu düzeltemez,*" diyor yüzü, "*düzeltmek zorunda da değil.*" Çünkü bunu ona ben yaptım ve kendime de ben yaptım. İkimizin de yaşadığı her sorun... hepsi benimle başladı.

Her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde ona bakmadan önce çenesi kayıyor. "Peki, bu çalılar nerede istiyorsun?"

"Sanırım arka çit boyunca. Eşit aralıklarla. Ekleme için almamız gereken şeylerin bir listesini yapıyorum, aklınıza bir şey gelirse bana haber verin. Daha sonra gidip alabilirsiniz."

"Panjurlar," diyorum. "Ama belki birimiz arka bahçeyi kazarken diğerimiz alışveriş yapabilir? Zaman kazanmak için?"

Yani *Luke* kazacak ve *ben* de alışveriş yapacağım tabii ki.

"Hayır," dedi. "Bunu birlikte yapmalısınız."

"Donna-" diye başladı.

Çatalını yere bırakıp kucağına bakıyor. "Avustralya'da seni diskalifiye etmelerinin bir nedeni var ve eğer seni neyin yediğini bulamazsan, bir sonraki yarışmada hayatta kalamayacağından endişeleniyorum."

Göğsüm daralıyor. Yaşamak için ne yaptığını düşünmemek için çok ama çok uğraştım. Kendime onun incinmeyecek kadar büyük, akıllı ve vahşi olduğunu söyledim. Ama büyük, akıllı ve vahşi... Bunların hiçbirisi okyanusla boy ölçüşemez. Avustralya'da pervasızdı, almaması gereken riskleri aldı ve sıraya girip kavga etti. Her şey çok kötü bitebilirdi.

Onun ölme fikri o kadar keskin bir acıya neden oluyor ki, elimden gelse göğsüme uzanıp onu yerinden sökeceğim.

Bana bakıyor. "Ve sen de çıktığın adamın seni asansörden öyle bir itmesine izin verdin ki yere çakıldın, sonra da saçlarından tutup sürüklemesine izin verdin. Bir şeyler ters gidiyor ve ikinizin de ihtiyacı olan şey her neyse, lütfen onu burada bulun ve birlikte çözün ki ben de sizin iyi olduğunuzdan emin olarak bir sonraki hayata geçebileyim."

Gözlerim kapanıyor. Keşke o videoyu görmeseydi ve umduğu şey de boşuna. Eğer bir pislikle çıkıyorsa, çalı dikerek geçireceğim bir sabah beni düzeltilmez ve onun da bunu neden düşündüğünü anlayamıyorum. Ama üç haftamı değişmiş gibi davranarak geçireceksem

kişi, öyle olsun.

Kahvaltı hazırlandıktan sonra arka tarafa geçiyorum. Luke çoktan kazmaya başlamış, gömleği geniş sırtına ve omuzlarına yapışmış, toprağa her vuruşunda kasları belirginleşiyor. Sanki bunu yapmak için yaratılmış gibi görünüyor, ama Luke'un özelliği de bu: Giriştiği her lanet şeyi yapmak için yaratılmış gibi görünüyor.

Başını sallamadan önce beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Soğanları ekebilirsin." Yeni kaldırım taşlı verandanın köşesindeki kutulara başıyla işaret ediyor.

Bu cömert bir teklif. Neden reddetmeye bu kadar kararlıyım bilmiyorum. Hayatımda hiç ağaç dikmedim ve son birkaç yılda edindiğim becerilerin hiçbirinin yardımcı olmayacağını varsayıyorum. Şarkı söylemekte, taciz içeren bir ilişkiyi sorduklarında muhabirlerin dikkatini başka yöne çekmekte ve Cash'in dalgalanan ilgisini yeniden kazanmak için başka erkeklerle flört etmekte iyiyim. Bunlar sınırlı uygulama alanı olan beceriler.

"Neredeyse her gün spor yaptığımın farkındasın," diyorum. "Ben de en az senin kadar kasma becerisine sahibim." Küreği bana uzattı. "Devam et o zaman. Bana ne kadar formda olduğunu göster."

İyi oynadın, Juliet. Şimdi kasma işini sen yapıyorsun ve ne kadar zor olursa olsun, bu işe uygun olmadığını kabul edemezsin.

Sonraki otuz dakika boyunca küreği yere vuruyorum, onun yaptığı ilerlemenin sadece bir kısmını yapıyorum. Kollarım titriyor, ellerim su topluyor ve sonunda gölgesi üzerimde belirlediğinde tek kelime etmeden küreği alıyor. Kürek çekebileceğimi söylediğimde hıyar gibi davranmıştı ama bu da onun tarzı: Muhtemelen bunu hak etmediğim halde beni rahat bırakıyor. Arkasına yaslanıp bir başka başarısızlığımın daha tadını çıkarabilecekken bana acıması.

"Bendeydi," diye mırıldandım. Yapmadığımı ikimiz de biliyoruz.

"İşiniz bittiğinde o koruyucu çocukların torunları olacaktı."

Nazik olmayı bırak, Luke. Beni korumayı

bırak. Bu ikimize de hiçbir şey kazandırmadı.

SONRA

Danny ile tanışmadan önce kendim için farklı bir hayat hayal ediyordum. Umuyordum ki belki de sonunda gerçekten sevdiğim bir şeyi yapabileceğimi, belki de sadece *yere inmek* yerine *uçabileceğimi* düşündüm. Luke'un şarkımı beğenmesi beni yeniden umutlandırdı. Ve bunun mümkün olduğunu düşünmeyi neden bıraktığımı merak ediyorum.

Benim ve Danny hakkında ima ettiği tüm olumsuz şeyleri neden görmezden geldiğimi bilmiyorum ama şunu dinleyin. Dinliyorum işte. Lokantada çalışırken ve Donna'ya akşam yemeğinde yardım ederken nefesimin altında bu bitmemiş şarkıyı mırıldanıyorum. Bu, bir parçasını kaçırdığım bir yapboz ama Luke'un sözleri o parçayı bulmanın önemli olduğunu hissettirdi.

Bütün gün mırıldanıyorum, her gün arıyorum, arıyorum. Düzeltmek için kendime biraz zaman ayıracılmayı diliyorum ama bunun olmayacağını biliyorum. Danny'nin bu hafta okuldan iki arkadaşını ziyarete geldi ve bu sadece günlerimizi daha dolu hale getirdi. Donna'ya yardım etmediğim her boş anımda, onlardan biri bir kızla buluşacak diye gitmek istemediğim bir partiye koşturuyorum.

Cumartesi öğleden sonra tüm gün sörf yaptıktan sonra tam da ben lokantadaki çift vardiyadan bisikletle dönerken eve ulaşıyorlar. Donna ve ben yemeği masaya koyarken onlar üst katta, Donna ve ben temizlik yaparken onlar yine üst katta. Tavaları ovmak, bulaşık makinesini doldurmak ve yerleri süpürmek tam yarım saat sürüyor, bu sırada üst katta dört oğlan dersi asan yaramaz çocuklar gibi gülüyorlar.

Sessizce öfkeleniyorum, her şeyden... bıktım. Yalnız bir dakika için kavga etmekten, Luke'la aramızdaki bu garip gerginlikten.

Danny banyodan yeni duş almış olarak çıkarken ben de yukarı çıkıyorum. "Acele et, tamam mı?" diye yalvarıyor. "Plajda bir parti var ve Nev oraya varmak için çıldırıyor."

Başımı sallarken nefes alıyorum, hayal kırıklığımı içime çekiyorum. Koridordaki banyoyu işgal ettikleri için dün gece duş bile alamadım, ama şimdi acele etmem gerekiyor. *Bana yardım etseydin acele etmek zorunda kalmazdım. Dokuz aylığına okula gidersem, ben de bütün gece kıçımın üstünde oturup bütün gün sörf yapma lüksüne sahip olacak mıyım?*

Bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğim. Danny ailesini, beni ve arkadaşlarını memnun etmek istiyor. Bunlardan birinde sürekli başarısız olması onun suçu değil.

"Okul için kitabımı bitirsem iyi olacak," diyorum ona.

"Bebeğim, hadi ama," diyor çökmüş bir halde ve Luke tam omzunun üzerinden bana yalancıymışım gibi bakıyor. "Seni bütün gün görmedim."

Gitmeyi kabul ederken dişlerim gıcırıyor. *Danny*'yi seviyorum ama ona *borçluyum* da. Bazen hangi gerçeğin beni ona boyun eğmeye ittiğini söylemekte zorlanıyorum.

Yatak odama koşuyorum, bir havlu ve kıyafetlerimi değiştiriyorum ve dışarı çıktığımda başka birinin benden önce banyoya girdiğini ve duşun bir kez daha çalıştığını görüyorum.

Avucumu kapıya vuruyorum. "*Dalga* mı geçiyorsun benimle?"

Kapı aniden açılıyor ve Luke su akmaya devam ederken belinde sarkan bir havluyla orada duruyor. Sırıttırıyor. "Bir sorun mu var?"

Beni kızdıran o sırıtış. *Danny* az önce söylediklerimi duysaydı, endişelenirdi. Derdi ki, "*Sorun ne? Bunu nasıl düzeltebilirim?*" derdi. Ama Luke bana kendimi kaybettirerek bir şey kazandığını düşünüyor ve... siktir et. Onu etkilememe gerek yok. Artık ne düşündüğü umurumda değil.

"Bütün sıcak suyu kullanıyorsun," diye tıslıyorum. "Ve şimdi akıyor ve siz orada bile değilsiniz! Bütün günü kendinize ayırdınız. Bütün bir iş gününden sonra beş dakika duş almamı istemek çok mu zor?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Hayır. Değil. Ama sen kendini savunmaktan acizsin, o yüzden bunu asla elde edemeyeceğini düşünüyorum."

Bu gerçek bana çarptı. Şu anki halimle hayatımdaki herhangi bir şey nasıl değişecek? Boğazımda bir hıçkırık hissediyorum ama hemen ardından öfke geliyor ve içimde bir şeyler *kopuyor*. Luke neden her şeyi bu kadar kötüleştirmek zorunda?

Daha düşünmeden harekete geçiyorum ve onu tüm gücümle itiyorum. Zar zor kımıldıyor tabii ki. Duvara çarpmış gibiyim. Ama elleri beni durdurmak için bileklerime dolanıyor, onları göğsüne sabitliyor... ve tuttuğu havlu düşüyor. Bakışlarım refleks olarak düşüyor ve bir an şok içinde bakakalıyorum. *Sertleşmişti*. Ve eğer o kızların geceleri onun için neden kavga ettiklerini daha önce anlamadıysam, şimdi kesinlikle anlıyorum.

"İstedığın bu muydu Juliet?" Havluyu almak için hiçbir hareket yapmıyor. "O kadar kötü görünmek istiyorsan devam et."

Dehşete kapılarak elini silkiyorum ve zaten biliyormuş gibi görüldüğü şeyi ilk kez fark ediyorum: İstememem gereken bir şeyi istiyorum.

Gözlerimi kırptırarak geriye doğru sendeledim. "Siktir git, Luke."

Kına yakmasını bekliyorum. Ama onun yerine omuzları çöküyor ve gözlerinde kasvetli ve acılı bir şey var. Sanki bundan hiç zevk almıyormuş gibi. Sanki o da bu yazdan benim kadar nefret etmiş gibi.

Az önce olanlar için ona öfke duymak istiyorum, ama göğsümde ikimiz için de anlamaya başlayamadığım bir acı var. Dönüyorum ve doğruca odama yürüyorum.

arkamdaki kapı.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Sonunda soğuk duşumu aldıktan sonra Danny'yle birlikte sahile gidiyorum ve Luke'la olanlardan hiç bahsetmiyorum.

Danny'nin arkadaşları zaten orada, birkaç küçük ateşten birinin etrafında toplanmışlar. Luke'u görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, bana her zamankinden daha karanlık bakıyor. Her şeyin sonu gelmiş gibi hissediyorum ve hepsi onun suçu, bu yüzden neden hâlâ ellerimin altındaki çıplak göğsünü ve havlu düştüğünde gördüğüm her şeyi düşündüğümü bilmiyorum.

Danny'nin oda arkadaşları bir kasa ucuz bira getirdiler. İhtikçe daha çok bana ve Danny'ye odaklanıyorlar. "Daniel Allen," diyor Nev. "Sen iyi bir adamsın. Neden biliyor musun? Çünkü evimde küçük Juliet yaşasaydı, garanti ederim siz pisliklerin ziyaretine izin vermezdim."

Danny gülüyor. Luke gülmez. Birlikte olduğu kız, Rain, ufak tefek ve sevimli; Luke onu görmezden geldikçe, Rain daha fazla dikkatini çekmeye çalışıyor. Yanlarında oturan arkadaşı Summer da öyle.

Bu gece hangisiyle dolaşacağını merak ediyorum. Bir an için kendimi onun seçtiği kişi olarak hayal ediyorum. Nazik mi? Sert mi? İkisinden de biraz mı?

Bence ikisinden de biraz olurdu.

"Yataktan nasıl çıktığınızı bilmiyorum," diye devam ediyor Nev.

Danny yine gülüyor ama Luke'un alçak ve keskin sesiyle gülmesi kesiliyor. "Dikkat et Nev," diye uyarıyor ama neye itiraz ettiğinden emin değilim.

Benim şahsen itiraz ettiğim kısım Danny. Onları düzeltmek yerine gülüp geçmesi. Evliliği beklemek onun için bu kadar önemliyse, *tamam*, ama bunu yüksek sesle söylemeye istekli olmalı. Sırf arkadaşları onun havalı olduğunu düşünsün diye birlikte yatıyormuşuz gibi davranmayı reddediyorum.

Caleb gitarını çıkarır ve "Sweet Home Alabama"nın berbat bir versiyonunu çalmaya başlar. "Bırak Juliet oynasın," diyor Luke, sesi otoriteyle çınlayarak. Ona bön bön bakıyorum ve Bakışları benimkilerle buluşuyor, pişmanlık duymuyor, meydan okuyor. "Geçen gece onu dinledim. Çok iyi."

Beni böyle ispiyonladığına inanamıyorum, sadece Danny'nin önünde değil, *herkesin* önünde.

Caleb gitarı uzatıyor ve ben de istemeyerek alıyorum, midem düğümleniyor ama gitarı kucağıma yerleştirirken hissettiğim şeyde de güven verici bir şey var. Sanki beni koruyor gibi ama aslında tam tersini yapıyor.

"Duyduğum şarkıyı çal," diyor Luke. "Eve dönmekle ilgili olanı."

Ona ters ters bakıyorum. "Bu hazır değil."

"Kesinlikle hazırды," diyor Luke. "Ama çalmak istemiyorsanız, başka bir şey çalın."

Ondan Danny'ye bakıyorum, o da bana ılık bir gülümseme ve küçük bir baş sallamasıyla karşılık veriyor. Çalmamamı tercih edeceği hissine kapılıyorum ve gitarın nasıl akort edildiğini anlamak için birkaç akor denememe her şeyden çok bu sebep oluyor. Luke beni çağırmamalıydı ama bunu yapmak *istediğim* için de kendimi kötü hissetmemeliydim.

"Umbrella "nın akustik versiyonuyla başlıyorum. Şarkı bittiğinde durmaya niyetim var ama duramıyorum. Sörf yaparken Luke'un yüzünde gördüğüm şeyin ne olduğunu artık biliyorum. Mutluluk değil. Mutluluktan daha iyiyim. *Doymuş* durumdayım.

Bu benim dalgam. Bu benim sesimi bir akorun yanında nereye koyacağımı bulmam, bir tatlı noktayı ve sonra diğerini bulmam. Şarkı bitiyor ama ben durmak istemiyorum. Dalganın yüzeyinden aşağı kaydım ve şimdi fıçıya girmek istiyorum. Kendimi yavaşlatmak ve bunu kalıcı kılmak için elimi duvar boyunca sürüklemek istiyorum. Geçiş düzensiz, inişli çıkışlı ve bir an kendimi bıraksam mı diye düşünüyorum ama devam ediyorum. Stones'un "Wild Horses" şarkısına geçiyorum. Her zaman hüznü bir şarkıydı ama bu gece kulağa daha da hüznü geliyor. İçimdeki özlemin her zerresini kanalize ediyorum ve bu *beni* bile şaşırtıyor - dünyadan ne kadar çok şey istediğimi, bunu elde edemeyeceğim için ne kadar yas tuttuğumu.

Şarkı bitiyor ve bir an için kimsenin nefes aldığını bile duyamıyorum. Midem düğümlenmiş bir şekilde bekliyorum, başarılı olup olmadığımdan ya da kendimi gösterip her şeyi mahvedip mahvetmediğimden emin değilim.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Caleb. "*Böyle* çalışıyorsun, böyle söylüyorsun ve orada oturup tek kelime etmeden gitarla oynaşmamı mı dinliyorsun?"

"Bu harikaydı," diyor Rain. O kadar samimi ki ondan nefret etmeyi biraz daha az kolay buluyorum.

"Dostum, sen Hollywood'da olmalısın," diyor Beck. Daha önce ondan duyduğumdan üç kelime daha fazla.

Luke arkasına yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini benden ayıramıyormuş gibi bakıyor. Ben de ona bakıyorum, sadece bir an için çok uzun.

Belki, sadece belki, bana yardım etmeye çalışıyordu.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor, ciğerlerim genişliyor... ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Az önce açtığım kapı her neyse tekrar kapatılmalı ve sıkıca kilitlenmeli. *Luke bana yardım etmeye çalışmıyordu. Etmiyordu.*

Ve Danny'yle ben sadece... daha fazlası olsaydık, şu anda düşündüğüm ya da hissettiğim çılgınca şeylerin hiçbirini düşünmüyor ya da hissetmiyor olurum. Bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmasaydı, Luke'un zar zor tanıdığı kızlarla yaşadığı ilişkinin *yarısı* kadar yetişkin bir ilişkimiz olsaydı.

Danny ve ben ateşin başında yalnız kalana kadar bekliyorum, arkadaşlarının her biri biriyle takılmak ya da başka bir şenlik ateşinde bir kızın peşinden koşmak için uzaklaştıktan sonra.

Onun eline uzandım. "Danny," diye fısıldıyorum, ayaklarımızın dibindeki kuma bakarak, "aslında evliliği beklemek istemiyorum."

Sanki bu konunun tartışılması bile yasakmış gibi etrafımıza bakıyor, oysa burada sadece biz varız. "Benimle aynı fikirde olduğunu sanıyordum," diyor. "Bunun özel olmasını istediğini sanıyordum."

"Evli olsak da olmasak da muhtemelen özel olabilir." Uzaktan bir kız gülüyor ve Luke'un şu anda birlikte olduğu kız olup olmadığını merak ediyorum. Eli kızın sırtından kıcına doğru kayıyorsa. Belki unutmuştur diye, kadın ve istekli olduğunu hatırlatmak için vücudunun Luke'un vücuduna doğru

kıvrılmasına izin veriyordur.

"Bence Luke'un etrafında çok fazla zaman geçiriyorsun," diye sözlerini bitiriyor.

Ve her şeyi yanlış anlamış olsa da... aynı zamanda haklı. Kesinlikle çok fazla zaman harcıyorum

Luke'un etrafında.

ŞİMDİ

O gün öğleden sonra Danny's House yönetim kuruluyla ilk toplantımızı yaptık.

Donna herkesle tanışabilmemiz için bunu son dakikada ayarladı ama benim de bir parçası olmamı istediği onca şey arasında - röportajlar, açılış töreni, bağış toplama galası - en korktuğum şey bu aptal toplantı. Bunca yıl sonra bile, lokantada oturup Danny'nin nasıl daha iyisini yapabileceğini ve bunun hiçbir işe yaramayacağını konuşan yaşlı ve kaba kadınlarla ilgili o ilk deneyimlerimden kurtulamıyorum.

İşin en boktan kısmı ise yüzde yüz haklı olmaları.

Odaya doğru ilerliyorum ama Libby'yi masada görünce garip bir şekilde duruyorum. Nasıl karşılanacağımdan emin değilim.

Beni gördü ve utangaç, çekingen bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Her zamanki kadar sevimli... ve son derece hamile. "Juliet," diyor kollarını bana dolayarak. "Seni görmek çok güzel."

Yutkunuyorum. Onu görmek güzel ama aynı zamanda mide bulandırıcı. Kötü davrandığım insanlardan biri daha. "İrtibatı kopardığım için çok üzgünüm."

Demek *istediğim, düğününü kaçırdığım için üzgünüm, telefonlarına, e-postalarına ya da mesajlarına cevap vermediğim için üzgünüm. Tek kelime etmeden şehri terk ettiğim ve önemsizmişsin gibi davrandığım için özür dilerim.*

Elini sallıyor. "Hayatın çok çılgın! Tüm bunları nasıl yaptığını hayal bile edemiyorum. Yine de seni izliyorum. Seninle çok gurur duyuyorum."

Libby'nin böyle nazik olması tipik bir davranış. Ben onun yerinde olsam olmazdım.

Karnına bakıyorum. "Görünüşe göre senin hayatın da çılgınlaşmak üzere."

Gülümsüyor, aynı anda hem heyecanlanıyor hem de utanıyor. "Biraz zaman aldı," diyor. "Ama neredeyse geldik."

O ve Grady altı yılı aşkın bir süredir evliler ve Donna'nın söylediklerine dayanarak Libby'nin bu süre boyunca bir çocuk beklediğinden şüpheleniyorum. Bayan Poffstader'ın her pazar omzunu sıvazlaması, onu teselli etmesi ve aynı zamanda hatalıymış gibi davranmasının onun için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. O yaşlı kocakarılar, lokanta da yok olduğuna göre kahvaltıya nereye gidiyorlar acaba, herkese laf yetiştirirken ve bahşış bırakmazken İncil'lerine sarılıyorlar.

Oda sessizleşiyor, yani yerlerimizi alma vakti geldi. Libby elimi tuttu. "Biraz

Gitmeden bir gün önce öğle yemeği? Meşgul olduğunuzu biliyorum, ama beni araya sıkıştırabilerseniz, arayın kapatmak isterim."

"Bu harika olur," dedim ona. Ve bunda ciddiym. Libby ile öğle yemeği yemeyi çok isterdim ama bunu kesinlikle yapmayacağım. Gerekirse bir bahane uydurur ya da kendimi bir otobüsün önüne atarım. Bu şehirde yaşadığım neredeyse her etkileşim bir hataya dönüşebilir, ama Libby ile vakit geçirmek? Neredeyse garanti.

Ufak tefek, düzenli bir kadın odanın önüne geldi ve hepimize zoraki bir gülümseme sundu. "Çoğunuzun bildiği gibi," diye söze başladı, "Ben Hilary Peters, yeni yönetici direktörüm." Kendini beğenmiş bir hali var ve artık Allen olmaya çalışmaktan vazgeçtiğime göre, onu bu yüzden yargılama dürtümü dizginleyemeyeceğim.

"Herkes hoş geldiniz demekle başlayayım. Özellikle de ünlü konuklarımız Luke Taylor ve Juliet Cantrell'e." Hayal mi görüyorum yoksa *ünlü* kelimesini söylerken sesinde alaycı bir ton mu var? Ondan rahatsız olup olmadığını anlamak için Luke'a şöyle bir bakıyorum ama yüzü bomboş. Hissettiklerini saklamakta her zaman benden çok daha başarılı olmuştur. Hilary herkesin odada dolaşp kendini tanıtmasını istiyor ve sonra bir şeyler dağıtmaya başlıyor. "Önümüzdeki ay yapacak çok işimiz var, bu yüzden bu toplantıyı düzenledim."

Bu toplantıyı sen çağırmadın. Bu toplantıyı Donna çağırdı. Sana e-posta gönderdiğinde ben de oradaydım.

Etrafa dağıttığı ajandaya bakıyorum. Çoğunluğu reklamcım tarafından ayarlanan, temel atma töreni ve sonunda galanın yer aldığı bir röportaj listesi.

"Şimdi, Luke ve Juliet, röportajlar için, her ikinizin de koruyucu çocuk kimliğinize gerçekten eğilmenizin iyi olacağını düşündüm. Allens sizi yanına almadan önce nerede olduğunuzu ve onlar olmasaydı nerede olabileceğinizi anlatın."

Bu kez Luke'a baktığımda o da bana bakmaya başlamıştı bile. Geçmişimdeki gerçeklerin çoğunu dikkatlice ayıkladım ve o da öyle. Buraya gelmesine gerek yok.

Kağıdı kendimden uzaklaştırıyorum. "Danny'nin Evi için bu görüşmeleri sağlamaktan çok mutluydum ama burada evlatlık olduğum gerçeğinden -bu arada Luke evlatlık değildi- stratejinin bir parçası olarak hiç bahsedilmedi."

Gülümsemesi patronluk taslamaya dönüşüyor. "Bir ünlünün bir şey için röportaj yapmasını sağlamakla, okuyucuların bunun ne kadar anlamlı olduğunu anlaması için bu deneyimi kişiselleştirmesini sağlamak arasında dünya kadar fark var. Farkı anladığınıza eminim?"

Oh, seni lanet sürtük.

"Aradaki farkı anlıyorum. Ancak bunu tartışmak kişisel bir karardır ve bunu kendi uygun zamanımda vereceğim."

"Dinle Juliet," diyor sıkı bir gülümsemeyle. "Bunun senin için rahatsız edici olabileceğini anlıyorum, ama bunun bizim için anlamı çok büyük-"

"Hayır dedi," diye homurdanıyor Luke.

Hilary hızla göz kırpmıyor. Görünüşe göre Luke'un "*Hayır* "ının bir ağırlığı var, benimkinin yok. Sanırım Luke'un

Buna şaşırdım. Ne zaman biri benim herhangi bir konuda ne düşündüğüme saygı duydu ki?

"Juliet burası için zaten yeterince şey yaptı. Daha fazlasını yapmasına gerek yok. Ve bahsettiği gibi, ben koruyucu aile çocuğu değildim. Sadece üniversite sırasında yaz boyunca burada kaldım."

"Zor bir ergenlik dönemi geçirdin, değil mi?" diye soruyor. "Belki de buna eğilebilirsin ve-"

"Ne söylemek istediğime ben, ne söylemek istediğine de Juliet karar verse nasıl olur?" diye soruyor. "Bu reklamı yapmanın tek nedeni biziz."

Kaşlarını çatıyor ve kendisine en yakın *olan* yönetim kurulu üyelerine bakarak "*Size sorun çıkaracaklarını söylemiştim*" diyor.

"Tamam, şimdilik bu konuyu kapatalım. Libby, bize gala planlarının nasıl gittiğinden biraz bahsedebilir misin?"

Libby gülümsüyor. Donna'nın sahip olduğu türden bir iç tatlılığına sahip, istese de istemese de ondan sızıyor gibi görünüyor. Bana sorsaydı, röportaj önerisini kabul edebilirdim. Bana sorsaydı, muhtemelen neredeyse her şeyi kabul ederdim, bu yüzden ondan uzak durmak en iyisi.

Gala planlarını detaylandırıyor, ben de çoğunlukla kulak ardı ediyorum. Orada görmek istemediğim pek çok insan olacak ve özellikle bir kişi gördüğüm ilgiye içerliyor, belki de beni baltalamayı umuyor. Her şey riskli ve bunu unutmama izin veremem.

Hilary, açılış töreni hakkında konuşmaya başlamak için Libby'nin sözünü yarıda keser.

"Donna başlayacak," diyor Hilary, "sonra papaz dua edecek, ben konuşacağım, sonra da Danny'nin en sevdiği ilahi olduğu için Juliet 'Amazing Grace' şarkısını söylerse iyi olur diye düşündüm."

Ona bakıyorum. O şarkının içinden geçebilmemin hiçbir yolu yok. Yapabileceğimi düşünmesi beni hayrete düşürdü.

"Kimse benden performans beklediğinden bahsetmedi."

Bütün odanın bakışları üzerimde, "*Baş belası olmayı bırak, Juliet*" diye bağıyorlar.

Hilary keskin bir gülümsemeyle, "Senin için sorun olmayacağını düşünmüştüm," diyor. Çocukken muhatap olduğum düzinelerce sosyal hizmet uzmanı arasında onun gibi kadınları hatırlıyorum. O bu alana önemseddiği için değil, kendini üstün hissetmekten hoşlandığı için girmiş biri.

"Durum göz önüne alındığında, törenin ne kadar duygusal olabileceği düşünüldüğünde, bunun üstesinden gelebileceğimden emin değilim."

"Sen bir profesyonelsin, değil mi?" diye soruyor. "Eminim bir yolunu bulabilirsin."

"*Hayır* dedi," diyor Luke ikinci kez. "Ve onun üzerine yürümeye çalışmaktan vazgeçmeni öneririm, yoksa zaten olduğumuzdan ne kadar *daha az* işbirliği yapabileceğimizi keşfedeceksin."

Şok içinde ona bakıyorum. Luke'un beni ilk savunuşu değil bu. Ama

umarım bunu hâlâ yaptığını fark eden tek kişi benimdir.

SONRA

İşten sonra sahil yolundan bisikletle eve dönerken saat normalden daha geç, akşam karanlığından hemen sonra. Stacy

Çocuk bakımıyla ilgili sorunlar vardı ve o gelene kadar ayrılamazdım, ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok - hava ılık, gökyüzü şeftali ve mor tonlarında çizgili ve kendime ayıracak birkaç dakikam var.

Pedal çevirirken "Homecoming "i mırıldanıyorum. İyi bir şarkı mı? Eğer öyle olsaydı Danny "üzücü "den daha iyi bir sıfat bulurdu ama Luke geçen gece sonunda beni bu şarkıyı herkes için çalmaya zorladı ve bittiğinde *alkışladılar*. Caleb daha sonra, "*Ben de Luke'un aramızdaki en ünlü kişi olacağını sanıyordum,*" dedi.

İçimde bir şeylerin her gün biraz daha özgürleştiğini hissediyorum. Bir kez daha sesimle geçimimi sağlayıp sağlayamayacağımı merak ediyorum. Şu anda kaderimde sadece Danny'nin karısı olmak var. Bunun yeterli olduğundan emin değilim.

Beynim olasılıklarla dönüyor: Los Angeles'ta yaşamayı karşılayabilir miyim? Kendimi nasıl geçindirirdim?

Keşfedilmek için nasıl bir yol izliyorsunuz?

Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, araba neredeyse yanıma gelene kadar bağırışları duymuyorum.

Daha ne olduğunu anlamak için başımı çevirmeden, bir kol pencereden uzanıp gömleğimi tutuyor, gömleğim öyle sert bir şekilde çekiliyor ki düğmeleri açılıyor ve bisiklet dengesini kaybedip kontrolsüzce sallanmaya başlıyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve çaresizlik içinde sarsılıyorum. Bana olan hakimiyetini kaybediyor ve yolun kenarına doğru uçuyorum. Çarpmanın etkisiyle yan tarafımda şok edici, morartıcı bir ağrı oluşuyor ve çakıllar derimi baştan aşağı kesiyor, bisikletin pedalı baldırımımı kesiyor.

Bir an için afalladım ama ileride arabanın fren lambalarını gördüğümde adrenalin her şeyi değiştirdi -Acı, şok, öfke aklımın bir köşesinde. Çünkü o fren lambaları, arabayı sürüp gitmedikleri anlamına geliyor.

Benim için geri geliyorlar.

Bu adamlarla bisiklet üzerindeyken uğraşmak istemiyordum, bu yüzden yüzüstü *yatarken* de uğraşmak istemediğimden eminim. Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Derimin her santimi acı içinde çığlık atıyor ama ben bunu görmezden gelerek yolun karşısındaki sık ağaçlara doğru umutsuzca tökezliyorum. Tam motorumun üzerinden geçerken gözden kayboluyorum.

ve arabayı durdur.

Koşmalı mıyım yoksa hareketsiz mi kalmalıyım bilmiyorum ama bileğim şişiyor ve zaten ne kadar hızlı hareket edebileceğimden de emin değilim. Telefonuma uzanıyorum, iki adam arabadan inerken ellerim titriyor, sanki her şey *komikmiş* gibi yüzlerinde sırıtışlarla bir an için ormanı tarıyorlar. Çömelerek kendimi olabildiğince küçültüyorum, polisi aramaktan bile çok korkuyorum - bana yardım etmek için zamanında gelemeyecekler ve tuş takımının sesi yerimi belli edebilir.

Başka bir araba yaklaşıyor. Adamlar birbirlerine bakıyorlar ve ben onlar arabaya geri dönene kadar nefesimi tutuyorum, kalbim küt küt atıyor. Ancak onlar uzaklaştığında adrenalin beni terk ediyor ve yere yığılıyorum, sıcak bir gün olmasına rağmen aniden soğuktan titriyorum. İçimden gelen dürtü bir topun içine kıvrılmak ve her şey daha iyi hissedene kadar kalmak, ancak geçmişte hareket etmek için ne kadar uzun süre beklersem o kadar zorlaşacağını bilecek kadar sık yaralandım.

Kendimi titrek bacaklarımın üzerinde durmaya zorluyorum. Bisikletim mahvoldu ve muhtemelen onu almak için çok korkacaktım, bu yüzden geri gelme ihtimallerine karşı ormana sarılarak yürümeye başladım.

Bileğimin burkulduğundan şüpheleniyorum ama gömleğimi bir arada tutarak ilerlemeye devam ediyorum çünkü bunun nasıl olduğunu biliyorum. Eğer acıyı fark etmeyi bırakırsanız, o sizi altına çeker. Ve sonunda gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye başladığında, bunun nedeni hala acı değil. Basitçe, ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, ne kadar güvende olduğumu düşünürsem düşüneyim, arkadan bir şey tarafından çarpılmadığım, bir şekilde hatalı olup olmadığını merak ederek güvenli bir yere doğru topallayarak gitmediğim bir günün geleceğinden şüpheliyim.

Eve geldiğimde çocuklar sörfte dönmüş oluyor. Dönmemiş olsalardı daha kolay olurdu. Danny her şeye inanır ama Luke'u ikna etmek o kadar kolay olmayacaktır.

Ön merdivenlerden topallayarak çıkıyorum. *Kendini topla Juliet. Oraya gidip bunu büyütemezsin.*

Ön kapıyı açtığımda Donna "Juliet?" diye seslendi. "Sen misin?"

Derin bir nefes alıyorum. "Merhaba!" Sesleniyorum. "Bir saniye içinde orada olacağım! Sadece üstümü değiştirmem gerek." Sesim normalde olmayan bir şeyle, parlak ve sahte bir şeyle dalgalanıyor.

"Benim için acele et tatlım," diye sesleniyor Donna. "Turtayı yapmanın ortasındayım ve tavuğun dönmesi gerekiyor."

Geç kaldın demek istiyor ve ben titreyerek nefes alıyorum.

Buna değer mi? *Herhangi bir şey* buna değer mi? Bugün lokantada bir kadın oğluna daha çok çalışmazsa benim gibi garsonluk yapacağını söyledi. Charlie bana moron dedi. İki iğrenç yaşlı adam yemekten sonra biraz şeker için ne kadar para istediler, şekerin masada olduğunu söylediğimde *"Bahsettiğimiz şeker bu değil"* dediler.

Tüm bunların diğer tarafında ne var? Tüm bunları değerli kılan ne? Hiçbir şey. Ama *burada* bile güvenle var olamazken Los Angeles'ta nasıl başarabilirim ki?

İçimde tuttuğum hıçkırık kabarıyor, cevap verirken beni boğuyor.

"Tamam," diyorum yutkunmadan önce, sesim çok yüksek ve ince. "Sadece bir saniye."

Luke mutfaktan çıkmadan önce merdivenlere doğru topallayarak sadece bir adım atmıştım,

hızla kararan gözleriyle bana bakıyor. Gömleğimi daha sıkı kavıyorum ve onun bakışları da bu hareketi takip ediyor. "Ne oldu lan?"

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum, yüzümü omzuma silerek. *Topla kendini. Toparla.* "Düştüm." Olduğu yerde donup kaldı. "Bana yalan söyleme. Ne oldu?"

Donna koridora bakıyor, ellerini bir bulaşık bezine silerken gözleri irileşiyor. "Tanrım, tatlım, çakıl taşları sıkışmış-" Gözleri bir arada tuttuğum bluza takılıyor. "Oh, tatlım."

Danny odaya giriyor ve ellerini kollarıma koyuyor. Temas anında havayı içime çekiyorum. "Kolum," diye fısıldıyorum.

"Özür dilerim! Özür dilerim," dedi ve beni serbest bıraktı. "Ne oldu?"

Ondan Luke'a bakıyorum. Bu konuda yalan söylemek istiyorum ama sanırım yırtık tişörtüm bunu ele veriyor ve Luke zaten yalan söylediğimi her zaman anlıyor gibi görünüyor. "Eve dönerken birkaç adam beni bisikletimden indirmeye çalıştı. Ben iyiyim."

"İyi falan değilsin," diye homurdanıyor Luke. "Topallıyorsun, tepeden tırnağa sıyrık içindesin ve lanet olası gömleğini yırtmışlar."

Donna onun kullandığı dil karşısında irkiliyor ama bir şey söylemiyor. "Polisi aramamız gerekiyor mu, tatlım?"

Başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır. Önemli bir şey değildi." "Tabii ki değildi," diyor Luke.

Belki de haklıdır ama polis bir şey yapmayacaktır. Muhtemelen benim hatalı olduğumu düşünecekler ve kim bilir... belki de öyleydim. Belki de eve bisikletle dönmeden önce farklı kıyafetler giymeliydim. Belki de şarkı söylememeliydim. Belki de en başta bisiklete binmemeliydim.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Bisikleti bırakmak zorunda kaldım. Sanırım şasi eğilmişti."

Donna elini dirseğine koyarak, "Çocuklar gidip getirecek," dedi. "Ben de temizlenmene yardım edeceğim."

Donna beni merdivenlere doğru götürüyor ve Luke orada öylece durup gitmemi izliyor, anlamadığım bir dürtüyle savaşıyor ve sonunda sendeleyerek uzaklaşıyor.

DONNA çakılları ve camları derimden çıkarmak için cımbız getirmek zorunda kalıyor. Dudağımı ısıriyorum, uyluklarımı destekliyorum ve acıdan uzaklaşmak için tırnaklarımı avucuma batırıyorum.

"En kötüsü de bu," diyor sonunda ve ben uzun, rahatlamış bir nefes veriyorum. Benim için duşu açıyor ama çıkmak için kapıya ulaştığında tereddüt ediyor.

"Eğer... aşağıda ima ettiğinden daha kötüyse, bana söyleyebilirsin," diyor. "Başka kimse bilmek zorunda değil."

Gözlerim doldu. Tecavüze uğradığımı düşünüyor ve eğer öyleyse Danny'ye söylememeye razı. I

ona da inandım. "Gerçekten daha kötü değildi. Arabayı zar zor durdurdular bile."

Uzun bir süre bana bakıyor, kararsız. Muhtemelen görüldüğü kadar basit olsaydı bu kadar üzülmemem gerektiğini düşünüyor. Ve belki de haklıdır. Belki de her zaman bu kadar şanslı değildim ve bu anı beni lekeledi. Bir türlü temizleyemiyorum.

Aşağı indiğimde Danny ve Luke mutfaktaydı. Luke ayağa kalkıyor ve onu izleyen Danny de aynı şeyi yapıyor. Duştan çıktığımda sıyrıkların daha iyi görüldüğünü düşünmüştüm ama Luke'un yüzü tamamen başka bir şey söylüyor.

"Hey, tatlım." Danny nazikçe bir kolunu uzatıp iyi tarafıma dokundu. "Daha iyi hissediyor musun?" "Yeni gibi iyiyim," diyorum ona.

Donna'nın çalıştığı yere bakıyorum, neye ihtiyacı olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Yapma," diye homurdanıyor Luke.

"Ben sadece-"

"Juliet," diyor ve sesi daha önce hiç duymadığım bir şekilde emredici, "*otur*."

"Evet, tatlım," diye ısrar ediyor Donna, "elbette. Kalk ayağa."

Masaya doğru topallıyorum ve Luke yanıma geliyor.

"Benimle yer değiştir," diyor. Çünkü onun masanın uzak tarafındaki koltuğundan yemek boyunca zıplayıp durmak benim için zor olacaktı.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ve gözleri o kadar tehlikeli bir şekilde kararıyor ki bana söyleneni yapıyorum. "Araba nasıldı?" diye soruyor.

Yukarı bakıyorum. Allen'lar dünyanın adil olduğuna inansa bile ben gerçeği biliyorum ve Luke'un da bildiğinden şüpheleniyorum. İnsanlar yalan söyler. İnsanlar önce kendilerini kurtarır, her zaman. Arabanın markasını, modelini, plakasını bilebilirim. Adamın sağ uyluğunun iç kısmındaki beni teşhis edebilirim ve derisini tırnaklarımın arasına alabilirim ve o yine de bunun bir kaza ya da yanlış anlaşılma olduğunu söyler ve herkes ona inanır.

"Bunun bir önemi yok. Kim olduklarını bilsem bile her şeyi inkar eder ve kendi başıma bisikletten düştüğümü söylerler."

"Bunu biliyorum," diyor. "Sadece bana ne gördüğünü söylemeni istiyorum."

"Gümüş rengi bir arabaydı. Küçüktü. Markası hakkında hiçbir fikrim yok.

Tavanında sörf tahtaları vardı." "Onlardan herhangi birini gördün mü?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Ben sadece beni yakalayanı hatırlıyorum." Hafızamda bir leke daha. Gözleri çok soğuktu. Beni kanlar içinde gördü, mahvolmuş bisikletimi ve yırtık gömleğimi gördü ve hâlâ gülüyordu. "Kaşında piercing vardı. Parmak eklemlerinde bir dövme vardı. Tek hatırladığım bu."

Garaj kapısı açılır, papazın gelişini işaret eder. Donna kaşlarını çatar. "Bu konu hakkında konuşmayı bırakmalıyız."

Luke'un başı ona doğru sarsılıyor. "Nedenmiş o?"

Ses tonuna şaşırarak göz kırpmıyor, sonra yutkunuyor. "Çünkü sanırım Juliet bu hikâyenin aramızda kalmasını tercih ederdi."

Söylemediği şeyi anlamamız hepimizin uzun bir saniyesini alıyor: Papaza söylersek

bunu bir vaazın içine yerleştirir. Hatta birkaç ay bekleyebilir ama sonra kimsenin benim yaptığımdan şüphe duymayacağı kadar ayrıntı verebilir. "Genç bir kız, lokantadaki işinden eve bisikletle dönüyordu," diyecek ve tüm cemaat bana doğru kayacak, yaralandığım o haftaları hatırlayacak.

Büyük olasılıkla bunu benim yaptığımı düşünecekler ve ben de böyle düşünürken neden onlardan nefret ettiğimi bilmiyorum. Mantıklı olsun ya da olmasın, yine de daha iyi bir insan olsaydım bunların hiçbiri olmazdı gibi geliyor.

Eğer Allens'ın düşündüğü gibi bir kız olsaydım, babam beni terk eder miydi? Kardeşim ölür müydü? Liseyi bitirdiğimde evsiz kalmamak için para biriktirmek amacıyla bir lokantada çalışmam gerekir miydi?

Eğer o diğer, daha iyi kız olsaydım, Justin yine de yaptığını yapar mıydı? O adamlar beni yakalamaya çalışır mıydı?

Tüm bunlara bir şekilde kendimin sebep olduğu hissinden kaçamıyorum. "Ne durumu?" Luke soruyor. "Etiketler ne durumdaydı?"

Başımı sallıyorum. Cevap yardımcı olmayacak. Kapı açılırken sessizce "Kaliforniya," diye cevap veriyorum.

Papaz masanın uzak tarafında oturan bana bakıyor. Yanlış yerde olduğum ve yardımcı olmadığım gerçeğinden çok, dikkatini çeken şeyin sıyrıklar olduğundan bile emin değilim. "Bu da ne?"

Donna çabucak, "Juliet bisikletiyle ufak bir kaza geçirdi," diyor. Luke'un burun delikleri sessiz bir tartışmayla alevlenir.

Papaz bana "Düştün mü?" diye sordu. "Kask takıyor muydunuz?"

Başımı sallıyorum. *Papazın bunu benim suçum gibi göstermenin bir yolunu bulacağına güveniyorum.*

Papaz Donna'ya kaşlarını çatarak tezgahın üzerindeki dağınıklığa bakıyor. "Bütün bunları tek başına yapmak zorunda olmamalısın."

Çocukların yardım etmesi gerektiğini söylemiyor. "Bisikletten düşmek mazeret değildir." diyor.

Ayağa kalkmak için kendimi destekliyorum ama Luke onun yerine ayağa kalkıyor.

"Yardım edebilirim," diyor. Ama papazın sırtına attığı bakış ölümcül.

Bisikletimdeki hasar onarılamaz olarak kabul edildi. Yeni bir tane almak için yeterince birikimim var, ama hazır değilim - artık dışarıda olduğumda, sadece yakınlarda yürürken bile, sırtımda o rüzgarı hissetmediğim, bir şeyin benim için yaklaştığına dair uyarı fısıltısını duymadığım bir an yok. Bu yüzden otobüse biniyorum ve iki kat daha uzun sürüyor ve Donna'ya yardım etmediğim gecelerde papaz bana biraz soğuk davranıyor, sanki bilerek yaptığım bir seçimmiş gibi.

Luke olaydan beri bizsiz dışarı çıkıyor ama bir hafta sonra işten eve döndüğümde benim de gelmem için garip bir şekilde ısrar ediyor.

"Bu gece sahilde büyük bir parti var," diyor. "Hepimiz gitmeliyiz. Bizi ben götüreceğim."

Kaşlarımı çatıyorum. Sahilde sık sık büyük partiler oluyor ve Luke daha önce gitmeyi hiç umursamamıştı, bu yüzden bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum. Ayrıca onun akşamları benim ve Danny'ninkilerden çok farklı bittiği için her zaman ayrı araba kullanıyor.

Danny neşeyle, "Tabii, her neyse," diyor ve Luke'un planı neden değiştirdiğini hiç sorgulamıyor. İçimden bir ses bunu sorgulaması gerektiğini söylüyor.

Birkaç saat sonra vardığımızda yüzlerce çocuk bulduk. Bu kesinlikle polisler tarafından dağıtılacak bir parti.

"Burada kimseyi tanıyacak mıyız ki?" Ben soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Luke, dikkati dağılmış bir halde. "Sıradaki adamlardan bazıları bundan bahsetti."

Kalabalığın içinde ilerliyoruz. Sanırım Luke'un buluşacağı bir kız için buradayız, sanki Kirkpatrick'te yeterince kızı yokmuş gibi, ama etrafımızdaki insanlardan çok beni izliyor. Danny'nin elini müziğin bangır bangır çaldığı partinin güney ucuna doğru çekmeden önce on dakika boyunca amaçsızca dolaştık. O dans etmek istemiyor ama ben istiyorum ve Luke'un yeni birini becerebilmesi için onu takip etmekten bıktım.

Danny geri çekilir. "Hadi Juliet," diye yalvarıyor.

İçimdeki o kırılgan şey ortaya çıkıyor. "Hadi ama... *Ne için?*" Saldırıyorum. "Bu yabancı kalabalığın içinde sebepsiz yere dolaşabilelim diye mi? Luke peşinde olduğu kızı bulabilsin diye mi? Bütün gece oturup üniversite ve sörf hakkında konuşmanızı dinleyeyim diye mi?"

Çenesi düştü. "Ne oluyor bebeğim?"

Elini sıkıyorum. İstedğim tek bir şeyi yapmak için neden bu kadar çok şey istiyor? Bütün yaz boyunca uysalca peşinden gittim ve istediğim çok az şey - romantik bir gece, on iki yaşımıdakinden daha yetişkin hissettiren bir ilişki - reddedildi. Ve benden o kadar az tepki alarak reddedildi ki, bu olduğunda şaşkına döndü.

Müziğe doğru dönüyorum. Artık dans etmek bile *istemiyorum* ama gitmezsem sonunda özür dilemek zorunda kalacağımı biliyorum ve bunu reddediyorum.

Dans eden kalabalığın arasına dalıp gözlerimi kapatıyorum, az önce tartışmamışız gibi davranmaya çalışıyorum, Danny dışarıda Luke'a sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bahaneler uydurmuyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Kötü Juliet kontrolü ele alıyor, daha sonra pişman olacağım ve özür dileyeceğim şekilde kendini gösteriyor, ama bir iki dakikalığına işe yarıyor. Unutuyorum. Sonra şarkı bitiyor ve ilk gördüğüm Luke oluyor, çemberin hemen dışında duruyor. Bakışları beni felç ediyor.

Muhtemelen kızgın ama kızgın görünmüyor. Gözleri ateşli ve vahşi. Sahiplenici. Diğer kızlara baktığı gibi değil. *Daha fazlası.*

Danny sağımdan yaklaşarak, "Juliet," diyor ve Luke'un yüzü yine kararıyor. "Artık gidebilir miyiz?"

Sesi nazik, sanki alışveriş merkezinden kaçan asi bir çocukmuşum gibi, sabrını zorlasa da sevdiği bir çocuk. Bunun için ona nasıl kızabilirim? Bunun için ona nasıl kızmam? Benim

Omuzlar yenilgiyle çöktü. Elimi tutup beni çekmesine izin veriyorum, Luke'un bu gizemli görevine devam etmek için geri dönüyorum.

Partiyi geçene kadar yürüdük, yürüdük. Luke sahilde başıboş dolaşanlara bakıyor ve Danny bile hayal kırıklığına uğruyor. "Kardeşim, biz kimi arıyoruz ki?" diye soruyor.

Luke kaşlarını çatıyor, kısa bir süre bana baktıktan sonra uzaklaşıyor. "Boş ver. Hadi gidelim."

Bu noktada cipten bir mil uzaktaymışız gibi geliyor. Kalabalığın arasından geri yürümeye başladık ve sonra tökezleyerek durdum.

Önce gözleri tanıdım. Soğukluklarını. Aslında hatırladığım ayrıntılar -dövmeli eklemler, delinmiş kaş...onlar bir saniye sonra geliyor. Donup kaldım, Danny fark etmedi bile ama Luke fark etti. Bakışları benden adama kaydı.

"Bu o mu?" Luke kulağıma yaklaşarak soruyor. Eli sırtımın alt kısmında duruyor. "Seni yakalayan adam mı?"

Korkmak için bir nedenim yok. Arabanın dışında, normal boyda ve normal kiloda bir adam. Benden daha iri ama Luke ya da Danny ile boy ölçüşemez. Yine de donup kaldım. Başımı sallayarak onaylar gibi bir ses çıkarıyorum... ve Luke hızla onun peşinden gidiyor.

Adamın gözleri büyür ve koşmaya başlar ama bir üniversite sporcusuyla boy ölçüşemez. Luke onu yakalıyor ve Luke'un yumruğu adamın suratına inmeden önce daha yere yeni inmişlerdi. Sanki içinde bir şey serbest kalmış gibi, korkunç bir şey, zar zor tutunduğu bir şey.

Bu yüzden buradayız, bu büyük partide. Bu adamı bulmak için. Ve Luke olaydan beri onu arıyor.

Ağzım açılıyor ama hiç ses çıkmıyor. Yanımdaki Danny de donmuş gibi görünüyor. Ancak adamın arkadaşları Luke'un üzerine atladığında ikimiz de uyanıyoruz. Danny öne doğru koşup içlerinden birini yakalıyor ve onu geride tutarken ben de yere atlayıp bulabildiğim tek silah olan bira şişesini kapıyorum.

Onlara ulaştığımda Luke, Danny'nin tutmadığı adamı silkelemiş ve ona vurmaya başlamıştı. -Yumruğu önce adamın karnına, sonra yüzüne, sonra tekrar karnına saplandı.

Uzaktan siren sesleri duyduğuma neredeyse seviniyorum çünkü böyle devam ederse Luke birini öldürecek. Ve zaten çok fazla zarar verdi, bu yüzden polisler gelmeden önce onu buradan *hızlıca* çıkarmalıyım.

Danny, Luke'a durması için bağırır ve Luke sadece döner ve Danny'nin tuttuğu adamın yüzüne, dizlerinin çökmesine neden olan bir darbe vurur.

"Tanrım, Luke, dur!" Danny bağırıyor.

Luke yerde yatan ve beni yakalayan kanlı çocuğa dönüyor. "Eğer bir daha onun yanında nefes alırsan seni öldürürüm ve hiç düşünmem bile. Karşılık veremeyecek hale gelene kadar seni döverim, sonra da son nefesini verene kadar seni suyun altında tutarım. Söz veriyorum."

Polis telsizlerinin uğultusu kalabalığı yarıyor ama Luke olduğu yerde kalıyor, tutuklanmak umurunda değilmiş gibi kaskatı ve kıpırtısız -dudağı ve parmak eklemleri kanıyor-.

"Kaç," diye tısladım. "Git! İlk yumruğu sen attın. Bu da onu saldırı yapar." Yüzü taşa kazınmıştı.

"Eğer bir şey yaparsan, ona sahip olursun," diyor çekinmeden ve korkmadan. Danny'ye cipin anahtarlarını fırlatır. "Devam et. Onu buradan götür."

Danny ikimize bakıyor, kararsız. Başını belaya sokmak istemiyor ama Luke'un yardımımıza ihtiyacı olabileceğini de biliyor. Bakışları tekrar bana döndüğünde başımı sallıyorum.

Luke kaçmazsa, ben de kaçmam. Onu terk etmeyeceğim.

Polisler sonunda içeri girerken Danny acı bir şekilde, "Babama ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok," der.

Luke, "Ona biraz daha endişelenmen gereken bir şeyi hallettiğimi söyle," diye tersliyor.

Danny'nin cevap vermesi için zaman yoktu, gerçi ne söyleyebileceğinden emin değilim. Danny'nin benim adıma yeterince üzülmediğini hiç hissetmedim. Ama şimdi bunu sorguluyorum.

Luke ve vurduğu çocuklardan ikisi bir ekip arabasının arkasına bindiriliyor. Onları takip ederken Danny, "Bu berbat bir şeydi," diyor. "Ne düşündüğünü bilmiyorum. Böyle bir şey yüzünden burslarımızı kaybedebiliriz. Bunu anlıyorsun, değil mi? Ben olaya karışsaydım bursumu kaybedebilirdim. O *hâlâ* kaybedebilir. Ve şiddeti şiddetle çözemezsiniz."

Cevabımı beklerken parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"Evet," diye cevap veriyorum ikna olmadan. "Anladım."

Ama eski Juliet, *kötü* Juliet, genişçe gülümsüyor, dünyanın yeniden doğru yola girdiğini hissediyor.

Karakola vardığımızda Luke çoktan fotoğrafının çekilmesi ve parmak izinin alınması için götürülmüştü. Acaba bir avukata ihtiyacı var mı diye merak ediyorum ve eğer durum buysa hapı yuttuğunu zaten biliyorum. Hiçbirimizde o kadar para yok.

Danny ifade vermeye götürüldü ve birkaç dakika sonra bir polis geldi, sanki suçlu benmişim gibi, sanki bunu başlatan benmişim gibi bana bakıyordu.

"Sıra sende," diyor.

Onu masasına kadar takip ediyorum ve orada beni bisikletimden indiren adamı anlatıyorum, kendi başına yeterince kötü gelmiyorsa diye hikayeyi biraz süslüyorum. Neden yalan söylemek zorunda hissettiğimi bilmiyorum. Belki de birçok kez gerçeğin yeterli gelmemesindendir. Şimdi bile yetmiyor.

"Olay olduğunda neden rapor tutmadınız?" diye soruyor.

"Bunun ne yararı olurdu ki?" Karşılık veriyorum. Eğer şikayetçi olsaydım, beni suçlamanın bir yolunu bulurlardı. Sahil yolunda bisiklet sürmemem, daha dikkatli olmam, kask takmam gerektiği gibi küçümseyici saçmalıklar. Bu yüzden şikayet etmedim ve onlar da beni suçlu göstermek için bunu kullanıyorlar.

"Öncelikle, şu anda bana anlattığın hikayeye inanmaya daha meyilli olmamı sağlar." Yani... daha sonra işler sarpa sararsa diye savunma yapmak için bir rapor hazırla.

Bu ne boktan bir mantık?

"Dava açmadım çünkü olayı tersine çevirip benim hatammış gibi göstereceğini düşündüm, tıpkı şu anda senin yaptığın gibi."

"Bakın, sizin hatalı olduğunuzu söylemiyorum ama erkek arkadaşınız hiçbir tahrik olmaksızın kendisinin yarısı kadar olan bir adama saldırdı-"

"Luke benim erkek arkadaşım değil. Danny -az önce bir açıklama yapan- öyle."

Kaşlarını kaldırıyor. "Yani erkek arkadaşın hiçbir şey yapmadı ve kavgayı *arkadaşı mı* başlattı?"

Kulağa kötü geliyor. Kötü görünüyor. Eğer bisiklet olayı anlattığım kadar korkunç olsaydı... erkek arkadaşımın kana susamış olacağını düşünürdünüz. Ama öyle olmadı.

"Danny'nin babası bir papaz. O... öyle biri değil."

"İyi," diyor, sanki yine bana inanmıyormuş gibi. "Peki, o zaman, *Luke* hiçbir tahrik olmadan bu adama saldırdı ve görünüşe göre onu nefes almayı bırakana kadar suyun altında tutmakla tehdit etti, bu yüzden aniden tecavüz diye ağlıyorsun-"

Dişlerimin arasından "Ben hiç 'tecavüze ağlamadım'" diyorum. *Ağlayarak tecavüz*. Kimse kimseyi 'ağlayarak saldırı' ya da 'ağlayarak hırsızlık' ile suçlamaz. Hayır, sadece tecavüz. Sadece savunmasız genç kızların başına gelen ve biraz gücü olan erkeklerin başına pek gelmeyen bir şey. "Dediğim gibi, beni bisikletimden çekti ve gömleğimi yırttı ve eğer bana inanmıyorsanız, Bayan Allen yüzümdeki çakılları ve camları cımbızla nasıl çıkarmak zorunda kaldığını size kendisi anlatabilir." Sol tarafımda kalan sıyrıkları ve elmacık kemiğimdeki silik morluğu gösteriyorum.

İç çekiyor. "Peki bu çocuk hakkında suç duyurusunda bulunmak istiyor musun? Seni yakalayan çocuğa?" "O yapmazsa ben de yapmam," diye yanıtlıyorum.

Bu cevaptan hoşlanmadı. Kalemimi tekrar tekrar masaya vuruyor ve bana bakıyor. "Biliyor musun, erkek arkadaşın... Danny? O temize çıktı. Tüm tanıklar onun olaya karışmadığını söyledi ve diğer çocuk, Luke... Oldukça saldırgan birine benziyor. Zaten sabıkası var ve bunu ilk kez yapmıyor. Korunmayı hak eden biri değil."

Evet, öyle.

Omuz silkiyorum. "Sadece bu işin bitmesini istiyorum."

Danny gitmek için sabırsızlanıyor ama ben reddediyorum, bu yüzden Luke serbest bırakılana kadar lobide oturuyoruz. Koridorda yürüyor, beklediğimizi fark edince şaşkınlıkla yavaşlıyor. O da benim gibi, her seferinde terk edilmeyi bekliyor. "Teşekkürler," diyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor Danny. "Sen ailedensin." Ama Luke bunu söylerken bana bakıyordu.

SADECE BİR HAFTA SONRA, çocuklar futbol kampına gidiyor. Yaz zaman zaman ne kadar uzun gelse de sonu çok hızlı geldi.

Onları arabaya kadar götürüyoruz ve Danny dudaklarını alnıma bastırıyor. "Okula gittiğimde seni arayacağım," diyor.

Luke papazın elini sıkıyor ve bana dönmeden önce Donna'ya sarılıyor.

Yüzünü inceliyorum: koyu renk gözleri, dolgun dudakları, tıraş edilmemiş çenesi. Ne yaptığımı anlamam bir saniye sürüyor.

Ona tutunmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum çünkü bir daha geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum ve o da bana aynı şekilde bakıyor. Bunu daha önce de yaptığından şüpheleniyorum, sadece nedenlerinin haince olduğunu düşünmekle o kadar meşguldüm ki bunu açıkça göremedim.

"Görüşürüz Juliet," diyor sessizce.

"Hoşça kal Luke," diye fısıldıyorum ve tüm sabah boyunca sadece o zaman gözyaşlarına boğuluyorum.

ŞİMDİ

New York Times muhabiri evde buluşmayı öneriyor, ama ben bunu hayal edemiyorum.

Luke arka planda bir yerlerde onu dinlerken sorularını cevaplıyor. Ayrıca bu muhabirin "*Bir dakika... Luke Taylor'la ikiniz burada mı uyuyorsunuz?*" demesine de gerek yok. Magazin basını bunu olmadığı bir şeymiş gibi göstermeye bayılır.

"Onun yerine şehirdeki yeni yere gidelim," diye karşı çıktım. "Sana adını mesaj atarım."

Bir zamanlar lokanta olan yer, şimdi av köşkü dekoru ve zanaat peynirleri ve osso buco içeren menüsüyle The Tavern.

Ben içeri girdiğimde restorandaki her kafa dönüyor ama hiçbiri tanıdık değil. Artık her yerde izlendiğim gibi beni izliyorlar ve bundan ne kadar hoşlanmasam da bu, bir zamanlar kim olduğumu hatırladıkları için başlarını çevirmelerinden daha iyi.

Muhabire yönlendirildim. Daha yaşlı ve biraz kılıksız, hayranı olması pek mümkün değil. Eğer şanslıysam, Danny'nin Evi'ne ve yapacağı iyi işlere odaklanacak demektir. Şanssızsam, her şeye dikkatle bakacak, çevrilmemesi gereken taşları çevirmeye çalışacak demektir.

Garson gelip içki siparişlerimizi isteyene kadar havadan sudan konuşuyoruz. Muhabir önce benim içmemi işaret ediyor ve bu bir test gibi geliyor: *Juliet Cantrell çok içen biri mi? Diyet sodasının yanında bir tabak dilimlenmiş limon isteyen türden bir prenses mi?* Ben bir kadeh pinot söylüyorum, o da aynısından alacağını söylüyor. Sanırım bu bir testse, ben geçtim.

Biz şarabımızı beklerken, o ilk birkaç sorusuyla devam ediyor. Bunların çoğu herhangi birinin ona söyleyebileceği bilgiler, bu da yumuşak toplar attığı anlamına geliyor. Muhabirler ilk başlarda hep arkadaş canlısıdır, ama bunun uzun süreceğinden şüpheliyim.

Şarap geldiğinde açılışa yardımcı olmak için ne yaptığımı soruyor. Kibarca bir yudum alıyorum ve ona ağaç diktiğimi, düşündüğüm kadar formda olmadığımı fark ettiğimi, Donna'nın beni *gerçekten* alçıpan asmaya zorlamayı planlamadığını umduğumu anlatıyorum. Luke'un adını bir kez bile anmadım.

"Anladığım kadarıyla Donna başlangıçta Nikaragua'da Danny's House gibi bir yer açmak istemiş ama bu konuda bazı tartışmalar yaşanmış."

Bir omuz attım. "Uzun zaman önceydi ama evet, kilise onun teklifini kabul etti ve

Birisi itiraz etti. Yardım etmeye çalışsanız bile birileri *her zaman* itiraz edecektir."

"Kamuoyundan bıkmış gibi görünüyorsunuz."

Gülümsemeye zorladım. "Hayır. Sadece bir kadının yabancı bir ülkede yetimhane açmasını engellemek isteyen pisliklerden bıktım."

"Lisenin büyük bölümünde Allen'larla yaşadınız, değil mi?"

Donup kalıyorum. Bu noktaya kadar yaptığım basın yayın faaliyetlerinin hiçbir yerinde Allen'larla yaşadığımdan bahsedilmiyor. Dünyanın bildiği kadarıyla, ben sadece kilise korosunda şarkı söyleyen ve ona şans verecek birini bulana kadar eve kayıtlar gönderen vasat bir öğrenciydim.

"Bunu sana kim söyledi?" Ben sordum. "Hilary mi? Çünkü ona bunun tartışmak istediğim bir konu olmadığını söyledim."

Başını eğiyor ve sanki röportaj değil de analiz ediliyormuşum gibi hissediyorum. "Aslında bunu birkaç kişiden duydum. Buraya birkaç gün önce biraz araştırma yapmak için geldim."

Hay sikeyim. Rhodes küçük bir kasaba ve Danny'nin Evi'ni hemen hemen herkesle konuştuysa, bundan bahsetmiş olabilirler. Ben sadece unutmuş olmalarını umuyordum ve bunu ummak gerçekten aptalca bir şeydi.

"İsteksizliğinizi anlıyorum," diye devam ediyor, "ama yani... şu halinize bir bakın. Hikayenizin koruyucu ailelerdeki çocuklar için ne kadar ilham verici olacağını bir düşünün."

Tırnaklarım şarap kadehime vuruyor. "Alınma ama koruyucu ailedeki çocukların *New York Times* okuduğunu pek sanmıyorum."

Omuz silkiyor. "Doğru.

Ama-" "Sıradaki soru."

Biraz daha dik oturuyor, tedirgin ve notlarını gözden geçirirken kalemini gereksiz yere tıkırdatıyor. Tekrar başını kaldırdığında gözlerinde temkinli bir ifade var ve Cash'le ilgili sorulara karşı kendimi hazırlıyorum.

"Danny'nin ölümüyle ilgili çeşitli teoriler duydum," diye söze başladı.

Kaskatı kesiliyorum. Cash'le ilgili değil, daha da kötüsü.

"Bazı insanlar yaptığı şeyin bir kaza olamayacak kadar karakter dışı olduğunu düşünüyor. Uğruna yaşayacak çok şeyi varmış ve iyi bir yerdeymiş gibi görünüyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Dişlerim gıcırıyor. "Gelecek için gerçekten heyecanlıydı. Bu konuda söylemek istediğim tek şey bu. Ve eğer ona ne olduğunu derinlemesine araştırmayı planlıyor ve bunun bir intihar olduğunu ima ediyorsanız, bu konuyla hiçbir ilgim yok. Bu annesini öldürür ve o zaten yeterince acı çekti."

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Juliet, *bir şey* hakkında yazmam gerektiğinin farkındasın. Ve eğer Danny'nin Evi'ne dikkat çekmek için buradaysanız, bunu yapmanın oradaki deneyiminizi anlatmaktan daha iyi bir yolu yok. Hikâyeniz, bu programın ülke çapında tekrarlanmasını sağlayacak türden bir ilgi ve fon çekebilir."

Kaltak. Başından beri stratejisi buydu: Eğer konuşmazsam Danny'nin ölümünden bahsedeceğini söyleyerek beni geçmişim hakkında konuşturmak.

Ama on beş yaşında evi terk ettiğimi itiraf etmek dünyanın sonu mu olur? Sonuçta Danny'nin Evi'ne ve Luke'la olanlara yardımı dokunacak... Bunlar geçmişte kaldı. Tüm paranoyalarımın gereksiz olduğu bir nokta olmalı.

Bu Danny'nin ve Donna'nın mirası. *Büyük* olmayı hak etmiyorlar mı? Bana yardım ettikleri için biraz övgüyü hak etmiyorlar mı?

Şarabımdan dikkatli bir yudum alıp dudaklarımı kuruluyorum. "Eğer bu makalenin amacı hayır kurumuna olumlu ilgi çekmekse, Danny'nin ölümünün kazadan başka bir şey olduğunu öne sürerek her şeyi *bozmak* istemezsiniz sanırım."

Bana diplomatik bir gülümseme veriyor. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Gerçeklerin kendileri için konuşacağından eminim."

Evet, iyi denemeydi bayan.

Şarabımı bir kenara itiyorum ve iki avucumu masaya dayayarak öne doğru eğiliyorum. "Danny'nin ölümünün intihar olduğunu ima etmeyeceğinize beni temin ederseniz Allen'larla yaşamayı tartışırım. Donna'nın şu anda buna ihtiyacı yok."

Tekrar tereddüt ediyor, bu da bana gerçekten de bunu yapmaya niyetli olduğunu söylüyor, ama başını sallıyor. "Anlaştık.

Bana biraz neden evden ayrılmak zorunda kaldığınızı anlatın."

Ne kadarını söylemem gerektiğini merak ediyorum. Bu konuyu konuşmayı kabul etmiş olmam *tüm* gerçeği öğrenmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Bu yüzden daha basit bir cevapla başlıyorum ve bu bile çok fazla gibi geliyor.

"Allens'ların evine taşınana kadar kendimi bir kez bile güvende hissetmedim," diye başlıyorum.

Ancak kendimi gerçekten güvende hissetmemi sağlayan kişinin *Luke* olduğundan bahsetmiyorum. Bana kalırsa, herkesin önünde, onun artık bir önemi yok.

Bir şeye kendiniz inanmadan önce dünyaya ne kadar yalan söylemeniz gerektiğini merak ediyorum.

SONRA

Okulların açılmasına kadar geçen Ağustos ayının geri kalanı acı verici bir sessizlik içinde geçiyor. Daha fazla saat çalışıyorum

Çocukların gittiği gerçeğini aklımdan çıkarmak için, ama onların yokluğunu günün her dakikasında hissediyorum. Bazen Danny'nin odasının önünden geçerken durup içeri bakıyorum, bir şeye açım: bir kokuya, bir anıya. Sanki burada kendimi zamanda geriye götüreceğim kadar uzun süre durabilirmişim gibi.

Hiçbir şey yok tabii ki. İkiz yatakların çarşafı değiştirilmiş, çamaşırlar gitmiş, yerler süpürülmüş.

Akşam yemeklerimiz daha basit ve daha sessiz. Papaz ve Donna konuşuyor, ben ise ekleyecek bir şeyim olmadan sessizce oturuyorum. Söylememe izin verilen tek şey onların duymak istedikleri olunca katkıda bulunmak zor oluyor. Onlara okuldan ve işten korktuğumu ve göğsümde bir türlü geçmeyen garip, sürekli bir ağrı olduğunu söyleyemiyorum.

Danny'nin yokluğunda kazandığım tek şey zaman. Papaz evdeyken gitar çalmıyorum - beni "verimsiz" gördüğünde rahatsız oluyor - ama o yokken çalışıyorum ve o anlar beni başka hiçbir şeyin dolduramadığı bir şekilde dolduruyor. Donna her zaman daha sonra bana sarılıp ne kadar güzel olduğunu söylemeyi başarıyor. Bu onun beni onayladığını gösterme şekli.

Ama bunun dışında boşum, çok boşum ve geçen yıl böyle değildi. Evet, sık sık yoruluyordum ve hayatımın biraz daha heyecanlı olmasını diliyordum ama *bu* değildi. Burada çocuklarla geçirdiğim birkaç ay her şeyi değiştirdi, ama daha iyisi için değil. Artık hiçbir yere uyum sağlayamıyorum. Ne burada, ne de benim dışımda herkesin üniversiteden bahsettiği okulda.

Hesap yaptım: Geçen yaz ketçap kaplı masaları temizlemek için harcadığım tüm o uzun saatler, bana asılanlar ve küçümsenenler... Tek bir sömestr için bile yeterli değiller. Kredi alabileceğimi biliyorum ama sonra ne olacak? Gerçekten ilgilendiğim tek şey şarkı söylemek ve bir diploma bana bu konuda nasıl yardımcı olacak?

Sırf maliyeti yüzünden geçiş törenlerinin çoğunu es geçtim. Bisikletimi değiştirmek zorunda kaldım - Haverford'daki liseye gitmek için bisikletim olmadan üç farklı otobüse binmem gerekiyor - ama geceleri bisiklet sürerken kendimi güvende hissetmiyorum ve Uber'e param yetmiyor, bu da futbol

maçı ya da parti yapamayacağım anlamına geliyor. Kıdemli Skip Günü'nü çalışarak geçirdim. Shane Harris beni *"sadece arkadaş olarak"* Mezuniyet Balosu'na davet ediyor ama elbise çok pahalıya patlıyor.

harcamamalıyım ve papaza ve Donna'ya başka biriyle dansa gideceğimi açıklamayı hayal edemiyorum.

Hailey hala mesaj atan tek kişi ve o bile bahanelerimden bıktığı için bana takılmayı teklif etmeyi bıraktı.

Haftamın en önemli olayı, tek önemli olayı, her Cumartesi televizyonda Danny'nin maçlarını izlemek.

"Onları birbirinden ayıramıyorum," diyor Donna. "Danny'nin oynamasına izin verseler onu tanıyabileceğimden bile emin değilim. Luke hangisiydi?"

"O geniş alıcı," diyor papaz.

Luke'un hangisi olduğunu çok iyi biliyorum. Kask ve tampon giyse bile sahada onun boyuna ve çevikliğine sahip başka kimse yok. Suyun içinde olduğu kadar orada da zarif ve güçlü.

Koştuğunda, bu güzellik bir şey. Havada sıçradığında, büyük elleri bir an bile tereddüt etmeden futbol topunu yukarı kaldırdığında, insan vücudunun neler yapabileceğine hayret ediyorum. Papaz Pazar günleri Tanrı'ya inanmamı sağlayacak tek bir söz bile söylemedi ama bu maçları izlerken dışarıda daha büyük, mucizevi bir şey olması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü Luke'u başka ne açıklayabilir ki?

"Mezuniyet balosuna gitmek istemediğine emin misin?" Danny bir sonraki telefon görüşmemizde sordu. "Eğer bu adam sadece arkadaş olarak gideceğimizi söylediye, gerçekten umurumda değil."

"Onun arkadaşı olmak istemiyor," diye homurdanıyor Luke, telefona tahmin ettiğimden daha yakın. Onun sesini duyunca içimde bir şeyler parlıyor. "Kafanı kışından çıkar, Dan." Danny gülüyor.

"Çok alaycısın, Luke."

"Ve sen de çok güveniyorsun," diye cevaplıyor Luke. Luke haklıdır. Danny çok fazla güveniyor.

SAN DIEGO Kasım ayında San Jose State ile oynadığında Donna, papaz ve ben hep birlikte maça gideriz. Papaz maç günü arabayla giderek paradan tasarruf etmek istedi ama Donna bu kez galip geldi ve bir gece önce yola çıktık. Maçtan önce meşgul olacağı ve maçtan hemen sonra ayrılacağı için Danny ile vakit geçirebilmek için tek şansımız bu.

Papaz, Donna ve kendisiyle aynı odada kalmamı uygun bulmadı ama bitişik bir oda için ödeme yapmama izin verdi. Donna anlaşmazlığını bastırdı... Bir gece erken gelmemize izin vermesi için onu zorlamıştı ve tartışmaya devam ederse tüm plandan vazgeçeceğinden endişeleniyordu.

Bu duruma nasıl düştüğünden emin değilim - bu kadar az güçle, herhangi bir konuda istediğini elde etmek için yalvararak - ama bunu kendim için istemediğimi biliyorum. Kendimi tamamen teslim etmeden Donna'nın nezaketine ve hayattan memnuniyetine ulaşmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum.

Otele giriş yaptığımızda ekip çoktan gelmişti. Danny ile lobide buluşup

onu yemeğe götürmek. Bana sarılırken kulağıma "Geldiğin için teşekkür ederim," diyor. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu bilemezsin."

Papaz bizi şehirdeki bir restorana götürdü. Donna Luke'u soruyor, ben de tek kelime etmeden dinliyorum. "Keşke bu akşam bizimle yemeğe gelseydi," diyor Donna ve Danny ondan babasına bakıyor.

Papaz, "Danny'ye bunun sadece aile arasında olması gerektiğini söyledim," diyor.

Kocasına küçük ama kararlı bir gülümseme vermeden önce gözlerinde kısa bir öfke parıltısı yakalıyorum. "Luke ailenin bir parçası."

Aferin sana, Donna.

Papazın ağzı tartışmak için açılıyor ama yüzündeki bir şey onu susturuyor. Belki de tüm kartların elinde olmadığını, Danny evden çıktığına ve ben de çıkmak üzere olduğuma göre onu terk etmesini engelleyecek hiçbir şey olmadığını anlamaya başlıyor.

Yemekten sonra otele döndük. Danny ve ben ailesine iyi geceler dileyip taksiyle kampüsteki bir kız öğrenci birliğinin partisine gidiyoruz. Yolda midem düğüm düğüm oldu - takımın nasıl davet edildiğini bilmiyorum ama Luke'un katılacağı türden bir şey gibi görünüyor.

Danny'yi, çoğu zaten sarhoş görünen insanlarla tıka basa dolu muhteşem bir eve kadar takip ediyorum. Işıklar parlak, müzik gürültülü. Çiftler duvarlara yaslanmış, sandalyelerin üzerinde birbirlerinin üzerine çıkmış, ihtişamı görmezden geliyorlar - yüksek tavanlar, gömme kitap rafları ve süslü pervazlar, bir adamın sandalyesini üzerinde sürüklerken dikkatsizce sürttüğü parke zemin.

Acaba burada yaşayan kızlar -başkasının parasıyla, hiçbir gözetim olmadan- ne kadar özgür olduklarını, ne kadar şanslı olduklarını *kavrayabiliyorlar* mı? Yemek yapmaya yardım etmek zorunda değiller. Temizlik yapmak zorunda değiller. Muhtemelen çalışmıyorlar bile. Kimse onlara neden geç kaldıklarını sormayacak, Cumartesi gecesi bira içtikleri ya da erkek arkadaşlarını üst kata çıkardıkları için kendilerini suçlu hissetmelerine neden olmayacak.

Biri Danny'ye "Arka tarafa!" diye bağıyor ve biz de terasa açılan Fransız kapılarından geçiyoruz.

Dışarıda, her yerde katlanır sandalyelerde çocuklar, hiç utanmadan birbirine dolanmış çiftler var.

Birisi bahçenin en karanlık yerinden Danny'nin adını sesleniyor ve biz de körü körüne sesi takip ediyoruz, sonunda daire şeklinde bir grup erkeğe rastlıyoruz, Luke da aralarında ve tabii ki yanında bir kız var. Beni selamlamak için küçük bir baş selamı veriyor, başka bir şey yapmıyor, sanki önemsizmişim gibi, sanki beni unutmuş gibi. Neden umursadığımdan emin değilim.

Oturuyoruz ve akşam yemeğinde koçla yaşadıkları bir olayı ve anlamadığım bir sürü futbol meselesini konuşmalarını dinliyorum. Danny'ye papazın benim odamda uyumasına izin verip vermeyeceğini soruyorlar, sonra Luke'a dersten çok suda vakit geçirdiği için takılıyorlar. "Futbolla sörfün yarısı kadar ilgilenseydin," diyor içlerinden biri, "bu sezon kazanıyor olurduk."

Luke tüm bu süre boyunca bana bir kez bile bakmadı ve kendimi aramızda olmaması gereken bir şey olduğuna nasıl ikna ettiğimden emin değilim. Belki de düşmanlığa o kadar alışmıştım ki

Ondan o kadar uzaktı ki, yokluğunu önemsemediğimi sanmıştım.

İçeri girdiğimde tuvaletin kapısına dayanmış bir çift var, adamın eli kızın eteğinde. Geçip geçemeyeceğimi soruyorum ve yaptıkları şeyi durdurmuyorlar, sadece bir adım öteye kayıyorlar. İstedikleri şeyden utanmıyorlar - beni en çok etkileyen kısım bu.

Danny'ye tekrar ulaştığımda yalnızdı ve beni bekliyordu. Acaba arkadaşları onu biraz yalnız bırakmaya mı çalışıyor? Avlunun bu kısmı tamamen karanlık, yani bizim olacaktı.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

Hayır. *Yeter*. On yaşındaymışız gibi davranmaktan bıktım.

Kızlar Luke'a nasıl yapıyorsa ben de bacaklarımı onun kucağına doğru sallıyorum.

"Juliet," diye fısıldar, aniden gerilir. "Bu iyi bir fikir değil." Beni uzaklaştırmak istercesine ellerini kalçalarımın koyuyor. Onu görmezden geliyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

El ele tutuşan, içki içmeyen ya da dans etmeyen ve olduğu kişi olmak için sadece bir anı olan bu kız olmaya devam edemem - kilisedeki o solo, seçmediğim ve hatta sevmediğim bir şeyi söyleyerek. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bu hoşnutsuzluk, ona karşı duyduğum bu tatminsizlik, eğer o bana yardım ederse aşabileceğim bir engel. Onunla kalabilmemin ve aynı zamanda hayatımı *sevebilmemin* bir yolu olmalı.

Onu öperim.

"Juliet," diye itiraz ediyor ama bacaklarımın arasına sertçe bastırdığını hissediyorum ve vücudumdaki tüm kan tam o noktaya akıyor gibi görünüyor. Ona doğru kayıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. Allen'ların evindeki duvarlar ince ve odalar birbirine yakın. Gecenin köründe bile herhangi bir yerime dokunmaktan çok korkuyorum.

"Muhtemelen kucağımdan inmелisin," diyor. Loş ışığa rağmen kızardığını, göz göze gelemediğimizi söyleyebiliyorum.

Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. "Sanırım bu, kucağında bir kız olmasının verdiği doğal bir tepki."

Onu tekrar öpüyorum ve o da karşılık veriyor, sonunda teslim oluyor. Ona karşı tekrar hareket ediyorum, sinir uçlarım canlanıyor, herhangi birinin bize doğru gelebileceğini unutuyorum ve özellikle umursamıyorum.

Birden nefesi kesildi, kalçalarımı kavradı. "Dur!" diye bağılıyor ve beni üzerinden itiyor.

Yere sertçe çarptım, sırtım düşüşün çoğunu emdi ve sersemlemiş bir şekilde ona göz kırptım. Beni ittiğine inanamıyorum. Bunun bir kaza olduğunu düşünmek istiyorum ama... bana bağırdı. Yani değildi, gerçekten.

Etrafımızdaki partinin gürültüsü hız kesmeden devam ederken, sırtımdaki ağrıdan dolayı yüzümü buruşturarak zahmetsizce doğruluyorum.

"Az önce ne olduğunu anlamıyorum," diye fısıldıyorum.

Omuzları çöküyor ve bakışlarıma karşılık vermiyor. "Ben..."

geldim." "Ondan mı?"

"Evet," diyor, sesi alışık olduğumdan daha keskin. "Her yerde hareket ediyordun ve sonra öpüşüyordun ve... ne olacağını sanıyordun? Sana kucağımdan inmeni söyledim."

Bana daha önce ne zaman kızdığını hatırlamıyorum. Ama onun öfkesi benimkini ateşliyor. "Ne oldu?"

Çok mu önemli, Danny? *Kazara* geldiğin için cennete giremeyeceğini mi sanıyorsun?" Ayağa kalktı. "Bu bir kaza değildi! Kötü seçimler yaptık ve sonucu bu oldu."

O eve doğru hışımla uzaklaşıyor ve ben olduğum yerde kalıyorum - arka bahçenin bu karanlık köşesinde kışımın üstünde oturuyorum, evden saatler uzaktayım ve her saniye daha suçlu hissediyorum.

Vermek istemediği bir şeyi aldım. Beni köşeye sıkıştıran, tüm itirazlarım sanki oynadığım nazlı bir oyunmuş gibi davranan Justin'den bir farkım var mı?

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Neden hep kötü olanı yapmak istediğimi, neden kolay, güvenli hayatımla ve harika erkek arkadaşımın mutlu olamadığımı bilmiyorum.

Kendimden utanıyorum ve aynı zamanda kızgınım. Neden içerideki tüm insanlar içiyor, birbirlerini taciz ediyor ve başka ne yapıyorlarsa yapıyorlar? Neden dünyanın geri kalanı her ikisinden de biraz alırken, iyi ve kötü arasında seçim yapmak zorunda olan tek kişi benim?

Burada kalamayacak ya da onu aramak için içeri giremeyecek kadar üzgünüm, zaten o da benim onu aramamı istemiyor gibi görünüyor. Sadece odamın güvenliğine dönmek istiyorum, kafamı dinleyebileceğim ve bunu nasıl düzelteceğimi bulabileceğim sessiz bir yer.

Karanlığın içinden avlunun kenarındaki kapıya doğru ilerliyorum. Otel beş milden daha az uzaklıkta. Tanrı biliyor ya, lokantada günde on saat ayakta durabiliyorsam, parmak arası terliklerle beş mil yürüyebilirim.

Kampüsten birkaç blok ötede mahalle kabalaşıyor. Açıktaım. Savunmasız. Kolay av. Karanlık ana yolda bir grup adamın yanından geçiyorum ve yüzleri, hakkında olması gerekenden daha fazla şey bildiğim o çirkin ilgiyle parlıyor. Bu beni korkutuyor, bu yüzden koşmaya başlıyorum çünkü başka ne yapabilirim ki? Danny'yi bulmama yardım etmesi için birilerine yalvararak, gözyaşları içinde o partiye geri dönemem.

Parmak arası terliklerim ayaklarımın altında kıvrılmaya başlıyor, ben de onları çıkarıp taşıyorum, tabanlarıma batan çakıllara aldırmadan. Canım yanıyor ama zaten canım yanıyordu ve korku şu anda baskın duygum.

Hava daha soğuk ve tenime değen ter daha da kötüleştiriyor. Dişlerim takırdıyor ve arkamda bir arabanın farları belirliyor, ama araba geçmek yerine yavaşlıyor.

Geçen yaz yaşadığım olayı düşünüp daha hızlı koşuyorum, bir ara sokaktan aşağıya doğru kayıyorum ve o şekilde tek başıma yola çıkmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu tamamen fark ediyorum.

Danny'den kaçmamalıydım; onu dinlemeliydim ama yine de bu şekilde yaşamaya devam edersem içimde bir şey ölecekmiş gibi hissediyorum. Benim için en iyisini istiyor ve genellikle de haklı. Belki de içimdeki bu şey *ölmeli*, ama bunu düşünmek bile bende sokağa uzanıp pes etme isteği uyandırıyor. Kalbimdeki o küçük, umut dolu pırıltı -hayal edemediğim ya da adını koyamadığım şeylere duyduğum arzu- olmasaydı devam edemezdim.

"*Sen bu iş için biçilmiş kaftan değilsin.*" Luke da böyle dememiş miydi? Ama başka ne seçeneğim var ki? Danny'ye

zarar veremem.

Ayak sesleri arkamdaki kaldırımını dövüyor ve sonra eller omuzlarımı tutuyor, bir mengene gibi sıkı.

"Juliet," diye hırslıyor Luke.

Beni kendisine doğru çevirdiğinde nefesim kesiliyor, gözleri kocaman ve kuşkulu.

"Aklından ne geçiyordu?" diye tıslıyor. "Geceleri burası güvenli değil. Tanrım. Tecavüze uğrayabilirdin."

Omuzlarım çöktü. Bu gece hayatımı değiştirmek için bir şeyler yapmaya çalıştım. Danny'nin gerçekte kim olduğunu görmesine izin verdim ve sonra kaçtım ve hepsi boşunaydı. Aptal gibi görünüyorum ve şimdi dayak yemiş bir köpek gibi ona geri dönüyorum, başım öne eğik.

"Hadi gel." Elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve kapıyı açmadan önce beni sokakta tanımadığım bir arabaya doğru yönlendiriyor. Yenilgi içinde kendimi içeri attım.

Eşofmanını çıkarıp kucağıma atıyor. "Giy şunu. Titriyorsun."

Bana söyleneni yapıyorum, Danny'nin peşinden başka birini göndermesi için durumun ne kadar kötü olması gerektiğini merak ediyorum. "Neden buradasın?"

Arabayı çalıştırdı. "Danny senin peşinden gelecekti ve ben onu benim gelmeme izin vermeye ikna ettim, böylece yakalanmış gibi hissetmeyecektin."

Pencereden dışarı bakıyorum. "Aradaki farkı anladığımdan emin değilim." Sanki kaçak bir mahkummuşum gibi beni Danny'ye iade ediyor. Beni geri gönderiyor ve bunun bir önemi yok, değil mi? Her halükarda kendim dönecektim.

"Seni ona geri götürmek için burada değilim Juliet. Sadece otele sağ salim varmanı sağlamaya çalışıyorum." "Neden zahmet ediyorsun ki?"

Bir süre sessiz kalır. "Danny için önemli olan her şey benim için de önemlidir," diyor sonunda.

Cevabının neden canımı yaktığını bilmiyorum. Bir an için bile olsa başka bir nedeni olabileceğine inandım mı? Bir nedeni olmasını isteyen bu parçamdan nefret ediyorum.

Otelin önüne çekiyoruz ve ben onun kazağını çıkarmaya başlıyorum, ama o beni durduruyor. "Sende kalsın. İçeri sağ salim girdiğinden emin olmak için seni izleyeceğim ama bu kızın arabasını geri götürmem gerekiyor."

Gülmeye çalışıyorum ama onun yerine boğuk bir ses çıkarıyorum. "Tanrım. Başka birinden kurtulmak için bu kadar çaresiz birini daha önce hiç görmemiştim." Kapıya doğru uzanırken gözlerim doluyor.

Yüzünü buruşturdu. "Senden kurtulmaya çalışmıyorum."

Ona döndüm. "Tabii ki öylesin. Bu *şaşırtıcı* bile değil." Gözyaşlarım boğazımı tıkıyor ama artık umurumda değil. "Benden neden bu kadar nefret ediyorsun Luke? Ben ne yaptım ki?"

Yanağındaki kas kasılıyor. Gözleri sıkıca kapanıyor ve açıldığında, daha önce hiç olmadığı bir şekilde üzerime düşüyor, sanki camdan yapılmışım ve bin kat daha değerliymişim gibi. Aylardır çok iyi sakladığı bir şeyi sonunda bana gösteriyor.

Yutkunuyor. "Senden nefret etmiyorum."

Bir saniyelik bir süre için, gerçek aramızda duruyor.

Benden nefret etmiyor. Benden hiç nefret etmedi. Ben de ondan hiç nefret etmedim.

Kapının kolunu tuttum, arabadan çıkarken acelemden neredeyse kıracaktım. "Teşekkürler..."

teşekkürler... Beni almaya geldiğiniz için gerçekten minnettarım."

Sanırım adımı söylüyor ama kapı çoktan kapanıyor ve muhtemelen en iyisi de bu. Geri alamayacağı bir şey söylemesinden korkuyorum ve ben de öyle olabilirim.

İçeri girip duş alıyorum ve her şeyden arınmaya çalışıyorum. Danny ile yaşadığım olayı, evet, ama en çok da bu gece öğrendiklerimi: Luke ve kendim hakkında. İşim bitip pijamalarımı giydiğimde Danny'den odamın dışında beklediğini ve gerekirse bütün gece orada kalacağını söyleyen bir mesaj aldım.

Kapıyı açıyorum ve beni göğsüne doğru çekiyor. Şimdi kendimi onun kollarına atıp tekrar tekrar özür dilemek çok kolay. Çünkü ben korkunç şeyler düşünen, korkunç şeyler isteyen biriyim ve Danny'yi asla ama asla hak edemem, bir milyon yıl geçse bile. "Çok özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

"Hayır," diyor, "özür dilerim."

Ona göz kırpıyorum. "Ne? Neden üzgün olasın ki?"

"Sen gittikten sonra Luke bana bağırdı," diye itiraf ediyor. "Ne olduğunu bile bilmiyordu ama sensiz içeri girdiğim için bir pislik olduğumu ve sana küçük kız kardeşimmişsin gibi davrandığımı söyledi. Öyle demek istemedim, bunu biliyorsun, değil mi? Sadece yanlış şeylerin cazibesine kapılmamak için çok uğraşıyorum."

Başımı sallıyorum. Biliyorum. Güvende olmamı istiyor ve doğru olduğuna inandığı şeyi yapmamızı istiyor. Ben sadece onunla aynı fikirde değilim. Donna'nın hayattan memnun olmasını, doğuştan gelen iyiliğini istiyorum... Sadece papazın değerlerini körü körüne benimsemenin bunu elde etmenin tek yolu olduğundan emin değilim.

"Sen benim her şeyimsin," diye fısıldıyor. "Ailemden de, tüm kasabadan da daha fazla. Senin için her şeyden vazgeçebilirim."

Luke'un Danny'nin bir gün beni kaybedeceğini ve bu durum ne kadar uzun sürerse, bu olduğunda onu o kadar çok mahvedeceğini söylediği zamanı düşünüyorum.

On beş yaşındayken bir karar verdim... Onunla birlikte olmaya, ailesinin bir parçası olmaya. Bir cankurtaran salı gibi hissetmiştim. Şimdi ise bunun yerine bunca zamandır yavaş yavaş boğuluyormuşum gibi geliyor... ve Danny'yi de yanımda götürüyormuşum gibi.

ŞİMDİ

Uke alçıpanı benim yardımım olmadan asıyor, ki bu muhtemelen en iyisi ve ben de Hazırlıyorum. Donna'nın istediği gibi birlikte çalışmıyoruz ama Donna'nın bunun neden önemli olduğunu düşündüğünü bilmiyorum.

Günü bitirdiğimizde kanepede uyuyor. Onu hasta eden *şeyin hayat* olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Benim kayıplarım onunkilere kıyasla çok az, ama ben bile sık sık sabahları uyanmamanın daha kolay olacağını düşünüyorum.

Akşam yemeği için mutfığa gittim. Bir paket ince dilimlenmiş biftek buldum, Donna'nın Danny için kızarttığı türden. Onun favorisi olup olmadığından emin değilim. Ayrıntıları hatırlamak gittikçe zorlaşıyor. Sadece birlikte geçirdiğimiz son anlar beynime kazınmış durumda ve onlar da unutmak istediklerim.

"Sorun nedir?" Luke sorar.

Mutfığa girdiğini fark etmemiştim bile.

Ona Danny'yi düşündüğümü, ne kadar çok şeyi *unuttuğumu* düşündüğümü söyleyemem.

Danny hakkında. "Yok bir şey. Donna uyuduğu için yemeğe başlayacağım."

Alay edileceğimi, artık gerçek yemek yapamayacak kadar süslü ve işe yaramaz olduğumu ima edeceğini düşünerek hazırlandım. Onun yerine bir tava çıkarıyor ve yağ arıyor.

Luke burada değilken ne yapıyor merak ediyorum. Hayatının nasıl olduğu hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok -kendisi için yemek yapıyor mu? Bir yerlerde ona yemek yapan bir kız arkadaşı var mı?

Tahminimce Luke uzun süre arkadaşsız kalmıyor, ama bunun üzerinde durmaya dilim varmıyor.

Bir şişe zeytinyağı açıyor ve koklarken kaşlarını çatıyor. "Bu çöp."

Gülümsememi gizliyorum. Luke'un cüssesinde bir adamı mutfakta zeytinyağının kalitesi hakkında mırıldanırken pek sık göremezsiniz. "Çok yemek yapar mısınız?"

Ağzı sıkı bir çizgi halinde sıkışıyor. "Bana bir iyilik yap Juliet ve umurundaymış gibi davranma."

İliklerime kadar işliyor ve başka tarafa bakıyorum. *Hatırlattığın için teşekkürler Luke*. Ona başka bir şey söylemiyorum ve muhtemelen en iyisi de bu.

Tam işimiz biterken Donna girdi. "Şu ikinize bakın, birlikte çalışıyorsunuz."

Luke ve ben yan yana bile değiliz ama yine de birbirimizden ayrılıyor. Eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım. "Otur," diyorum ona. "Hazır."

Her şeyi masaya taşıyoruz ve Donna kaşlarını çatarak Luke'un tabağını doldurmasını izliyor.

"Haklıydın," diyor bana dönerek, "onu yeterince beslemediğimi söylediğinde. Ve ben de orada, eğer durum buysa bize söylemesi için ısrar ediyordum."

Tanrım, Donna. Lütfen bunu burada yapma. Bütün bunları onun önünde çözme.

Luke donakalır, çatalı havadadır.

"Geriye dönüp baktığımda ne kadar kör olduğuma inanamıyorum," diye devam ediyor. "Belli ki açtın. Danny'den çok daha büyüktün. Bunu bana söyleyenin neden Juliet olması gerektiğini anlayamıyorum. Bazen geriye dönüp yaptığınız ya da yapmadığınız şeylere ve bilmeniz gereken şeylere baktığınızda şok oluyorsunuz. Şimdi her şey çok açık görünüyor."

Sanki çok daha büyük bir şeyden bahsediyormuş gibi geliyor ama öyle olamaz. Donna apaçık ortada olan şeyleri, bilmesi gereken şeyleri gerçekten bilseydi, ikimizi de çatısı altına almazdı.

Luke çatalını yavaşça indiriyor, bakışları bana kayıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

Her zaman bol miktarda yiyecek olmuştur."

Peçeteyi dudaklarına götürüyor, omuzları çöküyor. "Hayır, yoktu. Buraya ilk geldiğinde tabağındaki her şeyi yemeğin yarısında bitirirdin. Belki de yetiştirilme tarzın böyledir dedim kendime ama öyle değildi. Çok acıkmıştın. Ve Juliet... Yemeğinin yarısını senin için geri koyabilmek için aç *değilmiş* gibi davranmaya devam etti. Ona verdiğim görevi batırmış ve çok fazla yapmış gibi davranıyordu."

Bana tekrar bakıyor, yüzümde gerçeği arıyor. Gerçeği bulmasına izin vermeyerek yere bakıyorum.

"Ve tüm bunlar işe yaramadığında," diye devam ediyor Donna, "bana seni yeterince beslemediğimi söyledi. O

Senden istedikleri dışında benden tek bir şey bile istemedi."

Ona cevap verirken bana bakıyor. "Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama hiç aç kaldığımı hatırlamıyorum."

"Aç olduğunu hatırlamıyorsun," diye fısıldıyor, "çünkü Juliet lokantada kazandıklarından senin için bana para vermeye başladı."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Bunu öğrenmesine hiç gerek yoktu. Özellikle de şimdi.

Tanrım. "Ne?" Luke donakaldı, sesi boştu, zar zor duyulabiliyordu.

Donna'nın başı öne eğilir. "Bunu asla kabul etmemeliydim. Sadece başka ne yapacağımı bilemedim." Bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "O kadar çok çalıştın, o kadar çok şeye katlandın ve ben yine de senin paranı aldım."

Luke'un bakışlarını hissediyorum ve görmezden gelerek masanın öbür ucundan onun eline uzanıyorum. "Donna, sorun değil. Zaten başka seçeneğin yoktu. Dürüst olalım, papaz beni burada istemiyordu ve muhtemelen Luke'u da burada istemiyordu. Sürekli küçük bir şeyin bardağı taşıran son damla olmasından endişe ediyordun. Başka ne yapabilirdin ki?"

Luke tabağını itiyor. "Anlamıyorum. Juliet beni *beslemen* için sana para mı veriyordu? Bu hiç mantıklı değil. Buraya geldiğimde oda ve yemek parasını ödemeyi teklif ettim ama sen reddettin."

"Papaz senin paranı istemedi," diye fısıldıyor. "Bu bir gurur meselesiydi. Seni burada karşılayamayacağını düşünmenden utanıyordu."

"Ama *Juliet'in* parasını almakta *sakınca* görmedi, öyle mi?" Bir elini saçlarında gezdiriyor, sertçe kavıyor. "Ondan çok daha fazla kazanıyordum ve daha az ihtiyacım vardı."

Ağır ağır nefes veriyor. "Ona söylemedim. Böyle küçük şeyler yüzünden vereceği tepkiden korkarak çok zaman harcadım. Bundan nefret ediyorum. Ve şimdi kendini bile savunamazken bunlar için ona kızmaktan nefret ediyorum."

Luke bana dönüyor, gözleri gece gibi karanlık. "Bu ne kadar sürdü?"

Sandalyemi masadan itiyorum. İştahım kaçtı ve bu odadan bir an önce çıkmam gerekiyor.

"Hatırlamıyorum bile. Gerçekten önemli bir şey değildi."

"Ne kadar. Uzun?"

Tüylerim diken diken oldu.

"Bizimle olduğun her iki yaz da bunu yaptı," diye yanıtlıyor Donna. "Tam iki yaz."

Yüzünü buruşturuyor. "Yani sana kötü davrandığım zamanlarda bile. O zaman bile burada olmam için bana *para ödüyordun*."

Basit bir "*evet*" ya da "*hayır*"ın ötesinde bir cevap istiyor. Çünkü aslında tamamen farklı bir soru soruyor: *Beni bu kadar önemseyip sonra da yaptığın şeyi nasıl yapabildin?*

Tüm hayatını cevabı bekleyerek geçirebilir. Ona asla bir şey söylemeyeceğim. O gece çok uzun bir süre kapımın önünde durdu.

SONRA

İkinci çeyreğin son gününde **D**anny kış tatili için eve geldi.

Sadece bir Westside partisine gidiyoruz ve plajda hiçbir şey yapmıyoruz, ki bu da benim için sorun değil. Randevu da yok ama sanırım Danny ile ilk tanıştığımız zaman dışında hiç olmadı. Televizyonda gördüğüm şeyler zaten gülünç. Kaç lise öğrencisi süslü restoranlarda mum ışığında yemek yiyor ya da *Gossip Girl*'deki gibi limuzinlere biniyor? Bildiğim kadarıyla yok.

Luke'un gitmesiyle her şey daha iyi oldu. Üçüncü tekerlek değilim. Donna'ya evde yardım ettiğimde kendimi yapmacık ve dikkat çekici hissetmiyorum ve en azından dünyayı onun gördüğü gibi görmeye *çalışabiliyorum*, küçük mutluluklarda teselli bulabiliyorum: berrak bir kış gecesi, kükreyen bir ateş, Noel ağacının kokusu. Allen'lar doğaları gereği mutlu insanlar, ben değilim, ama onların bulunduğu yerin yarısına bile gelmeyi başarabilirsem, bu yeterli olacaktır. Günün her dakikasında sahip olduğunuzdan daha fazlasını istemediğinizde hayat daha kolay.

Lokanta Noel arifesinde erken kapanıyor, ben de öğleden sonrayı Donna'ya akşam yemeği için yardım ederek geçiriyorum. Yemeği mutfak yerine yemek odasında yiyoruz, Donna ve ben mumlar ve çobanpüskülleriyle donatmıştık. Noel müziği hafifçe çalıyor ve tüm ev çam gibi kokuyor.

Bu iyi bir hayat. Kalbimde bir kıvılcım çakıyor, Donna ve Danny'nin kolayca buldukları o hoşnutluğun tadını alıyorum. Yemeğe başlarken sessizce dua ediyorum, bu kıvılcımı bir ateşe dönüştürmeye yardım edebileyim diye. Her şeyin yeterli olduğuna kendimi ikna edebilmek için.

Papaz, Danny'nin gelecek yaz yapmasını istediği işlerden bahsediyor, rolü artık eskisinden daha geniş. Papazlığı oğlunuza devredeceğiniz bir meslek olarak düşünmemiştim ama papaz elinden gelenin en iyisini yapıyor gibi görünüyor. Danny de bu işte iyi olabilir, kesinlikle papazdan daha iyi, ama Donna olabileceğimden emin değilim - onun yarısı kadar otoritem olsa lokantaya hızla gelen o sürtüklere derslerini verirdim.

"Luke gelecek yaz seninle eve gelecek mi?" Donna soruyor.

Çiğnemeyi bırakıp cevabını duymayı bekliyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Danny. "Geçen yaz çalıştığı inşaat firması ona geri dönmesi için ikramiye teklif etti ama şimdi San Diego'da kalmaktan bahsediyor."

Donna'nın kaşları çatılır. "Bu hiç mantıklı değil. Bir kızla mı tanıştı?"

Danny gülüyor. "Luke'un bir kızla tanışmadığı tek bir gün bile yok. Bence bu

o."

Birdenbire, bu geceyle ilgili hiçbir şey beni memnun etmiyor. Turta kabuğu dilime yapışıyor, hava Hastalıklı derecede tatlı kokuyor, müzik aşırı duygusal.

Geçen yazı tekrar yaşıyorum. Allens gibi olmak için çok çabalıyorum, ama bir şekilde Luke burada olmasa bile her şeyi mahvetmeyi başarıyor.

Danny'nin evdeki son gecesinde akşam yemeğinde papaz hoşgörü konusundaki düşüncelerini tekrar gözden geçirir. Hepimize 2014 yılını kısıtlama yılı olarak görmemizi, kaprislerimize yenik düşmememizi öneriyor. Acaba Danny ona kız yurdunda olanları anlattı mı?

Ve bu papaz için söylemesi kolay bir şey gibi görünüyor. Sağlığı orta derecede kötü olan yaşlı bir adam. İçki ya da sigara içmiyor ve diğer kötü alışkanlıkların onu çağırdığından emin değilim. Donna ona harfiyen uysa ve her akşam tatlı ikram etmese ne yapardı merak ediyorum.

"Babamın bu gece söyledikleri hoşuma gitti," diyor Danny daha sonra mahallede el ele yürürken, o gitmeden önceki son yalnız anlarımızın tadını çıkarırken. Nasıl davranmamız gerektiğine dair mini nutuklarından biri daha için kendimi hazırlıyorum - eve geldiğinden beri birkaç tane oldu - ve aramızdaki o kama sanki elle tutulurmuş gibi hissediyorum.

Danny her şeyi kendi bildiği gibi yapmakta ısrar ettiği için mi hatalı? Kendime bu kadar çok şey sakladığım için ben mi hatalıyım? Luke bile benim hakkımda Danny'nin bilmediği şeyler biliyor.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldıyorum.

Elimi sıkarak devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Geçen yaz sana okul için okumam gerektiğini söylemiştim ama bazen onun yerine... gitar çalıyordum." Kaşlarını çatı. "Neden yalan söyledin?"

"Çünkü size gerçeği söylersem beni sizinle çıkmaya ikna etmeye çalışacağınızı düşündüm. Günümün her dakikası çalınmış gibi hissediyordum."

Ağzı sıkışıyor, çenesi kilitleniyor. Sanırım nedenlerim yalanı haklı çıkarmıyor. Ya da belki de sadece ima edilen eleştiriden hoşlanmıyor -günlerimin çok dolu olduğu, beni yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorlama eğiliminde olduğu.

Başını yavaşça ve isteksizce sallıyor. "Bana anlattığın için minnettarım. Ama şu andan itibaren sadece gerçeği istiyorum, tamam mı?"

Nefesim tutuldu. Ona her şeyi anlatmayı planlamamıştım, ama belki de sorun budur - her şeyi bilirse kim olduğumu beğenmeyeceğinden endişeleniyorum.

Yavaşça nefes veriyorum. "Bu sonbaharda olan şey-"

"Kendiniz için istediğiniz bir şeyi başkalarının elde etmesini izlemenin zor olduğunu biliyorum. Yani, zor

benim için de. Ama bunu çok özel kılacak olan da bu-"

"Danny," diyorum, sözünü kesiyorum çünkü bir kelime daha dinleyemem, "Ben bakire değilim." Neredeyse eve dönmüştük. Durup bana bakıyor, yüzü şoktan bomboş. "*Ne?*" diye soruyor küçük, gergin bir kahkahayla.

Bunun bir şaka olmasını istiyor. Şaka olduğunu *varsayıyor*. Bu beni daha kötü hissettiriyor.

"Bana hiç sormadın, yani bu konuda sana yalan söylemedim," diye fısıldıyorum. "Sadece varsaydın ve ben de beni yargılayacağından endişe ettiğim için varsaymana izin verdim."

Loş ışıkta bile şaşkınlığının hızla tiksintiye dönüştüğünü gözden kaçırmıyorum. "*Kiminle?*" diye soruyor. "İlk erkek arkadaşın olduğumu sanıyordum."

İrkildim. "Öyleydin. Öyleydin. Fark etmez."

"Anlamıyorum. Tanıştığımızda on beş yaşındaydın. Bunu nasıl yapabildin?"

Ona gerçeği söylesem muhtemelen sesindeki yargının çoğunu çıkarabilirdim, ama bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

"Karmaşık bir durum."

Gözleri parlıyor. "Bana söylemeliydin. Bu senin için sakladığım bir hediye idi ve senin de benim için sakladığımı sanıyordum."

"Danny, burada aykırı olan ben değilim. Sensin. Değer verdiğin bir şeye seks yapmamamız sorun değil ve evet, sana söylemeliydim ama seni bir şeyden kasten mahrum bırakıyormuşum gibi davranman saçmalık."

Hayal kırıklığı içinde iki elini yüzüne vurur. "Bunu mükemmel bir şekilde ele alamadığım için beni affet Juliet. Birlikte olduğumuz süre boyunca bana yalan söylediğini yeni fark ettim ve evet, kızgıyım. Sanki benim olması gereken bir şeyi çalmışsın gibi hissediyorum."

Sikerim böyle işi. Delirdi mi? Sikerim böyle işi. "Öyle mi? Benden de çalındı Danny. Ben de bundan hoşnut değilim."

Sesi soluğu kesildi. "Tecavüze mi uğradın?"

Gözlerim kapandı. Bilmiyorum. Buna tecavüz diyebilir miyim bilmiyorum. Bir TV filminde gördüğünüz gibi bir şey değildi. Yüzü maskeli bir adam tarafından yakalanıp ormana sürüklenmedim. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bazen karşı koymanın faydasız olduğunu bildiğin için bazı şeyleri kabullenirsin. Ondan daha küçüktüm ve durmayacağını biliyordum, bu yüzden sadece-" Omuz silktim. Pes ettim. Hepsi bu kadardı. Şimdi dövüşeceğimi iddia etmek isterdim ama muhtemelen dövüşmezdim. Bunun da nasıl sonuçlandığını gördüm.

Bir süre sonra elime uzandı. "Yani sadece bir kez mi oldu?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum dişlerimi gıcırdatarak. Hâlâ teselli edilmeyi, rahatlatılmayı hak eden kişinin kendisi olduğunu düşünüyor. En fazla *nazikçe* kullanıldığımı inanmak istiyor.

"Birden fazla olması bana tecavüz gibi gelmiyor," diyor ve elimi bir kez daha bırakıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Sürekli oluyorsa o kadar da isteksiz olamazsın. Hiç bu olaydan uzak durmaya çalıştın mı?"

adamin yolu?"

Omuzlarım çöktü. Masum olduğuma gerçekten inansaydım, kendimi savunmak yalan gibi gelmeseydi bu çok daha kolay olurdu. Birine tekrar tekrar "*Hayır*" deseniz ama bazen onun yaptıklarına *karşılık verseniz*, yine de hatalı olmadığınızı iddia edebilir misiniz? Bilmiyorum. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diye fısıldadım.

"O zaman bana kim olduğunu söyle!" diye bağıyor. "Bu adamdan nasıl kaçamadığını söyle bana."

Her şeyin sonu gibi geliyor. Bu çok sıkı korunan bir sır, kendimle ilgili en nefret ettiğim şey. Bu konuda Danny'ye güvendiğimden emin değilim, ama kimseye güvendiğimden de emin değilim.

"Çünkü o Justin'di."

Tamamen kaskatı kesildi.

"Üvey kardeşin mi?" Ağzı açık kaldı, sesi tiksintiyle çatladı. Onun tepkisi tam da bu yüzden ilk başarısız denemeden sonra insanlara anlatmayı hiç denemedim. Öz anneniz, sizi herkesten daha uzun süredir tanıyan kişi, size yalancı olduğunuzu ya da bunu kendinizin yaptığını söylediğinde, sempatik bir kulak aramaya devam etmekten daha iyisini bilirsiniz.

Başımı sallıyorum ve o da bana bakıyor. "O... o yirmili yaşlarının sonunda değil mi? Bu yasal bile değil."

İçimden sefil bir kahkaha yükseliyor. "Birini '*Hayır*' dedikten sonra seninle seks yapmaya zorlamak da öyle Danny."

"Neden birine söylemedin?" diye soruyor. "Neden annene, danışmanına ya da başka birine söylemedin?"

Gözlerim yanıyor. Bu kısmın geleceğini biliyordum.

"Anneme söyledim ve beni uydurmakla suçladı. Başka kimseye de söylemedim çünkü bunun için suçlanacağımı düşündüm, tıpkı şimdi senin beni suçladığın gibi."

Yaptığını inkar etmesini bekliyorum. İnkâr etmiyor.

"O zaman da devam ediyor muydu-" Durdu, irkildi. "Biz çıkarken de devam ediyor muydu?"

Onu aldatıp aldatmadığımı soruyor. Bunu durdurmak için yapabileceğim daha fazla şey var mıydı? Belki de. Her kaynağı tükettiğimi iddia edemem... Bana yardım edebilecek herkesten en kötüsünü bekledim ve hala da bekliyorum. Ancak işleri farklı şekilde yapsaydım bunu durdurabilme ihtimalim her zaman var olacak. Bundan asla emin olamayacağım.

"Ben istemedim," diye fısıldadım. "Beni evden çıkarmaya çalışıyordu ve omzumu yerinden çıkardığında gitmemek için elimden geleni yapıyordum. Elimden geleni yaptım."

Sesimin çatlamasını önlemek için yutkunmak zorunda kalıyorum. Onun merhameti için yalvarmayacağım. Yalvarmak istemiyorum.

Hissetmediği affediciliği göstermesi için onu *kandırmak*.

Uzun bir an boyunca bana baktı. Ağzı konuşmak için açılıyor ama sonra tekrar kapanıyor. Başını sallıyor ve tek başına içeri giriyor. Onu takip ettiğimde çoktan odasına gitmişti.

Kapalı kapısına bakıyorum, hem ona söylediğim için hem de her şey bu kadar kötü gittiği için yaşadığım şokla içim boşalıyor. Her şeyin çirkinliğini görebilecek tek kişinin o olabileceğini düşünmüştüm. Beni kendine doğru çekip, "*Juliet, olanlar için çok üzgünüm*" diyecek tek kişi.

Danny bile beni affedemiyorsa, kim affedebilir ki?

DANNY ertesi sabah beni arayacağını söyleyerek okula gitti. "Konuşmamız gerektiğini biliyorum," diyor. "Sadece hazır değilim."

Ama aramaz. Üç gece boyunca ondan hiç ses çıkmaz ve Donna bile bu sessizlik karşısında yüksek sesle düşünmeye başlar.

Bu kalbimi kırıyor ama aynı zamanda kızgınım. Kendimle ilgili en nefret ettiğim şeyi aldı ve bana bunun düşündüğümünden daha da kötü olduğunu hissettirdi. Arzuladığı tüm o nezaket, teste tabi tutulduğu anda yok olmuş gibi görünüyor.

Peki ya o her şeyi bitirirse bana ne olacak? Allen'lar beni kovarsa nereye gideceğim? Nisan ayına kadar bir ev kiralayacak yaşa gelmeyeceğim ve bu yaz lokantada kazandığının zaten tüm okul yılı boyunca bana yeteceğinden şüpheliyim. Danny için bu sadece bir ilişkinin sonu. Benim içinse her şeyin sonu olacak.

O gittikten dört gün sonra, isteyken yolun karşısında tıpkı Luke'unki gibi bir cip fark ettim. Bu o olamaz, ama uzaklaşırken bakışlarım ona doğru kayıyor. Bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorum. Şu anda birinin bana sarılmasını istiyorum, bana her şeyin yoluna gireceğini, bunun benim hatam olmadığını söyleyecek birini. Ama o kişi zaten Luke olmayacaktı.

Danny nihayet o gece arar. "Özür dilerim," der. "Gerçekten çok üzgünüm."

O kadar rahatladım ki gözyaşlarına boğuldum ama aynı zamanda öfkelen dim. Beni günlerce bitip bitmediğimizi merak eder halde bıraktı; benden öğrendiğine inanarak beni terk etti.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum," diyor. "Sadece kafamı toparlamam gerekiyordu, hepsi bu. Dün gece çok fazla içtim ve Luke bana-"

Çenem açıldı. Tüm olası sonuçlar arasında, en kötü sırrımı başka biriyle paylaşabileceği hiç aklıma gelmemişti. Özellikle *de o* başkasıyla. "*Luke'a* söyledin mi?"

"İsteyerek yapmadım, tatlım. Dediğim gibi... İçiyordum ve biliyorsun ben asla içmem ve her şey ortaya döküldü."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Danny'nin bilmesi yeterince kötüydü, ama Luke'un bilmesi... bu çok fazla. "Ona söylememeliydin," diye fısıldıyorum.

"İnanın bana, biliyorum. Bunu göstermek için morarmış bir gözüm var." "*Ne?*"

"Bana yumruk attı ve sonra bir sürü şey bağırdı. O anda çok kızmıştım ama o gittikten sonra haklı olduğunu anladım; on beş yaşında ya da daha gençtin ve muhtemelen gidecek başka bir yerin yoktu. Gerçekten çok kötü idare ettim. Çok özür dilerim."

"Bütün hafta beni yüzüstü bıraktın Danny," diye fısıldadım. "Birlikte kalıp kalmayacağımızı bile bilmiyordum."

"Elbette öyleydik. Sadece çok fazla odaklanıyordum..." Sözünü kesiyor ve midem bulanıyor. "Neye çok fazla odaklanıyorsun?"

İç çekiyor. "Sen, bilirsin, bunu *istiyor* gibi görünüyorsun. Seks. Geçen sonbaharda olduğu gibi."

Göğsüm sıkışıyor. Benim bir sürtük olduğumu, bunu kendim yaptığımı düşünüyordu. "Vay canına, Danny."

"Biliyorum, özür dilerim. Bak, ben buna alışık değilim. Ben babamdan tek bir şey duyarak büyüdüm ve senin daha fazlasını istemen beni hep şaşırttı. Ama bana ne yaptığını anlattığında, sadece hayal ettim... Bilmiyorum. Senin de onunla aynı şekilde olduğunu hayal ettim." Sesi kırıldı. "Lütfen beni affet. Lütfen."

İçimdeki huysuz bir parça bunu istemiyor. Ama kendim hakkında merak ettiğim bir şeyi düşündüğü için Danny'yi nasıl suçlayabilirim?

"Luke kimseye söylemeyecek, değil mi? Yani bunu rapor etmeyecek mi?"

"Bunu rapor etmeyecek. Muhtemelen ilk etapta bildirmediğinizi çünkü o zaman herkesin bileceğini söyleyen oydu."

Tanrıya şükür. Benden yaşça büyük üvey kardeşimle yattığımı duysalar kilisedeki tepkiyi tahmin edebiliyorum. Birçoğu, hatta belki de çoğu, sessizce beni suçlardı.

"Tamam. Sadece... başka kimseye söylemediğinden emin ol. Lütfen. Onun rapor etmemesi başkasının etmeyeceği anlamına gelmez."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Dövüşten beri onu görmedim ama evet, eve geldiğinde ona söylerim." Ben hala.

"Dünden beri yok mu? Bu normal mi?" "Hayır," diyor, "ama gerçekten çok kızgındı."

Danny'ye daha önce gördüğümü sandığım şeyi anlatmayı düşünüyorum ama Luke'un ki gibi tonlarca cip var ve Luke'un *benim* için sekiz saat kuzeye gittiğini söylemek bile delilik olur.

Geçen yaz bisiklet olayına verdiği tepkiyi düşündüğümde, belki de hiç de çılgınca gelmeyecektir.

Gün ışımadan hemen önce ön kapının çalınmasıyla uyandım. Ben aşağı indiğimde papaz ve Donna iki polisle birlikte çoktan oradaydı.

Papaz bana döndü, gözleri karanlık ve mutsuzdu. "Üvey kardeşin hastanede." Kollarını kavuşturdu. "Olayın arkasında Danny ve Luke'un olduğunu düşünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu imkansız."

"Onlara bunu söyledik," diyor. "Sekiz saat uzaktalar. Ama Luke'un eşkaline uyan biri olay yerindeydi ve cipi de daha önce kasabada görülmüştü."

Sertçe yutkunuyorum. *Tanrım, Luke, ne yaptın sen?*

Ama ben zaten biliyorum. Beni o savundu.

Ve daha da önemlisi, bana inandı. Suçlu olduğumu öne sürmedi. Nasıl bir rol oynadığımı ve neden kendimi kurtarmak için daha fazla çabalamadığımı bilmek istemedi.

Doğrudan kaynağa, Justin'e gitti ve yaptıklarının bedelini ödetti.

"Dün gece ikisiyle de konuştum," diye cevap veriyorum, korkumun verdiği cesaretle. "Evlerinde." "Bundan emin misin?" diye soruyor polislerden biri.

Donna uzun bir süre bana bakıyor. "Aramayı ben cevapladım," diye ekliyor. "Ondan önce ikisiyle de konuştum."

Benim için, Luke için ya da ikimiz için yalan söyledi. Yalan söyledi.

Okula gitmek için hazırlanıyorum. Polisler gider gitmez kimseye bir şey söylemeden yola çıkıyorum ve kapıdan çıkar çıkmaz Luke'u arıyorum. Onu daha önce hiç aramamıştım ve numarasını sadece Danny'nin ikimize gönderdiği mesajlardan biliyorum. Cevap vermesini beklerken kalbim küt küt atıyor.

Beşinci çalışta telefonu açıyor, sesi halsiz ve boğuk.

"Juliet?"

"Polis birkaç dakika önce papazın evine geldi, sizi arıyorlardı. Onlara dün gece sizinle konuştuğumu söyledim. Eğer oraya gelirlirse, onlara evde olduğunu söylemelisin. Danny'den hikayeyi desteklemesini isteyeceğim."

Bir an sessiz kaldı. "Yaptığının arkasındayım ve yine olsa yine yaparım. Bu konuda yalan söylemiyorum."

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Sahildeki kavgayla aynı saçmalıklar tekrarlanıyor... Luke beni kendince savunuyor ama kendini savunmayı reddediyor.

"Luke, lütfen. Sen ağır saldırı suçundan hapse girerken bir çocuk tacizcisinin burada kurban olmasına izin mi vereceksin?"

"Yanlış bir şey yapmışım gibi sıvışıp gitmeyeceğim."

"Bunu kendin için yapmayacaksan, Donna ve benim için yap. İkimiz de az önce senin adına polise yalan söyledik. Ve eğer tüm bunlar ortaya çıkarsa, herkes ne olduğunu öğrenecek. Her Pazar bütün kilisenin önünde oturup papazın tacize uğramış bir kız hakkında konuşmasının benim için nasıl bir şey olacağını biliyor musun? Tanrım, zaten hikayelerin yarısını anlattı. Oradaki herkes çıkık omzumu ve eve gitmeye nasıl korktuğumu duydu."

İç çekiyor. "Jules, zaten bir önemi yok. Eminim burayla orası arasında bir yerde kameraya yakalanmışımdır. Dün de sınıfta değildim."

"Sadece dene," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

Bir süre sonra tekrar iç geçirir. "Elimden geleni yapacağım. Ve özür dilerim. Bunu geri dönüp seni ısıracak bir şeye dönüştürmeye çalışmıyordum."

"Luke..." Başlıyorum ve sesim kesiliyor, "Özür dileme. Yaptığın şeyi seviyorum. Çok seviyorum."

Gözyaşlarına boğulmadan önce telefonu kapatıyorum, çünkü bunun bir sonraki bölümü için kendimi toparlamam gerekiyor, ve planladığım gibi gitmesi için gerçekten dua ediyorum.

Hastaneye varmak için üç otobüs ve kısa bir bisiklet yolculuğu gerekiyor. Resepsiyonda Justin Mead'i soruyorum, kız kardeşi olduğumu söylerken biraz boğuluyorum. Testler yaptıklarını ama bana haber verileceğini söylediler.

odaya girdiğinde. Geri götürülmeden önce iki saat bekledim. Okula bu kadar geç kaldığım için başım belaya girecek ama şimdi bunu dert edemem.

Justin yalnız, Tanrı'ya şükür, ve uyuyor. Başının tamamı sargılı. Hastanedeki kimlik bilekliğinde adını görmesem onu tanıyamazdım bile. Polisler Luke'un diğer şeylerin yanı sıra göz çukurunu da kıldığını söyledi.

"Justin, uyan," diyorum omzunu iterek.

İnliyor. Bandajın altından kanlı bir göz bana doğru dönüyor. "Bunu sen yaptın, seni lanet sürtüğ." "

"*Keşke* bunu ben yapsaydım," diye hırlıyorum. Ve bu doğru. Kendimi suçlu hissetmek için çok zaman harcadım ve bir bakıma hâlâ da öyle hissediyorum ama Luke'un tepkisi bana... belki de bunun gerçekten benim hatam olmadığını söylüyor. "Bu arada, mağdur on altı yaşından küçükse yasal tecavüzün cezasını biliyor musun? Dört yıl. Ama bu sadece *bir* yasal tecavüz suçu için. Acaba sana karşı kaç suçlama getirirler?"

"Seni yalancı sürtüğ. Bu tecavüz değildi ve hiçbir şey kanıtlayamazsın."

"Gerçekten mi? Gerçekten genç bir kız '*Hayır*' dediğinde ve sen yine de yaptığında buna ne dersin? '*Hayır*' dediğinde ve onu zorlamaya çalışırken omzunu yerinden çıkardığınızda buna ne dersiniz? Bu arada şahitlerim var. Olay olduğunda Hailey'e ve Allen'lara da söyledim."

Son kısmı yalan ama o bunu bilmeyecek.

"Hailey senden daha büyük bir fahişe." Gülmeye çalışıyor ama sesi öksürük olarak çıkıyor. "Ona da kimse inanmayacak."

Omuz silkiyorum. "Belki de değil." Telefonumu kaldırıyorum. "Ama eminim burada her şeyi itiraf ettiğine inanıyorlardır."

Kaşlarını çatıyor ama ağzını açmıyor. Bu noktada boku yediğini biliyor. "Ne istiyorsun o zaman?" diye soruyor sonunda.

Ona cep telefonunu uzattım. "Polisleri ara. Onlara sıcıp batırdığını söyle. Halüsinasyon gördüğünü söyle. Danny ya da oda arkadaşı olamayacağını, çünkü sekiz saat güneyde olduklarını söyle. Onlara birilerine borcun olduğunu ve muhtemelen onların yaptığını söyle."

Telefonu kapatıyor. "Sonra ararım."

"Yaptığın onca şeyden sonra sana güveneceğimi mi sanıyorsun? Ara onları, *hemen*."

İki farklı memura verdiği ifadeyi baştan sona tekrarlamasını dinleyene kadar odasından çıkmıyorum ve sonra aceleyle hastaneden çıkıyorum, öğle yemeğine kadar okula varırsam papaza söylemezler diye umuyorum. Bisikletimden otuz metre uzaklaşmışım ki annemin yirmili yaşlarının sonlarında bir kadınla -sanırım Justin'in kız arkadaşıyla- geldiğini gördüm.

Ben onun kalan tek çocuğuyum ve onu bir yıldır görmedim ama bunun kötü sonuçlanacağını biliyorum. Küçüklüğümden beri onun için bir baş belasıydım; ilk kocasının tepelere kaçmasına neden olan bir yük, sonra da ikinci kocasının bakmaktan çok hoşlandığı bir ergen. Ona taşınacağımı söylediğimde tek söylediği "*İyi ki kurtuldun*" oldu.

Kaçmayı umarak etrafıma bakıyorum, ama bakışları beni yakalıyor ve bana doğru daha hızlı yürümeye başlıyor.

yön.

Sanırım bu oluyor.

"Burada ne işin var?" diye soruyor. "Oğlumu zaten öldürdün ve şimdi de neredeyse üvey oğlumu da öldürdükten sonra ortaya çıkma cüretini mi gösteriyorsun?"

"İkisinin de başına gelenlerden ben sorumlu değilim."

Yine de sesim tam olarak inançla çınlamıyor, çünkü onunla aynı fikirdeyim. Justin'in hastanede olmasının sebebi benim ve muhtemelen kardeşimin ölmesinin sebebi de benim.

"Sen zehirlisin," diye tıslıyor. "*Rahmimden* zehirli olarak çıktın. Seni bir daha buralarda görmesem iyi olur."

Yanındaki kadın, benimle daha önce hiç tanışmamış bir kadın, hararetle başını sallıyor. "Ve erkek arkadaşını Justin'den uzak tut."

"Ah, sen kız arkadaş olmalısın?" Tatlı tatlı sordum. "Şaşırtıcı. Onun sevdiğinden yaklaşık on beş yaş büyüksün."

Annemin eli bana o kadar hızlı geliyor ki hazırlık bile yapamıyorum.

Sol kulağım çınlıyor, sol yanağım yanıyor ve bir anlığına afallıyorum. Hayatım boyunca yüzüme tokat yemiş olmanın beni çoktan gardımı almış olması gerekirdi ama Allen'larla geçirdiğim bu iki yıl boyunca yumuşamışım. Annem gibi, seni doğurmanın istedikleri zaman ve istedikleri yerde sana vurabilecekleri anlamına geldiğini düşünen insanlar olduğunu neredeyse unutmuştum.

Elim ona karşılık vermek, ona kendi ilacından tattırmak için kaşınıyor, ama o hala benim yasal vasım ve on sekiz yaşına kadar birkaç ayım daha var, eğer isterse bunu zorlaştırabilir.

Bu yüzden öfkemi tutuyorum ama yüzüne gelene kadar uzun bir adım atıyorum. "Sayıyorum *Amy*," diyorum, çünkü ona bir daha asla *anne* demeyeceğim, "ve bana her vuruşunu hatırlayacağım. Ve zamanı geldiğinde, atmayı sevdiğin o tokatların her biri için sana geri ödeme yapacağım." Yanından geçerken omzuna öyle sert çarptım ki Justin'in kız arkadaşına doğru sendeledi. "Seni lanet olası orospu!" diye bağırıyor arkamdan ve yoldan geçenler dönüp bakıyor. "Bunu yapmam gerekirdi. seni aldırıldı!"

Sanki onu duymamışım gibi bisikletime doğru yürümeye devam ediyorum. Kendimi kaskatı tutarak kilidini açıyorum ve ancak köşeyi döndükten sonra bisikletten inip yere yığılıyorum.

Şu *taşlar ve sopalar* lafı saçmalık. Kelimeler en kötü acı türüdür çünkü asla terk etmeyen türdendir. Dünyaya karşı ne iddia ettiğimin bir önemi yok: annemin söyledikleri, Justin'in söyledikleri... Tüm bu sözleri bir leke gibi taşıyorum ve asla silinmeyeceğini biliyorum.

Hepsine ve olan biten her şeye öfkeleniyorum ama gözyaşlarım nihayet kurduğunda, başka bir şeyin, sessiz ve umutlu bir şeyin başladığını hissediyorum. Çünkü her şey ne kadar korkunç olsa da, aynı zamanda güzel.

Sonunda biri benim tarafımı tuttu. Birisi ne olduğunu biliyor ve benim tarafımı tuttu.

Lekeli ve *zehirli* olabileceğim ama bir gün buna rağmen sevilebileceğim ihtimaline izin veriyor.
Neredeyse zaten öyleymişim gibi hissettiriyor.

ŞİMDİ

Alçıpan yukarıdayken Luke duvarları astarlamama yardım etmeye başladı.

Farklı odalarda çalışıyoruz ve birbirimizi çok az görüyoruz ama görüştüğümüzde anlamaya çalıştığımı hissedebiliyorum. Benden nefret etmek için binlerce meşru nedeni var, ama şimdi nefret etmemek için küçük bir nedeni var ve bu birbiriyle çelişen gerçekleri aynı hizaya getiremiyor. Keşke denemeyi bıraksa.

Astarımız bittiğinde Donna birlikte bir şeyler almamızı istedi. Bütün gün yemek odasında fotoğrafları düzenliyordu ve ikimizin de gitmesine gerek olmadığını ya da belki onun gidip benim fotoğraflar üzerinde çalışabileceğimi söylemek için ağzımı açıyorum... ama yüzündeki ifade beni susturuyor. Luke'la çok az konuşmamıza ve konuştuğumuzda da nadiren medeni olmamıza rağmen ikimizin birbirimizi iyileştirebileceğimize inanıyor ve onu başka türlü ikna edebileceğimden şüpheliyim.

Kasabadaki hırdavatçıya gidiyoruz, yolculuğun büyük bölümünde birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz ama tam park ettiğimizde bana dönüyor. "Lokantada kazandıklarının ne kadarı beni beslemeye gitti?"

Kapımı açarken gülmeye zorluyorum kendimi. "İnan bana, eğer bana borcunu ödemek istiyorsan artık paraya ihtiyacım yok."

Elini koluma koydu. "Neden bana söylemedin?"

Omuz silkip arabadan iniyorum. "Hiç yoktan olayı büyütüyorsun. Açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünüyordun. Ne kadar kötü biri olduğumu düşünürsen düşün, açlıktan ölümü izlemekten hoşlanmıyorum."

"O zaman aynaya bir bak," diye mırıldanıyor arkasından.

Ha siktir, Luke.

Sessiz nalbur dükkanına girdiğimizde boş koridorlara bakarak rahat bir nefes alıyorum. Kasadaki adam dışında kimse beni tanımıyor gibi görünüyor. Luke astarı alıyor ve ben de daha fazla bez alıyorum. Muhtemelen ondan daha fazla kazanmama rağmen ödeme yapmakta ısrar ediyor.

Hepsini bagaja yüklüyorduk ki bir kamera sesi kulağıma çarptı. Aptal bir çocuk iPhone'unu kaldırmış ve Luke mesafeyi kapatıp ona doğru yükselmeden önce kolunu indirecek zamanı bile

olmamış.

"Sil onu," diye tersliyor Luke.

"Bana bunu sildiremezsin," diye yanıtlıyor çocuk. "Halka açık bir yerdeyiz. Bu yasal."

Hakkını vermeliyim... Luke'un cüssesinde bir adam üzerinize gelirken orada durup haklarınızdan bahsetmek için cesaretli ya da zengin bir baba olmak gerekir.

"Yasal olup olmaması umurumda değil. Onun izni olmadan fotoğraf çekmene *izin vermiyorum*. Sil onu."

Çocuk telefonu cebine götürmeye çalışır ama Luke daha hızlıdır. Telefonu kaptığı gibi caddeye doğru yürüyor ve bir rögara atıyor. "Sorun çözüldü."

Luke arabaya dönerken çocuk nefesinin altından mırıldanıyor.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum sessizce.

Omuzları çökmüş, sanki hayal kırıklığına uğramış gibi. Şu anda bile beni savunmaktan vazgeçemiyor. Herkesin iyiliği için, keşke yapsa.

O GECE, yemekten sonra Donna bizi yemek masasına çekti. "Bulduğum şu fotoğraflara bak. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama yerel gazete Long Point'teki sörfçülerle ilgili bir haber yaptı ve bana basılı kopyalarını verdi."

İlk fotoğrafta -yayınladıkları fotoğrafta- Danny ve Luke'un arasında duruyorum, üçümüz de mayo giymişiz, rüzgar saçlarımızı savuruyor. Danny kameraya gülümsüyor, ben de Luke'a bakıyorum. O anda ne hissettiğimi çok iyi biliyorum: ona bakmadan, biraz daha yaklaşımdan edemiyordum. Kimsenin izlemediği anlardan yararlanıyor, sonra onu büyük, umutsuz yudumlarla içime çekiyordum.

Hâlâ böyle hissediyorum. Kolunun bir şeye uzandığını gördüğümde, ben de uzanmamak için kendimi zor tutuyorum, parmaklarımın elindeki, ön kolundaki damarları izlemesine izin vermemek için. Oturduğunda, dudaklarımı başının tepesine bastırıp saçlarının hala tuz ve her zaman kullandığı şampuan gibi kokup kokmadığına bakmamak için mücadele ediyorum. Bir odaya girdiğinde, sanki mıknaşılanmış gibi doğruca ona doğru yürümek ve başımı göğsüne yaslamamak için savaşıyorum.

Hissettiklerimi saklamak için en az o zamanki kadar mücadele ediyorum. Sadece şu ana kadar bu konuda ne kadar kötü olduğumu fark etmemiştim. Acaba hala öyle miyim?

Luke en üsttekinin altından bir fotoğraf çıkarıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Danny ve ben kameraya gülümsüyoruz ve Luke bana bakıyor -aynen benim ona baktığım gibi.

Tanrım, Donna gerçekten görmüyor mu? Danny görmedi mi? Orada ne olduğu çok açık. Anlamış olsalardı, tüm bu felaket önlenebilirdi. Ben sadece Danny'nin genç kız arkadaşı olurdum, artık kimsenin takip etmediği, iyi bir şekilde kurtulduğu.

Luke ve ben... Bilmiyorum. Ne olabilirdik bilmiyorum. Danny için, benim için, Luke için tüm bu *olabilirlikler* beni tekrar tekrar ezmekle tehdit ediyor.

"Sanırım yatmaya gideceğim," diye fısıldıyorum ve Donna elimi okşuyor, bana yanlış türden bir

Üzüntü.

Gözyaşlarım başlamadan önce dişlerimi fırçalamayı ve kıyafetlerimi çıkarmayı başarıyorum. Karanlıkta ağlıyorum ve bunca zaman sonra nasıl olup da hiçbir şeyin değişmediğini merak ediyorum. Hâlâ yanlış adam için ağlıyorum. Hâlâ onsuz ölecekmişim gibi hissediyorum.

Kapımın açılmasıyla uyandım. Pijama pantolonundan başka bir şey giymeden yaklaşan Luke'un ayaklarının altında ahşap zemin gürültüyle gıcırıyor. Onu gördüğümde havayı içime çekiyorum - iyi bilenmiş kasları, geniş omuzları ve pantolonunun dar kalçalarından sarkma şekli.

Gözlerimiz buluşuyor ve kalbim küt küt atıyor ama başka tarafa bakamıyorum.

Danny ile hiç böyle olmamıştı, damarlarımda bir yanma. Olmasına izin veremeyeceğim bir şeyi beklerken kendimi gergin hissediyorum ve yanma devam ediyor, büyüyor, beni ateşlendiriyor ve kör ediyor. Sonunda yatağa ulaştığında, o kadar gergin, o kadar muhtacım ki, hayır demeyi geçtim. Bunu yapamıyorum.

Beni içine çekerken burun delikleri şişiyor, sanki olacaklardan dolayı benden ya da kendinden nefret ediyormuş gibi.

Benden nefret etmen umurumda değil Luke. Sadece durma. Çekip gitme.

Yatağa tırmanıyor, beni kafese kapatıyor; ön kolunu başımın iki yanına koyuyor. Sonra ağzını indiriyor, sanki hiç zaman geçmemiş gibi sertçe dudaklarıma yapışıyor. Öpücüğü tamamen sıcak, dili arıyor, eli saçlarımın arasından geçiyor.

Her zamanki gibi kokuyor, her zaman sadece ona ait olan o ten, sabun ve kum karışımı. Derin nefes alıyorum, bunu sonsuza dek saklayabilmeyi diliyorum, her şeyin yavaşlamasını ve aynı zamanda birimiz vicdanlarımız tarafından vurulmadan önce daha hızlı hareket etmesini istiyorum.

Luke bizi ayıran çarşafı çekecek kadar kendini kaldırıyor. Ereksiyonu karnıma baskı yapıyor, sert göğsü bastırıyor. Eli kaşkorsemin altından kayıyor, çıplak tenimin üzerinde genişçe yayılıyor, yukarı doğru tırmanıyor, bir göğsümü kavıyor, meme ucumu sıkıyor ve çimdikliyor, boğazımdan küçük bir çığlık atmaya zorluyor.

Beni ortaya çıkarmak için kaşkolunu aşağı çekiyor ve ben ona karşı eğilirken, sessizce daha fazlası için yalvarırken ama bunu istemeye isteksizken ağzı onu takip ediyor, çekiştiriyor ve emiyor.

Sormama gerek yok; o beni benden daha iyi tanıyor.

Uzanıp şortumu çıkarıyor, tek bir parmağını bacaklarımda gezdirdikten sonra içine sokuyor. Islak ve sıkı bir şekilde onu kavradığımı hissedince dudaklarından sert bir nefes çıkıyor.

Şortunu serbest kalmasına yetecek kadar aşağıya itiyorum ve sonra bana yaslanıyor, nemli sıcaklığıma sürtünüyor. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece bakışlarını karşılıyorum ve bu yeterli oluyor. Cevabın evet olacağını biliyordu. On yıl önce lokantaya girdiği andan itibaren, ben farkına varmadan çok önce *evetti* ve hiçbir şey değişmedi.

İçime giriyor ve inliyor. "*Jules.*"

Bana böyle seslenmeyeli çok uzun zaman oldu.

Geri çekiliyor, sonra tekrar içeri itiyor, her itiş bir öncekinden daha sert ve daha sert, elleri kıcımlı avuçluyor, daha fazlasını almak için beni geniş açıyor.

Tanrım, bunu özlemişim. Ağırlığını, kokusunu, içimdeki dolgunluğunu, neredeyse çok fazla oluşunu. Ellerim saçlarına gidiyor, sırtını kazıyor. Ona doğru tırmanıyorum, yaklaşmak için eğiliyor, daha hızlı hareket etmesi için onu zorluyorum. Bizi durduracak kimse yok ama kendimizi durdurabiliriz. Kendimizi durdurmalıyız.

Bana her şeyini veriyor, homurtularını boynuma bastırıyor, vücutlarımız terden kayganlaşıyor. İçimde tıkırdarken, kaslarım ona kenetlenirken ve sıcaklık içimden fışkırırken sertçe nefes alıyorum.

"Ben-" tek başarabildiğim o kadar sert, o kadar beklenmedik bir şekilde boşalıyorum ki dünyanın geri kalanı sessizliğe gömülüyor. Kör, sağır ve dilsizim, sadece beni takip ederken yaptığı birkaç keskin hamlenin belli belirsiz farkındayım, boşalırken dişlerini omzuma batırıyor.

Yere yığılırken ağırlığı azalıyor, beni altında eziyor ve ben bundan zevk alıyorum. Bunu istiyorum, onun boşucu bütünlüğünü istiyorum. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum.

Luke yana doğru yuvarlanıyor ve beni kendine çekiyor, yüzümü göğsüne bastırıyor ve kollarıyla beni sarıyor. Yıllardır tek istediğim buydu ve her şeyi berbat etmeseydim bu biz olabilirdik. Ama yaptım ve artık hiçbirini düzeltilemez. Birkaç hafta içinde ona tekrar veda etmek zorunda kalacağım.

Daha önce beni öldürebileceğini düşünmüştüm. Şimdi, beni nasıl öldürmeyeceğinden emin değilim.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve omuzlarım titriyor. "Bence artık gitmelisin," diye fısıldıyorum.

Donup kalıyor ve yüz ifadesi tamamen düzleşmeden önce bir an acı çekiyor -geçmişte de gördüğüm bir acı-.

Yataktan çıktıktan sonra tek kelime etmeden gitti. Onu incittim. Muhtemelen en iyisi bu.

SONRA

Okuldaki son aylarım özellikle heyecansız geçiyor. Hailey üniversiteye gitmiyor.

O da - erkek arkadaşına yakın olmak için başvurduğu tek okul Los Angeles'taydı ve kabul edilmedi - ama diğer herkes öyle. Sınıfa üniversite tişörtleriyle geliyorlar. Kızlar yurt odaları için seçtikleri yatak örtülerini karşılaştırıyor ve gelecekle ilgili söylentileri paylaşıyorlar ve sanki etrafımdaki herkesin yeni çalıştırdığı bir motoru var, ama benimkinin anahtarını çevirdiğimde, sadece bir kez tıklıyor ve sonra ölüyor.

Fırlatmada başarısız oldum. On sekiz yaş başarısız sayılmak için çok genç görünüyor ama kimse ne planladığımı sormuyor bile. Zaten benden çok az şey bekliyorlardı ya da hiçbir şey.

İnternet üzerinden mesleki testlere girdim ve her bir kariyer seçeneği bir öncekinden daha kasvetli geliyor. Müziği seviyorum ama müzik öğretmeni olmak istemiyorum. *Senfoni bağışçılığı* bir diğeriydi, ancak ne bağışçılıktan *ne* de senfoniden zevk alabileceğimi hayal edemiyorum. Sınavların kendisi bile *"Bu kız hiçbir şey için yeterli değil... uydur bir şeyler"* diyerek boşa kürek çekiyor. Ağustos ayına kadar bir yerde oda tutacak kadar para biriktirmeyi umuyorum ama planlarım bu kadar.

"Herkes üniversiteye gitmez," diye yatıştırıyor Danny konuştuğumuzda. "Belki de sen sadece bir eş ve anne olmak için yaratılmışsındır."

Luke'un sesinin alçak gürültüsü kulağıma bir hediye gibi çarpıyor. "Öyle değil." Danny, "Eş ve anne olmakta yanlış bir şey yok," diye karşı çıkıyor.

"Hayır, ama onun hayattan istediği bu değil. Bu sadece senin *ondan* istediğin şey." Danny kapıyı arkasından tıklatmadan önce "Bu doğru değil," diye yanıtlıyor.

Gelecek sonbahara kadar Luke'un sesini son kez duyup duymayacağımı merak ediyorum ama sadece birkaç gün sonra Donna eve girdiğimde gülümsüyor. "İyi haberlerim var," diyor. "Luke yaz için geliyor."

Papaz kaşlarını çatıyor, dilini yanağına sokuyor. *O zaman sadece biri için iyi haber.*

"Bu harika," diye cevap veriyorum. Sesim kısık, gülümsemem zoraki, ama bunun nedeni papazın coşku eksikliğini paylaşmam değil. Çünkü içimde bir kıvılcım alevlendi ve bir yangına dönüştü. Kendimden geçmişim, coşkuluyum, neşeliyim; kalbim hızla çarpıyor ve her şeyi açığa vurmada en ufak bir ipucunu bile gösteremiyorum.

Luke'un fikrini ne değiştirdi merak ediyorum.

MEZUNİYETİMİ ES GEÇİYORUM. Zaten bana pek kutlama gibi gelmiyor ama daha çok üvey kardeşlerimin gelip sorun çıkarmasından endişeleniyorum.

Adamların döneceği gece, lokantadan eve bisikletle dönüyorum. Yolda güneye doğru bir yerde sörf yaptılar ve ben içeri girdiğimde hala garajda Luke'un Jeep'inden eşyalarını alıyorlardı, evin yarısında başlayan yağmurdan iliklerime kadar ıslanmıştım. Bisikletimi garaj duvarına dayıyorum, boğulmuş bir fare gibi görünüyorum ve bakışlarım Danny'nin yanından geçip doğruca Luke'a gidiyor. Koyu renk saçları ıslak, tek bir tutam dışında yüzünü kapatmış, gözleri akşam ışığında pırıl pırıl parlayan Luke'tan kocaman yudumlar almamak için çaba sarf ediyorum.

Danny ıslak olduğum için bana nazikçe sarılıyor. "Bana mesaj atsaydın seni alırdım."

"Sorun değil," diyorum ona, kağıt havluyla kollarımı silerken. "Zaten bisikleti eve getirmem gerekiyordu."

Luke kaşlarını çattı. Bir yıl önce olsa Danny'nin ilgisine ya da beni almaya zorlanma fikrine içerlediğini düşünürdüm. Şimdi ne düşündüğümünden emin değilim.

Akşam yemeğinde çocuklar okul hakkında konuşurlar, ancak Danny'nin Luke'tan daha fazla söyleyecek sözü vardır. Luke'un gerçekten canlandığı tek an sörf yapmaktan bahsettikleri andır. Bahar tatili için Cabo yakınlarında bir yere gitmiş ve başka bir büyük dalganın peşine düşmüş. Ayrıca bu bahar birkaç yarışmaya katılmış ve her birini kazanmış. Bu noktada okulun onun için ikinci planda kaldığı açık.

Danny, "Bu yaz Santa Cruz'a girmeniz gerekiyor" diyor.

Luke çatalını domuz pirzolasına saplarken omuzları çökmüş bir halde, "İmkânı yok," diye cevap veriyor. "Benim yönetim kurulu çöp ve bu çok daha rekabetçi bir alan."

Papaz, "Luke, umarım San Diego'da *bulunmanın* asıl nedenine biraz olsun dikkat ediyorsundur," diye söze girdi. "Suda oynayarak hayatını kazanamazsın."

"Kelly Slater yılda üç milyon kazanıyor," diyorum kendimi durduramadan.

Herkes bana şaşkınlıkla bakıyor. *Ben* bile şaşırdım. Bu evde asla ama asla tartışmam.

Papazın ağzı geriliyor. "Onun bir sörfçü olduğunu varsayıyorum Juliet, ama sen sadece benim ne demek istediğimi kanıtladın: O bir istisna, kural değil ve ben onu hiç duymadım bile."

Bir anlığına Luke'un bakışları benimkilerle buluşuyor. Aramızda, Luke'un bana onun adına tartışmaya zahmet etmememi söylediği, benim de ona papazın hayallerini yıkmasına izin vermeyeceğimi söylediğim, konuşulmamış bir konuşma geçiyor. Tıpkı geçen yaz olduğu gibi yine sessizce didişiyoruz ama bu sefer birbirimizi kolluyoruz. Birbirimizi *onlara* karşı savunuyoruz.

Her şey eskisi gibi olsaydı çok daha iyi durumda olurduk.

O gece sahile gidiyoruz ve geçen yıl birlikte takıldığımız ekiple buluşuyoruz -Harrison, Caleb, Beck, onların çeşitli kız arkadaşları ve diğer iki erkek, Liam ve Ryan.

Libby ve Grady de geliyor. Libby'nin okuldan dönmesi çok güzel ama Grady için aynı şeyi söyleyemeyeceğim - şimdi mezun oldu ve papazın yanında staja başlamak üzere, o daha da

ondan daha sinirli ve yargılayıcı. Hala neden burada olmak istediğini, sörf hakkında konuşmalarını dinlediğini anlamıyorum.

Danny herkese bu yıl ilk onbirde başlayacağından emin olduğunu çünkü ilk onbirdeki oyun kurucunun yeni mezun olduğunu söyler. Herkes nazik ve hevesli bir şekilde karşılık verir ama tartışmak istedikleri kişi Luke'tur.

"Futbolu unutun," diyor Harrison. "Üniversiteyi de unutun. Daha büyük yarışmalara katılmaya başlamalısın. WSL gibi. Bu sana sponsorlar kazandıracaktır."

Luke omuz silkiyor. "Çok pahalı. En iyi WSL yarışlarına katılanların her birinin dört iyi tahtası var ve seyahat için yılda yaklaşık elli bin dolar harcıyorlar. İşe yarayacağını *umduğum* bir şey için harcayacak elli bin dolarım yok. İşe yarayacağını *bildiğim* bir şey için bile elli bin dolarım yok."

Ancak... profesyonel olarak sörf yapmaktan daha çok seveceği bir şey yoktur. Ve bedavaya yapabilecek kadar çok sevdiğiniz bir kariyere sahip olmaktan daha iyi ne olabilir?

"Bir GoFundMe kampanyası başlatın," diye öneriyorum sessizce.

Grady alaycı bir kahkaha atarak, "Luke'un *sörf* yapma arzusunun hayırsever bir bağış sayıldığından emin değilim, Juliet," diyor ama kimse onunla birlikte gülmüyor.

Caleb, "Yardım amaçlı olmayan pek çok Go Fund Me var," diye karşı çıkıyor. Grady gözlerini deviriyor. "Bu şekilde elli bin dolar kazanamaz."

Ona ters ters baktım. "En azından sörf tahtalarını alacak ve giriş ücretlerini ödeyecek kadar para kazanabilir. Bu da bir başlangıç olur. Sanırım senin önerin sadece para için *dua etmesi*?"

"Juliet!" Danny usulca azarlar.

Luke'un bakışları benimkileri tutuyor, gözlerindeki ateş yansıyor. Kaşlarını kaldırıyor. "*Kendin için ayağa kalkmayacaksın ama benim için ayağa kalkacaksın*," diyor o bakış.

"Evet," diye sessizce cevap veriyorum. "*Alış buna*."

PAZAR SABAHİ ŞARKI SÖYLÜYORUM, ama ayin biter bitmez Donna'yla birlikte kilise konseyi başkanı Aaron Tomlinson'ın ziyaretine hazırlanmak için hemen eve dönüyoruz. Çocuklara sörf yapmaya gitmelerini, böylece başımızdan uzak duracaklarını söylüyor ve ben de yardım etmesi gereken tek kişi olduğum için sinirlenmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bay Tomlinson akşamın erken saatlerinde, çocuklar eve geldikten hemen sonra gelir; tumbul elleri ve sahte gülümsemesiyle solgun bir adamdır ve daha iyi günler görmüş bir Ford Taurus kullanmaktadır. Ancak Donna ve papazın ondan etkilendiği kadar o da kendinden etkilenmiş görünmektedir.

Akşam yemeğinde papazı kiliseyle ilgili planları ve topluma sunduğu hizmetler hakkında sorgular. Donna'yı gününü nasıl geçirdiği konusunda sorgular ve bahçeye daha az zaman ayırırsa kilisenin kadınlar kulübünü yönetmek için daha fazla zaman ayırıp ayıramayacağını düşünür.

Bana dönmeden çok önce adamı çıplak ellerimle boğmak istiyorum.

"Peki ya sen Juliet? Allens sana inanılmaz bir fırsat verdi, seni

evinizi onların yaptığı gibi. Eminim bunu çarçur etmeyi düşünmüyorsunuzdur."

Yanaklarım ısındı. O ana kadar Bay Tomlinson'ın geçmişimi bildiğini fark etmemiştim. Buraya Danny'nin *kız arkadaşı* olarak geldiğimi sanıyordum, iyi olmuş kötü bir kız olarak değil. Donna yüzünü buruşturarak tabağına bakıyor ama en çok Luke'u fark ediyorum. Gözleri kısılmıştı ve çatalını o kadar sıkı tutuyordu ki Donna'nın çatal bıçak takımını riske atıyordu

"Bu sonbaharda devlet üniversitesinde ders alacağım," diye cevap veriyorum sonunda.

"Evet canım," diyor, "ama *planın* ne? Hayatının geri kalanını papazın sadakasına bağlı olarak sürdürmek niyetinde değilsin herhalde?"

Luke'un eli masaya öyle sert iniyor ki hepimiz sıçırıyoruz. Herkes sanki bir kazaymış gibi görmezden geliyor ama ben kilitli çenesine bakarak bunun bir kaza olmadığından şüpheleniyorum.

"Juliet'in burada olmasını çok seviyoruz," diyor Donna, sesi içtenlikle çınlıyor. "Bana kalsa sonsuza kadar burada kalırdı."

"Peki Orta Amerika'da açmaktan bahsettiğiniz misyon ne olacak?" diye soruyor. "On yıldır bu plan hakkında konuşuyorsunuz."

Tabağımdan başımı kaldırdım. Donna'nın bir gün bir yerde misyon açma olasılığından belli belirsiz bahsettiğini biliyordum. Bunun kesin olduğunu bilmiyordum.

Donna ona diplomatik bir gülümsemeyle birlikte küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Hâlâ genciz. Tüm bunlar için daha sonra zamanımız olacak. Ayrıca, Danny okuldan çıkana kadar gitmek istemeyiz. Bu işi yürütmek için hepimize ihtiyaç var."

Ondan Danny'ye bakarken ağızım açık kaldı. Onlarla gideceğini mi düşünüyor? O da mı böyle düşünüyor?

Bu çok garip bir şey, ama onların gitme fikri beni korkutmuyor, içimi ışıkla dolduruyor. Eğer Allen'lar gidiyorsa, o zaman ben de *onları* terk edebilirim. Aylardır kafamın içinde dönüp duran o plan birdenbire bir olasılık haline geldi. O ana kadar orada süzüldüğünü bildiğimden bile emin değilim.

Beni dinleyen herkese hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum. Belki de her şeye rağmen bir ipucum vardı... Sadece ona nasıl yer açacağımı göremiyordum.

Bay Tomlinson bana dönüyor, masaya getirdiği kaostan habersiz ya da belki de sadece kararsız. "İşte canım, bu yüzden bir tür uzun vadeli plana ihtiyacın var. Kendin için *devlet üniversitesinin* ötesinde bir hedef yaratmalısın."

Sesindeki hafif küçümsemeyi fark etmemek mümkün değil, sanki kendim için bir şey yapamayacağımı zaten biliyormuş gibi, sanki bu diplomayı asla alamayacağımı zaten biliyormuş gibi - ki zaten değersiz olduğunu düşünüyor.

"Los Angeles'a taşınmayı düşünüyordum," diye cevap veriyorum. Bu bir yalan gibi geliyor - bunu *ciddi* olarak düşünmüş değilim. Bu bir hayaldi, küçükken Hogwarts'a gitme hayallerimden çok da farklı değildi. Ama belki de bir hayal ile bir plan arasındaki tek fark, onu gerçekleştirmeye ne kadar kararlı olduğunuzdur. "Yeterince para biriktirdiğimde yani. Gerçekten yapmak istediğim şey şarkı söylemek."

Luke'un bakışları benimkilerle buluşuyor. Gözleri bir şeyle parlıyor... umutlu mu?

"Ama Juliet, bunu yapmak için Los Angeles'a kadar gitmene gerek yok," diyor Donna, sesinde bir parça çaresizlik var. "Burada kalabilirsin. Müzik diploması alır ve lisede öğretmenlik yaparsın."

Gözümün önüne getiriyorum: Bej bir etek ve ucuz düz ayakkabılar giymişim, bir grup ilgisiz gence pop şarkılarının akapella versiyonlarını ve gamları öğretiyorum.

"*Bu* mükemmel bir fikir," diyor Bay Tomlinson.

Los Angeles'ın çocukça bir hayal olduğunu, beni evsiz bırakacağını, bir sokak köşesinde gitar çalıp para üstü için yalvaracağımı düşünüyorlar.

"Öğretmenlik yapmak istemiyor," diyor Luke dişlerinin arasından. "Şarkı söylemek istiyor."

Gözlerini tabağına diyor ama sanki öfkesi bunu hak eden son kişiye, Donna'ya yönelmiş gibi hissediyor.

"Haklılar," diyorum sessizce, çünkü Donna'nın inceden de olsa eleştirilmesine dayanamıyorum.

"Los Angeles muhtemelen boş bir hayal. Bir yedek plana ihtiyacım var."

Donna gülümsüyor ve doğru şeyi söylediğim için beni ödüllendirmek üzere elini uzatıp elimi kendi eliyle kapatıyor.

Bu küçük bir baş okşama ve ben bir çocuk gibi bundan zevk alıyorum.

Ama Luke haklıydı. Ve daha cesur olsaydım, onun gibi cesur olsaydım, hepsine gerçeği söyledim.

O gece, Tomlinson gittikten ve mutfak temizlendikten sonra, Danny ve ben ön verandada oturduk, bütün gün ilk kez yalnızdık. "Annenin onlarla birlikte Orta Amerika'ya taşınacağını düşündüğünü fark ettin mi?" diye sordum.

Omuz silkiyor. Sanırım bu bir *evet* demek. "Yani, profesyonel top oynayacak değilim. İyi olabilir, biliyor musun? Annem de orada bir okul açmak istiyor. Biraz zaman alacak ama sonunda... Ben işletme öğretebilirim, sen de müzik öğretebilirsin. Çok paramız olmaz ama ihtiyacımız olacağını da sanmıyorum. Orada her şey ucuz ve muhtemelen kendi yiyeceğimizin çoğunu yetiştirebiliriz."

Ona bakıyorum. Anlattığı hayat bir çocuk çizgi filminden fırlamış gibi, hani şu acıktığınızda gökten hindistan cevizlerinin yağdığı ve muzların fiçılarla yağdığı türden. Üçüncü dünya köylerindeki çocuklar *işletme* dersi almak ya da gitarla "Jingle Bells" çalmayı öğrenmek istemeyeceklerdir.

"Danny... Öğretmenlik yapmak istediğimden emin değilim. Sanırım performans sergilemek istiyorum. Yani, kendi işlerimi yaratmak."

"Bunu isteyip de başarısız olan kaç kişi var biliyor musunuz?" diye soruyor. "Los Angeles'a taşınmadan da yapabileceğiniz pek çok şey var ama oraya gidip her şeyin yolunda gitme ihtimali muhtemelen piyango kazanma ihtimalinizden daha kötü."

Onunla tartışmıyorum çünkü haklı. Ama Luke'un, eğer piyango oynamak istiyorsam, lanet olası piyangoyu oynamam gerektiğini söyleyeceğini de biliyorum, çünkü bu benim hayatım, Danny'nin değil.

Stacy, "Az önce seni oturttum," dedi. "Senin bölümünü sordu."

Başım köşedeki masalara, Luke'un tek başına oturduğu, saçları sabah suda kaldığı için hâlâ nemli olan yere doğru kayıyor.

Menüyü inceliyor ve onu orada, o kadar büyük ve yalnız görmek kalbime tuhaf bir şey yapıyor. Küçük bir tutam boşluk, ama onun ötesinde bir yerde, bakmak istemediğim bir yerde bir uçurum hissediyorum.

Aksi söylenmeseydi kazara benim bölümümde olduğunu düşünürdüm.

Ben yaklaşırken bakışları bana takılıyor, her zaman yaptığı gibi, sanki gözünün önünden ayıramayacağı ölümcül bir şeymişim gibi. Yüzündeki tek bir kas bile başka türlü hareket etmiyor. Ne bir gülümseme, ne de bir ipucu. Sadece o gözleri, her zaman izliyor.

"Hey," diyorum sinirlerimi yutarak. Kalçamı masaya yaslıyorum, bu onun sıradan bir müşteri olmadığına dair tek ipucu. Geçen gece beni savunduğu için ona teşekkür etmek ve cevaben söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Her şey boğazımda düğümleniyor.

Menüye tekrar bakıyor. "İyi olan ne?"

Bu çok garip. *Neden buradasın Luke? Çoğunlukla başka bir yerde olmamı isterken neden benim bölümümdesin?* Sorularımı dile getirmiyorum, çünkü içimde onun gitmesini istemeyen garip bir yan var. Önümüzdeki yirmi ya da otuz dakika boyunca, tek başına yemek yerken koca omuzlarını kamburlaştırmış bir şekilde ona bakmak istiyor.

"Et ve patates seviyorsanız hepsi," diye yanıtlıyorum. "Elli yaşından sonra yaşamayı umuyorsan hiçbirisi." Ona gergin bir sırıtma yapıyorum.

O da karşılık vermiyor, bunun yerine menüye bakmaya devam ediyor. "Dört numara lütfen."

"Kahve?"

Başını sallıyor. "Su iyi."

Kahve sevdiğinden ve para biriktirmeye çalıştığından şüpheleniyorum. Fazladan bir öğün yemek istediğinden şüpheleniyorum. Bu sabah saatlerce sudaydı. Arkadaşım olsaydı, ona sorabilirdim. Ama o benim arkadaşım değil ve bunu açıkça belirtti.

Menüsünü alıyorum ve siparişini veriyorum. Her bakışında beni izliyor ve o kadar aç ve yalnız görünüyor ki sonunda dayanamıyorum. Ona bir Danimarka çöreği kaydırıp kahve ve meyve suyuyla birlikte getiriyorum.

"Bunu ben sipariş etmedim," diyor.

"Aç görünüyorsun," diye cevap veriyorum, çoktan kaçmaya başlamıştım. "Müesseseden."

Kahvesini, meyve suyunu doldururken ve yemeğini getirirken hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor ve ben hesabı masasına bırakana kadar tek kelime etmiyor.

Cüzdanını çıkardı. "Donna'yı dinleme. Öğretmenlik yapmak istemiyorsun."

Başka bir şey söylemeden kabinden kalkıyor ve kasada ödeme yapmak için uzaklaşıyor, ardından koca gövdesi minyatür bir bebek evindeki GI Joe gibi kapıdan içeri giriyor.

Restoran onsuz daha boş geliyor. Tabağını almak için uzandım. Altına hesabının büyüklüğüne eşit bir bahşış bıraktı. Onu diğer cebime koyuyorum, paramın geri kalanından uzağa, sanki

Luke'un Danny'yi ziyaretinden gelişigüzel bahsetmek yeterince kolay olurdu-Luke *bu sabah benim bölümüme oturdu*. Luke'un da *bu* konuyu açması yeterince kolay olurdu-Bu *sabah* kız arkadaşının iş yerine uğradım. Oradaki yemekler berbat.

Yine de ikimiz de bilmiyoruz.

Haftanın sonunda, çok fazla şey mi okudum diye merak ediyorum. *Uğultulu Tepeler*'in yıpranmış kopyasından bıraktığı yirmiliği çıkarıp, kıvrımlarında gizli bir mesaj bulabilecekmişim gibi bakıyorum.

Belki de sormam gereken soru çok fazla şey okuyup okumadığım değil. *Neden* bu kadar çok şey anladığım ve bunun ne anlama gelmesini umduğumdur? Daha da iyisi, gerçekte ne dediğini düşünmeliyim: *Donna'yı görmezden gel*. Sadece... bunu çok zorlaştırıyor. Sevgisi, bana yaptığı yatırım, kış günü içeride giymeye devam ettiğiniz sıcak bir palto gibi. Uzun vadede daha çok üşüyeceğimi bilsem bile omuz silkmeye kıyamıyorum. Ve ne zaman omuz silkmeyi düşünsem, o bana doğru eğiliyor ve en sevgi dolu gülümsemesiyle fermuarımı çekiyor.

"Sana iyi haberlerim var Juliet," diyor akşam yemeğinde. "Bayan Engelman'la konuştum. Santa Cruz'da bir ilkokulda öğretmenlik yapıyor. Gelecek yıl senin için orada müzik öğretmene yardımcı olacağın bir staj ayarlayabileceğini söyledi."

Sanki bana bir hediye vermiş gibi gülümsüyor, bu da bana önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissettiriyor. "Staj mı? Ücretli mi?"

Kaşlarını çattı. "Şey, hayır, ücretli değil. Ama burada yaşıyorsanız, gerçekten işe ihtiyacınız yok, değil mi? Ve Bayan Engelman okul çalışanları için burslar olduğunu söyledi. Bir süre orada kaldıktan sonra derslerinin bir kısmını karşılamalarını sağlayabilirsin."

Minnettar olmam gerektiğini biliyorum, ama tek duyduğum *tam zamanlı ve ücretsiz çalışmanı ayarladığım*. *Kendine ait hiçbir şeye ihtiyacın yok çünkü biz seni koruyoruz*. Yüzümü tabağımın içine gömüp ağlamak istiyorum.

Masanın karşısında Luke'un bakışları benimkilerle buluşuyor ve midemin derinliklerinde bir şeyler sıkışıyor. Bu evde üzülmemde haklı olduğumu düşünecek tek kişi o. Bu evde ve belki de bu eyalette beni gerçekten anlayan tek kişi o olabilir. Ve bu beni korkutmalı ama korkutmuyor. Birinin beni anlaması çok rahatlatıcı.

ŞİMDİ

Yalnız uyanıyorum. Güneş pencerelerden içeri giriyor ve kahve kokusu bana doğru yayılıyor. I
Bir an için dün gecenin bir rüya olup olmadığını merak ettim. Ama bacaklarımın arasında bir sızı var ki,
şüphe götürmez.

Tanrım. Bu nasıl oldu? Ne düşünüyordum ki?

Ama düşünmüyordum ve sorun da buydu. Lanet bir fahişe gibi bacaklarımı ona açtım.

Sormasına bile gerek yoktu.

Donna masada tek başına oturmuş gazete okuyor. "Günaydın uykucu," diyor. "Luke dışarıda
resim yapıyor. Bunun için güzel bir gün. Çok sıcak değil."

Kahvemi dolduruyorum, gözleriyle zar zor buluşabiliyorum. Dün gece onun evinde bunu nasıl
yapabildim?

Danny'nin evinde mi?

"Bir görüşmem var," diye cevap veriyorum. "Temizlenmem lazım."

Hem temizlen hem de Luke'tan uzak dur. Şimdi onunla nasıl yüzleşeceğim hakkında hiçbir
fikrim yok. "New York Times mı yoksa başka bir şey mi?" diye soruyor.

Başımı hafifçe salladım. "Adını hiç duymadığım aptal bir gazete." *Hilary'nin kurduklarından biri,*
diye eklemiyorum. Hilary'den hoşlanmıyorum ve onun motivasyonlarına da güvenmiyorum, Donna
ortalıkta yokken Danny'nin Evi'ni yönetmesine de güvenmiyorum... ama ben kim oluyorum da birinin
motivasyonlarını yargılıyorum? Hilary ne kadar kötü olursa olsun, benim kadar kötü değil.

"Şehirde bir şeye ihtiyacın olursa bana bir liste ver," diyorum ona. Umarım bu, Luke'la yapacağı
zorunlu yolculuklardan birini daha bir ya da iki günlüğüne erteler.

Kahvesini yudumlarken bana gülümsüyor. "Harika. Gitmeden önce Luke'u kontrol edip onun da bir
şeye ihtiyacı olmadığından emin olur musun?"

Lanet olsun. Ondan uzak durmayı umuyordum. Dün gece ona nasıl gitmesini söylediğimi
düşünürsek, belki de yaptığımız şeyin bir daha olmayacağını söylemeye gerek yok. Ama eğer bu
konuda yanılıyorsam, şu anda bununla uğraşmaya hazır değilim.

Arka kapıdan çıkıp bahçeyi boydan boya geçiyorum ve onu garajın sol duvarını boyarken
buluyorum. Bir an için neden burada olduğumu unutuyorum, eğilirken sırtındaki kasların esnemesini

izliyorum.

kolları bronz ve becerikli. Dün gece benim üzerimdeki ağırlığını, içime doğru iterken nefesinin boynuma çarpışını, ellerinin kalçalarımı nasıl morarttığını düşünüyorum. Asla ama asla unutmak istemiyorum.

Kendimi şimdiki zamana geri döndürdüğümde, burada çok uzun süredir durduğumu biliyorum. Önemli değil, beni görmezden geliyor, bu onun uzmanlık alanı. Belki de söylenecek bir şey yoktur. Belki de sadece hala biraz bulup bulamayacağını görmek istemiştir ve zaten tekrar denemeyi planlamıyordur.

Boğazımı temizliyorum. "Donna şehirde bir şeye ihtiyacın olup olmadığını soruyor."

Fırçayı boya tepsisine koyuyor ve dönüyor. Gözleri tamamen cansız, sanki ben cansızmışım, sadece görüş alanında olan bir şeymişim, gördüğünü bile hatırlamayacağı bir şeymişim gibi.

"Hayır." Arkasını döner ve yeniden resim yapmaya başlar.

Birbirimizden nefret etmeye geri döndük. Güzel. Tam da olması gerektiği gibi.

Bugünkü görüşmeye giderken biraz gerginim. Görüşme yerini 10 mil güneyde, sahildeki köhne bir tiki kulübesine taşıdım. Mesele kasabadaki herkesin benim hakkımda *yanlış* şeyler düşünmesini engellemek değil, beni hiç düşünmemelerini sağlamak.

Onların anılarını sihirli bir şekilde silebilseydim, silerdim.

Burada kilometrelerce uzunlukta el değmemiş kıyılar, uzun kumsallar, uzaklarda çarpan dalgalar var. Sörfçüler tüm yol boyunca siyah dalış tulumu giymiş zerrecikler halinde suda dolaşıyor. Tabii ki bu bana Luke'u düşündürüyor, ama sonra... her şey düşündürüyor. Dün gecenin olmasına nasıl izin verebildim? Bu kime hizmet etmiş olabilir? Ve tüm bu olanlardan sonra Luke neden beni istesin ki?

Park ediyorum ve kumların arasından çoğunlukla boş olan bara doğru ilerliyorum. Muhabir erkek, benim yaşımda ya da daha genç, haki pantolon ve polo tişört giyiyor ve burada yalınayak olmayan tek kişi. Kibar bir selamlamayla elimi sıkarken eli nemli ve göz göze gelemiyoruz. Böyle bir röportaj onun büyüklüğündeki bir gazete için duyulmamış bir şey ve gergin bir enkaz olduğundan şüpheleniyorum, bu yüzden herkesin sorduğu aynı eski soruları gündeme getirdiği için onu affediyorum: *Nasıl bir şey? Sırada ne var? Seni sen yapan nedir?*

Ona kısmi doğrular ve düpedüz yalanlardan oluşan standart bir-iki kombinasyonumu sunuyorum. Ama bugün, söylediğim yalanlar daha çok mücadele gerektiriyor. Luke içimde bir şeyleri yerinden oynattı. Önemli olan şeylerle ilgili anılarımı sakladığım güvenli yerin kilidini açtı ve bu anılar tamamen onunla ilgili: kum, tuz ve sabun kokusu, ağırlığı ve gözlerindeki o bakış, her zaman onu içeri almamı istiyor ve içimde önemsemeye değer bir şey olduğunu varsayıyor.

Çocuk notalarını karıştırıyor. "Şarkı söylemeye bir kilise korosunda başladığınızı okumuştum. Şu anda söylediğin şarkılara bakılırsa, başlamak için oldukça sıra dışı bir yer."

Sesindeki alaycı ton dişlerimi kenetliyor. Kaşlarımı

kaldırıyorum. "Orada bir soru mu vardı?"

Reklamcım beni azarlardı, ama zaten bu röportajı yapmak istemiyordum, o yüzden siktir et ve *Sunny Day Times* savunmacı olduğumu iddia ederse kimin umurunda? Daha önce *doğru* bir şey yaptığım ve artık yapmadığım imasından çok sıkıldım.

"Özür dilerim," diyor notlarına bakarak. "Sizi kilise korosunda şarkı söylemekten, ne bileyim, kokain ve oral seks hakkında şarkı söylemeye yönlendiren şey hakkında bana biraz bilgi verebileceğinizi umuyordum."

Sırıyorum. "Ben de o zamanlar kokain ve oral seks hakkında şarkı söylemekten çekinmezdim ama kilise bunu pek sevmezdi."

Gülüyor. Devam etmesini bekliyorum ama etmiyor. "Peki seni ne başlattı? Seni kilisenin dışında şarkı söylemeye iten neydi?"

Eğer gerçekten araştırma yaptıysa, muhtemelen bunun cevabını ya da en azından benim birçok kez verdiğim cevabı zaten biliyordur: bazı kayıtlar gönderdim ve yaklaşık bir yıl sonra bir yapımcı nihayet cevap verdi.

Ama Luke kutuyu açtı ve gerçek -güzel ve acı verici gerçek- içime bir leke gibi dökülüyor.

Sadece bazı kayıtlar göndermedim. Tüm bunların olmasının nedeni bir zamanlar birinin beni ön plana çıkarmak istemesiydi. Adını hiç söylemesem bile bu kadarının bilinmesine izin verebilirim.

"Bir çocuk bana mikrofon verdi," diye yanıtlıyorum.

SONRA

Donna bana bulduğu stajdan bahsettikten iki gün sonra.

Bir yıl daha onlarla kaldıktan sonra Luke yine benim bölümüme geldi. Burada olmamalıydı ve o buradayken ben de onun yanında kalmak istememeliydim.

O daha tek kelime etmeden kahve, meyve suyu ve simitle masasına geliyorum. Ona bedavaya verebileceğim tek şey bunlar ve simit bile sorun olabilir. Charlie fark ederse parasını öderim.

Güneş kremi gibi kokuyor ve saçlarında kuruyan tuzlu su saçlarına hafif bir kıvrım veriyor. Sabahı sörf yaparak geçirdikten sonra içinde parıldayan bir şey var, bu da onun yanında olmayı zaten istediğimden daha fazla istememe neden oluyor.

"Dalgalar nasıldı?"

"Diz boyu ve cam gibi." Gözlerinde küçük bir mizah parıltısı var. Danny'nin olmadığı sabahlarda Long Point'te sörf yapıyor ve Long Point zamanın başlangıcından bu yana *"diz boyu ve cam gibi"* bir sabah geçirmedi. En kötü günlerinde iki kat daha yüksekte, su çalkantılı ve rakip esintiler sayesinde öngörülemez.

Gülümsüyorum. "Elbette öyleydi. O zaman hiç aç değilsin sanırım."

Gözleri menüden yüzüme kayıyor, ağzı neredeyse seğiriyor. "Muhtemelen yiyebilirim."

Gülüyorum. Luke bir büfeyi temizlemiş olsaydı *"muhtemelen yiyebilirdi"*. Luke Şükran Günü'nde dörtte birini bitirmiş olsaydı *"muhtemelen yiyebilirdi"*.

"Geçen seferkiyle aynı mı?" Ben soruyorum.

Bir anlığına bakışlarımız kilitlendi. Daha önce buraya gelmiş olmasına atıfta bulunarak, bunu bir sır olarak sakladığımıza gönderme yaptım. Ne sipariş ettiğini hatırladığımı ve muhtemelen hatırlamamam gerektiğini itiraf ediyorum.

Yüzünde bir şey yumuşar. "Evet. Geçen seferkiyle aynı."

Yanlış bir şey yapmadık, ama siparişini verirken -iki yumurta, pastırma, ekşi maya -Buna bir son vermem gerektiğini biliyorum. Elimde bir yığın krep ile geri dönmeli ve sanki son ziyareti benim için hiçbir şey ifade etmemiş, hiçbir şekilde iz bırakmayı başaramamış ve bıraktığı ipucu hâlâ Uğultulu *Tepeler*'in ortasında ölü bir şekilde saklanmıyormuş gibi davranmalıyım. Ama istesem bile bunu ona yapamazdım.

Luke da benim gibi, etrafımızdaki insanlar gibi yalnız değil. Allen'lar bizi sevdiklerini iddia edebilirler ama aileden değil. Onları hoşnut etmezsek gözlerini kırpmadan bize sırt çevirebilirler. Luke'un onu gördüğümü, onun yanında olduğumu ve bundan sonra ne olursa olsun ona sırtımı dönmeyeceğimi bilmesini istiyorum.

Yemeği hazır olduğunda, bir hediye gibi önüne koyuyorum. *Burada olduğunu hatırlıyorum. Söylediğin her kelimeyi hatırlıyorum. Seni görüyorum.*

"Yemek yiyebiliyor musun?" Ses tonu, sanki hiç önemli olmayan, sorulacak kadar bile önemli olmayan bir soru soruyormuş gibi vurgudan yoksun.

Boş olup olmadığımı mı soruyor? Onunla şimdi oturabilir miyim? Emin değilim. İç çekiyorum. "Evet, ama sonra, yavaşladığında."

"O stajı kabul etme."

İçimde bir şey sarkıyor. "Donna bunun gerçekleşmesi için çok uğraştı. Yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum." Dudakları kıvrılıyor. "İstediyi hiçbir şekilde ima etmediğin o staj için tam olarak ne kadar zahmete girdi? Öğretmenlik yapmak istemediğini biliyor. Öğretmenlik yapmanı istiyor. Daha da önemlisi, evinde güzel ve güvende kaldığından emin olmak istiyor, oğlunun geri dönmesini ve sen."

"Onu kötü biri gibi gösteriyorsun ama değil."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Senin iyiliğini düşündüğünden hiç şüphem yok. Ama hayatından ne istediğin umurunda değil. Buna senin yerine karar verdi ve seni de bunu kabul etmeye zorladı. Sana biraz bağımsızlık kazandırabilecek lanet olası işini bırakmanı ve *bedavaya* tam zamanlı çalışmanı söyledi Juliet. Gerçekten bunun tamamen fedakârca olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa bir parçasının artık onlara ihtiyacın kalmadığında olacıklardan korktuğunu mu düşünüyorsun? Çünkü sana ya da kendine ne söylerse söylesin, bunun bir faktör olduğundan eminim."

Yutkunuyorum. "Donna öyle biri değil. Ve muhtemelen haklı. Çoğu insan için kötü sonuçlanıyor."

"Herkes başkalarının başarısız olduğu şeyleri yapmaya çalışmayı bıraksaydı, hâlâ ateşte yemek pişiriyor olurduk."

ve keşke tekerlekler olsaydı. Her neyse. Sana bir şey aldım." Sağına uzandı ve bana küçük bir paket uzattı. "Bu bir mikrofon. Telefonuna takılıyor."

Bunu bana neden verdiğine ya da ne için kullanacağıma dair hiçbir fikrim yok. "Oh, uh... teşekkürler." Sesim minnettarlıktan çok şaşkıncı.

"Şarkı söylerken kendini kaydetmek için kullanabileceğini düşünmüştüm. Araştırdım. İnsanlar sadece ev kayıtlarını göndererek keşfedilmişler ve bu mikrofonun diğerlerinden daha iyi ses kalitesine sahip olması gerekiyor."

Beş saniye önce elimdeki paket tuhaf ve çoğunlukla anlamsız görünüyordu. Şimdi ise sanki bana paha biçilemez bir şey vermiş gibi hissediyorum. Sadece bana inandığı için değil, kimse aynı şeye inanmazken benim bir şey olma yeteneğime inandığı için değil, buraya gelip bunda ısrar edecek kadar önemsedığı için.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Bayıldım," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme." Çatalını alır ve bir yumurta sarısına saplar. "*Kullan* onu."

Luke için GoFundMe'yi kuran benim. Bana kimsenin bağış yapmayacağını söylüyor ama umarım yanılıyor. Eğer ona birkaç iyi sörf tahtası bulabilirsek -iki iyi kısa sörf tahtası ve büyük dalgalar için bir sörf tahtası- bu yeterli olabilir. Bu yaz Santa Cruz'da oldukça büyük bir yarışma var ve herkes onun bir şansı olacağını düşünüyor. Belki biraz dikkat çeker, bir ya da iki sponsor bulur ve oradan devam eder.

Papaz yemekte Luke'un işletme diplomasıyla ne yapabileceği hakkında konuşup duruyor - pazarlama ya da araba satışı. Bu yıl staj yaptıktan sonra bir anaokulunda çalışmaya hak kazanabileceğimi düşünüyor.

Önerdiği şeyde yanlış bir şey yok. Sadece ikimizin de istediği bu değil. Bakışlarım Luke'unkilerle buluşuyor.

"*Sırf onlar söylüyor diye,*" diyor gözleri bana, "*dinlemek zorunda olduğumuz anlamına gelmez.*"

Cevap olarak gülümsüyorum. O haklı.

ŞİMDİ

Yatağında uzanmış, tahtaya vuran ayak sesini, yatağın iç çekişini bekliyorum. Dizim içine batıyor. Geldiğinde, ona gitmesini söyleyeceğim. Söyleyeceğim. Yapmak istediğim son şey bu olsa bile. Ama beklerken uykuya dalıyorum ve yatak iç çektiğinde ve onun ağırlığı üzerimde olduğunda, bir şekilde oluşturmam gereken kelimeleri oluşturamıyorum. Durmasını istiyorum ve durmasını istemiyorum ve bu sadece

Gözlerimi açtığımda yalnız olduğumu fark ettim.

Aynı anda hem rahatladım hem de boşluğa düştüm.

İki gün iki gece boyunca birbirimizden kaçıyoruz ve üçüncü gece onun ayak sesleri için *dua ediyorum*. Bütün gece rüyamda o yaklaşırken döşeme tahtalarının gıcırdadığını, boşalırken nefesinin tısladığını görüyorum. Her gün vücudum yanıyor, çarşaf lar bacaklarımın arasında bükülüyor, bana geri dönmeyeceği için harap olmuş bir şekilde uyanıyorum.

Onu bu şekilde istememe neden olduğu için ona kızgınım ve yine de onu görmek için çaresizim.

Mutfağa girdiğimde Donna gülümsüyor. "Sörf yapıyor." Sanırım onu aradığım belliydi. "Bizim oğlanı bilirsin. Sudan uzun süre uzak kalamaz."

Ondan uzaklaşırken gözlerim doluyor. Danny'nin başına gelenlerden sonra bu sözleri nasıl söyleyebildiğini bilmiyorum. Onun yerinde olsaydım, okyanustan olabildiğince uzaklaşır, unutmaya, yokmuş gibi davranmaya çalışırdım. Hatırlamadan sahil yolunda nasıl araba kullanabiliyor? Çünkü ben yapamam.

"Sanırım garajı boyamayı ben üstleneceğim," dedim

ona. "Emin misin, tatlım? O yüksek merdivene çıkmandan hoşlanmıyorum."

Gülüyorum. "Ama o merdivende Luke'la tartışmadın, değil mi?"

Bana bir el sallıyor. "O Luke."

Çünkü o merdiven düşerse, bir oluğa tutunup kendini Tarzan tarzı güvenli bir yere sarkıtır ya da inerken bir şekilde merdivene biner ve son anda yuvarlanır. Kendiniz tanık olana kadar mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğiniz şeyler yapıyor.

"İyi olacağım," diyorum ona. "Merdivene tırmanmak için dünya çapında bir atlet olman gerekseydi,

bir sürü boyasız ev olurdu."

Dışarı çıkıp garajdan malzemeleri topladım. Merdiveni taşırken kaval kemiğimi incitiyorum ve boya o kadar ağır ki, avluyu geçene kadar avucumda kızgın kırmızı bir çizgi oluşuyor.

Sonra tırmanıyorum ve Donna'ya olan tüm o ukalalık çabucak ölüyor.

Bir elimde ağır bir boya kutusu, diğerinde fırça ve boya tepsisi taşırken merdivene tırmanmak şaşırtıcı derecede koordinasyon gerektiriyor. Sonunda başardığımda, boyayı tepsiye özensizce dökerken, neredeyse tüm tepsiyi yere dökecektim ve zar zor yakaladım. Fırçaya çok fazla boya sürmeye başlıyorum ve boya duvardan aşağı damlarken derin bir iç çekiyorum. *Lanet olsun, Luke. Neden her şeyi bu kadar kolaymış gibi gösteriyorsun?*

Rahatlamam ve ritmimi bulmam, resim yapmanın akılsızlığından hoşlandığıma karar vermem yaklaşık yirmi dakika sürüyor. Dışarıdaki hava mükemmel; güneş kollarımı ısıtıyor, esinti serin. Luke'u şu anda suda hayal ediyorum, dalgaları yararken hızını artırmak için tahtasını ileri doğru itiyor, her numarayı izleyen aptal çocuklara gülünç derecede kolay gösteriyor.

Onunla ilgili düşünceler normalde acı vericidir ama nedense bu seferki öyle değil. Onu mutlu hayal ediyorum ve zihnim sonunda boşalıyor. Mırıldanmaya başlıyorum ve eninde sonunda onun hakkında bir şarkı olacağını biliyorum -benimkilerin çoğu öyle- ama yaratırken kendimi bu kadar canlı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir kez olsun uzak hissetmiyorum.

Paravan kapının çarpması beni hayallerimden kopardı. Sarsıldım ve boya fırçasını düşürdüm. Ona uzanırken merdiven sallanıyor, üzerimdeki boya kutusu sallanıyor ve aniden artık merdivende değilim, geriye doğru yere doğru uçuyorum.

Yine de bir şekilde Luke'un kollarına güvenle iniyorum, darbeyi emerken vücudu benimkine sıkıca sarılıyor.

Şok içinde göz kırparak onun üstüne düştüm.

Nefesi boynumda ve kalbim normal hızının iki katı hızla çarpıyor. Bunun bir kaza olduğunu biliyorum ama yine de sanki olmasını ben istemişim gibi geliyor. Sanki bilinçaltım bunu bilerek yapmış gibi.

Elini sırtımda gezdiriyor. "İyi misin?" "Evet."

Titreyerek nefes veriyorum. "Teşekkürler."

Beni bırakıyor ve ben de beceriksizce kendimi toparlayıp üzerinden iniyorum.

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Tanrı aşkına, Juliet. Belini kırabilirdin. Bundan sonra tırmanma işini bana bırak." Göğsü hızla inip kalkıyor, sanki koşuyu yeni bitirmiş gibi.

Hiç korkmayan Luke benim için korkmuştu.

Beni etkilemesini istemiyorum ama şimdiden geçmişi biraz daha sarsmış durumda. Tehlikeli olmaya yetecek kadar.

o GECE ayak sesleri koridorda yankılanıyor ve kapımın önünde duraksıyor. Sessizce içeri girmesini istiyorum, suçlu taraf ben olmayayım diye. Ama adımları devam ediyor ve bir an sonra kapısı

kapaniyor.

Arkasında.

Beş dakika daha yerimde kalıyorum ama karar verildiğinde düşünmeyi tamamen bırakıyorum. Ona yeterince hızlı ulaşamıyorum, onlara bir şans verirsem gelecek olan şüphelerden kaçıyorum.

Kilitleyip kilitlemediğini merak ederek kolunu deniyorum ama elimde kolayca dönüyor.

Sırt üstü yatmış, kollarını başının altında kavuşturmuş, gözleri ağırlaşmış -ama uykudan değil- sanki bunu bekliyormuş gibi.

Yaklaşmamı izliyor ve yeterince yaklaştığımda hızla hareket ediyor, eli başının arkasından çıkıyor, beni üstüne çekerken belime sarılmak için uzanıyor. İniltisini duyduğum kadar hissediyorum da.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip ağzımı kendine doğru çekiyor.

Sabun ve tuz gibi kokuyor, gece serin olmasına rağmen göğsü terle ıslanmış. Aleti aramızda kalın çelik bir çubuk gibi, bu andan çok önce hazırды. Geleceğimi biliyor muydu, yoksa benim onu beklediğim gibi o da her gece böyle mi bekledi?

Dilimi boynunda gezdiriyorum ve boxer'ına uzanıp onu aşağı itiyorum.

Eğer bu farklı olsaydı, eğer biz farklı olsaydık, yataktan aşağı kayar ve onu ağzıma alırdım. Nefes nefese kalıp boşalmak için yalvarana kadar onu kızdırır ve işkence ederdim. Ama yapamam. Zamanımız yok.

Şortumu yana kaydırıyorum ve onu içime alıyorum, bir nefesi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Bir an için o kadar doluyum ki hareket etmek acı veriyor. Ama hareket etmemek de acıtıyor.

Elleri kalçalarımı kavriyor, beni bir inç yukarı ve geri çekiyor. İki santim yukarı ve geri. Küçük bir inilti çıkarıyor, daha fazlası için çaresiz. "Jules. *Siktir.*"

Ellerimi göğsüne dayayıp hareket etmeye başlıyorum ve elleri kalçalarımı kavramaya devam ediyor, daha sert, daha sert, daha hızlı ve daha hızlı ona çarpıyor.

Hiçbir şey konuşmuyoruz. Ona bunun ne kadar iyi olduğunu, başka hiç kimseyle böyle olmadığını söylemek istiyorum ama yapmıyorum.

Kırılırken tırnaklarımı derisine geçiriyorum, bunun onu sistemimden atmaya yeteceğini umuyorum, böylece sonunda hayatıma devam edebileceğim.

SONRA

Artık neredeyse her sabah lokantaya geliyor ve ben onu bekliyorum. Onu bir çocuk gibi bekliyorum. Noel Baba'yı bekliyorum. Sanki 1860 yılında altın aramak için ailemi geride bırakmışım ve o benim evden gelen aylık mektubummuş gibi bekliyorum.

Sanki benim için her şey demekmiş gibi onu bekliyorum.

Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok, ama önemli olan tek şey onu görmek, kapıdan içeri girerken biraz eğiliyor, gözleri benimkilere takılıyor. Orada yatan gizli bir bilgi var. Bilinmek, görülmek, inanılmak iyi hissettiriyor.

Bir rutinimiz var. Ona bedavaya getirebildiğim kadarını ve Charlie beni yakaladığı için parasını kendim ödediğim bir Danimarkalı getiriyorum. Siparişini verdim ve dalgaların nasıl olduğunu sordum, o da bana yalan söyleyip hiçbir şey olmadığını söyledi.

Bu sabah beni aramak için içeri girdi.

Bir menü alıyorum, ihtiyacı olduğundan değil, ve benim bölümümdeki boş bir masaya doğru yürümeye başlıyorum. O da beni takip ediyor.

Kahvesini dolduruyorum ve fincanı alırken parmak uçları benimkilere değiyor. "Dün gece çaldığın şarkıyı değiştirmişsin. Yeni köprüyü sevdim."

Gülümsedim, birden utandım. "Teşekkürler."

Gitarımı çalmak için evin boşalmasını beklemeyi bıraktım. Şu anda dört şarkım var, dışarıda denemeden önce çoğunlukla kafamda yazdığım şarkılar. Onları da mikrofonla kaydettim, ancak henüz dışarıya gönderecek cesareti toplayamadım.

Danny gitar çalmamdan biraz rahatsız olmuş gibi görünüyor, sanki bırakmamı istediği utanç verici bir hobiymiş gibi. Eğer dışarı çıkarsa, bu çoğunlukla gitmeye hazır olup olmadığımı görmek içindir. Ama Luke sık sık dışarı çıkıyor ve ben bunu ancak o içeri girerken ayak seslerini duyduğumda fark ediyorum.

Donna değil, "*Melek gibi şarkı söylemiyor mu?*" diyor, sanki başka hiçbir şeyi olmadığı için desteklenmesi gereken bir çocukmuşum gibi. Luke'un lokantadaki sessiz sözleri, kilisede sesim hakkında söylenen övgü dolu sözlerden çok daha anlamlı. Danny'nin duymak istemediği şarkıların benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor ve herkesten daha dikkatli dinliyor. Dönüştüğüm kişi için

asla sırtımı sıvazlamayacak. Tek istediği, benim için önemli olduğumu bilmem.

izlemeye değer olduğunu gördüler.

Onun da izlenmeye değer olduğunu bilmesini istiyorum ama muhtemelen bunu çoktan anlamıştır. Odaya girdiğinde gözlerimi zorlukla kaırabiliyorum.

Vardiyam bittiğinde yağmur yağıyordu. Luke'u cipte beklerken bulmak için dışarı ıktım. Bana tesadüfen burada olduğunu söyledi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum ona. "Yağmurda bisiklet sürmeye alışkınım."

Nemli başımı kurulamam için arka koltuktan bana bir havlu uzatıyor. "Zor şeylere alışmak zorunda değilsin Jules."

Ama o her zaman yanımda olmayacak. Hala Rodos'ta ya da başka bir yerde olsam da, eninde sonunda kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacağım.

Yolda ilerlerken sessiz kaldı ve sonra bana baktı. "Benim annem de böyledir." Sesi eskisinden daha sessiz. "Babamın sarhoş olmasına alışmıştı ve sonunda onu terk ettiğinde, daha kötü bir adamla evlendi ve sanırım bunun en büyük nedeni çok tanidik gelmesiydi. İşe yaramaz bir sarhoş daha." "Alkolik biriyle evlenen biri olmakla, alkolik biriyle evlenen biri olmak arasında oldukça büyük bir fark var. yağmurda eve bisikletle dönmek isteyen biri."

Ağzı seğiriyor. "Sert şeylere alışkın olduğunu kastetmiştim. Bunun da böyle olması gerektiğini düşünmeni istemiyorum."

"Hala onlarla konuşuyor musun?" Dudağımı ısırıyorum. "Kusura bakma. İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin."

"Ben açık bir kitabım."

Gülüyorum. "Kimse senden daha az açık bir kitap değil Luke."

Yüzünde bir glmsemi beliriyor. "Senin için ben açık bir kitabım. Ve hayır, onlarla hâlâ konuşmuyorum. Ama bir ablam var. Bazen onunla konuşuyorum."

"Seni kimsenin küçük kardeşi olarak hayal edemiyorum."

"İnan bana, yleydim. Eskiden her yere taşıdığım şu pelş hayvan Bay Maple hakkında hâlâ benimle dalga geçer."

Isıtıcıyı benim için açtı ve arabanın ii şimdi sıcacık, sileceklerin ritmik ileri geri sesi şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. "Doldurulmuş bir hayvana Bay Maple adını mı verdin?"

Ağzı seğiriyor. "zerine şurup dökmüştüm."

Küçük Luke'u pijamalarıyla kulağında pelş bir hayvan taşırken hayal ediyorum. Onun küçük halinin acı çekmek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

"Onları zlyor musun?"

Omuz silkiyor. "Annem, evet, nedenini bilmesem de. Onunla ilgili son anım ne biliyor musun? Üvey babamın kırdığı dişi bulmak için kanepenin altında avlanıyordu. Ve sonra onun lanet dişini

kıçını tekmelediğimde."

Kalbim acıyor. Kendini ne kadar yalnız hissettiğini çok iyi biliyorum çünkü bunu ben de yaşadım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, elimi geri çekmeden önce bir an için onun elinin üstünde dinlendiriyorum. "İnan bana, annenin yanlış kişinin tarafını tutmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

İç geçirdi. "Evet, anladım. Bu yüzden kendini Allen'lara kaptırdın." Arabayı mahalleye çekiyoruz; yolculuğumuz neredeyse bitmek üzere ve ben bitmesini istemiyorum.

"GoFundMe nasıl gidiyor?" Bilsem de soruyorum. Her sabah kontrol ediyorum.

Allen'ların sokağına dönerken yavaşlıyor. "Kırk dolar. Ve çoğu senden." "Dört tane profesyonel kalitede sörf tahtası almaya yetmez o zaman?"

Sırıttıyor. "Tanesi bin dolar gibi bir şey. Çok yakın, ama tam değil."

Garaj yoluna giriyoruz. Çenesini eve doğru uzattı. "İçeri gir de sıırıslıkla olma.

Bisikletini getireyim."

"O zaman sıırıslıkla olursun."

"Ben senden daha iyiyim." Kaşlarını çatıyor. "Önümüzdeki iki saati yemek yaparak geçirmeyeceğim."

Tereddüt ediyorum ve sonra söyleyemediğim her şeyi ifade ettiğini umarak gülümsüyorum: *Benim tarafımı tuttuğun için teşekkür ederim Luke. Beni ilk sıraya koyduğun için teşekkür ederim. Keşke ben de senin için aynı şeyi yapabilsem.*

Ve sonra aklıma geldi ki belki de yapabilirim.

Çoğu gece birlikte takıldığımız çocuklar da Luke ve Danny'ye benzer durumdalar: üniversite öğrencileri, kıt kanaat geçiniyorlar. Liam da Luke gibi inşaatta çalışıyor. Ryan bir barda çalışıyor. Ama hazırlık okulu çocuklarının -Caleb, Harrison ve Beck- çok parası olduğundan şüpheleniyorum. Paralı çocuklar gibi *konusuyorlar* - golf oynuyorlar, kayak için Park City ile Telluride'ı karşılaştırıyorlar, Kauai'nin mi yoksa Maui'nin mi daha iyi bir ada olduğunu tartışıyorlar - ve Harrison yeni bir BMW kullanıyor. Onları sevinebilir bulmam beni sürekli şaşırtıyor, ama buluyorum. Herkese karşı nazik davranıyorlar, Grady'ye bile - tutucu davrandığında onu görmezden geliyorlar - ve Luke'u bir kardeş gibi destekliyorlar.

Luke'a yardım etmeyi kesinlikle göze alabilirlerdi, b u yüzden hepsi toplandıktan sonra gergin bir şekilde, gösterişli bir şekilde boğazımı temizliyorum. Grady'nin yalvarışımı ve yenilgiyi kabul edişimi duymadığı için mutluyum.

"Luke'un yeni tahtalara ihtiyacı var," diye duyurdum. "Yaklaşan yarışma için."

Herkes şaşkınlıkla bana göz kırptıyor. Normalde pek konuşmam. "GoFundMe yaptığını sanıyordum?" Caleb Luke'a soruyor.

Luke utanarak, "Başarılı değildi," diye yanıtlıyor. "Bunun için endişelenme."

"İnşaat işinden iyi para kazanıyorsun, değil mi?" Beck soruyor. "En azından iyi bir kısa tahta

sallayabiliyor olmalısın."

Luke başıyla onaylıyor. "Okul yılı boyunca yaşam masraflarımı karşılamak için kullanmak zorundayım.

Cidden, sorun yok. İyi olacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye cevap veriyorum kendimi durduramadan. "Şu anda her yarışmada dezavantajlı durumdasın." Çok zorluyorum ama umurumda değil; o lanet tahtalara ihtiyacı var.

Bana bakıyor, boş vermemi isteyen bir bakış ve diğer çocuklar bize bakıyor, belki de çoğunlukla Luke yokmuş gibi davranırken onun adına lobi yaptığımı görünce şaşırmışlardır.

Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ama ertesi sabah Luke'un GoFundMe'sinde isimsiz bir bağışçıdan üç bin dolar var. Ve eminim ki bir hafta sonra yeni aldığı bin dolarlık Ghost'u cipten çıkardığında Luke'un yüzündeki gurur ifadesini görmek için aptal gibi hissetmeye katlanırdım.

Epoksi yüzeyin üzerinde sevgi dolu bir el gezdiriyor. "Çok güzel değil mi?" "Demek bir *dişi*, ha?" Alay ediyorum.

Sırıttıyor. "Güzel şeyler her zaman öyledir."

Hepimiz Cumartesi günü onu sörf yaparken izlemeye gittik ve performansındaki fark şok ediciydi. Bir yıl öncesine kıyasla çok daha iyi ve yeni tahtasında daha da iyi. Sudan çıkarken, Noel sabahı hayal ettiğinden bile daha havalı bir oyuncağa kavuşmuş bir çocuk gibi, kulaktan kulağa sırtarak yürüyor.

Sudan çıkarken ilk gülümsediği kişi benim. "*Sıra sende*" diyor o gülümseme. "*Kayıtlarınızı gönderin.*"

Belki de haklıdır. Belki ikimiz de buradan çıkabiliriz.

Danny dışarı çıktığında arka bahçede tek başımaydım ve yeni şarkımın iyi bir kaydını almaya çalışıyordum. Bu yaz daha fazla boş zamanı var çünkü öğleden sonraları sörf yapmak yerine futbol için forma giriyor. Benim de zamanımı boşaltmam gerektiğini düşündüğü için sinirlenmemeye çalışıyorum.

Çimlere oturmuş beni dinliyor, tavrında sabırsız bir ifade yok ama ben yine de bunu hissediyorum. Müziğimi hiç teşvik etmediği düşünüldüğünde, bu adil bir varsayım gibi görünüyor. Bana mikrofonu ya da neden kayıt yaptığımı hiç sormadı bile.

Şarkı bittiğinde ayağa kalkıyor. "Bu yeni mi?"

"Evet." Acaba o da benim gibi sesimdeki meydan okuma tonunu duyuyor mu?

"Çok güzel," diyor hafifçe. "Sadece tüm eşyalarının neden bu kadar iç karartıcı olduğunu anlamıyorum. İyi bir hayatın var."

Bu sabah lokantadaki Luke'u düşünüyorum, bronzlaşmış ve parlıyordu, masasına yaklaştığımda gözlerinin kenarları kırışıyordu, beni gördüğüne sevinmişti. Yeni şarkımın bir bölümünü sırayla söylediğini söyledi.

"*Herkes karla ilgili o repliği söylediğimi duydu,*" demişti. "*Bana Noel Baba demeye başladılar. Bunun sonunu asla duymayacağım.*"

"*Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum.*"

"Yapamam," diye cevap verdi. *"Sonunu duymak istemediğim şeyin yarısı bu."*

Tanrım, o an kalbim o kadar doluydu ki. O kadar doluydu ki kahkaha mı yoksa gözyaşı mı dökceğimi bilemedim.

Danny'nin sözleri tam tersini yapıyor. Beni boşluğa düşürüyor. Ve bu da gözyaşı olarak dökülmek istiyor. Biraz daha dik oturuyorum. "Her hayatta iyi ve kötü şeyler vardır. Bu sadece benim sevdiğim müzik türü."

Açıklamamı sevimli bir omuz silklemeyle geçiştiriyor. Danny tartışmayı sevmez, ama ilk kez buna içerliyorum - sanki o haklıymış da ben haksızmışım gibi bu tartışmayı olurluna bırakmayı seçmesine ve bu konuda büyüklük taslamasına. "Eve erken geldim. Kaydedilmiş birkaç gösteri var. Bundan yararlanmalıyız."

Reddetmek isterdim ama yapamam, çünkü burası onun evi ve burada olduğum için şanslıyım. Söylediği şeyde bunu ima ediyordu, değil mi? Eğer benimle vakit geçirmek istiyorsa, geldiği anda yaptığım her şeyi bırakmalıyım.

Kendi tercihlerime sahip olmama izin verilen bir zaman gelecek mi? Ne zaman *şanslı olan* ben olmayacağım? Diziyi seçebileceğim ya da hiçbir diziyi seçmemeyi seçebileceğim zaman?

"Bir şarkı daha söyleyeyim," diyorum ona. Bu en küçük ölçekte bir isyan, yine de başımı öpüp içeride bekleyeceğini söylemeden önce gözlerinde bir kızgınlık titreşimi görüyorum.

Kapı arkasından kapanırken sertçe yutkunuyorum. Aslında aklımda çalmak için başka bir şarkı yoktu ve şimdi aklıma gelen her şey başkaları tarafından yazılmış öfkeli şarkılar. Eski, sinirli bir Smashing Pumpkins şarkısına başlıyorum ve bittiğinde neredeyse ağlamak üzereyim. Ne yapıyorum ben böyle? Bana sahip olduğum her şeyi vermişken Danny'ye nasıl kızgın olabilirim?

Gitarı çimlerin üzerine bırakıp başımı ellerimin arasına gömüyorum, ama yaklaşan ayak sesiyle yeniden sarsılıyorum. Luke ışığa doğru adım atıyor, yeni duş almış ve dışarıda geçirdiği bir günün ısıltısıyla parlıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor. Ses tonu, muhtemelen önereceğim belirsiz bir inkâra yer bırakmıyor.

"Danny bana şarkılarımın iç karartıcı olduğunu ve bunu anlamadığını çünkü gerçekten iyi bir hayatım olduğunu söyledi."

Bundan daha fazlasıydı ama gerisini kelimelere dökmem. Belki de yazabilirim ama bunu yapmak Allen'lara vefasızlık olur. *"Borçlu gibi hissetmekten yoruldum. Söz hakkım yokmuş gibi hissetmekten yoruldum."*

Luke yaklaşır. "Seni anlamıyor. Danny'ye karşı bir şey değil. Ama onun akli seninki gibi çalışmıyor."

Ayağa kalkıyorum, gitarı da yanıma alıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri dudaklarıma düşüyor, bir okşayış kadar yavaş. "Derinlik istemiyor Juliet, buna ihtiyacı da yok. Herkes istemez. Hayatları boyunca yüzeyde gezinen insanlar var. Ama sen onlardan biri değilsin. Bu yüzden sen katmanlarla dolu acı-tatlı bir şarkı yazıyorsun ve o tek bir kelimeyle (*üzgün*) çıkıyor, Donna da aynı kelimeyi kullanırdı. Bu onların haklı olduğu anlamına gelmez ve işte bu yüzden onları dinlemeyi bırakmalısınız."

"Yine de onlara çok şey borçluyum. Öylece... dinlemeden duramam."

"Bir şey sizin için bir kez iyi olabilir. Ama bu sizin için her zaman iyi olacağı anlamına gelmez. Sizi rehin almalarına izin veremezsiniz."

"Rehine mi?" Aynı anda hem utanmış hem de sinirlenmiş bir şekilde tekrarlıyorum. "Rehine gibi mi görünüyorum?"

O kadar yaklaşıyor ki teninin sıcaklığını hissedebiliyorum, şampuanının ve altındaki güneş kreminin kokusunu alabiliyorum. "Nadir ve vahşi bir şeye benziyorsun," diye fısıldıyor, saçlarımı yanağımdan geriye doğru iterek. Parmaklarını tenimde hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Kafese kilitledikleri bir şey. Ve sanırım inecek güvenli bir yer bulduğun için o kadar rahatlamıştın ki bunun farkına bile varmadın. Bu yaz buraya gelirim seni kurtarabileceğimi düşündüm, ama biri kafesi açsa bile, sen de uçup gitmeye istekli olmalısın, Jules."

Yutkunuyor ve benden uzaklaşıyor, sanki çok şey söylemiş gibi yere bakıyor.

Söylediğine eminim.

ŞİMDİ

Kendi yatağında uyandım. Dün gece fazla kalmadım, iş bittikten sonra tek kelime etmedi.

Ben sürünerek uzaklaşırken. Luke'un benden bir şey beklememesi gerektiğini herkesten iyi bildiğine eminim ama mutfığa girdiğimde bakışlarında daha önce olmayan bir şey vardı.

Benim içimde de farklı bir şeyler var. Hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyorum - hiçbir şeyin değişmesine *izin veremem* - ama kendimi yeniden canlı hissediyorum, sanki buzlu suya batırılmış ve sonra güneşe çıkarılmış gibiyim. Birkaç hafta önce damarlarımda ağır aksak ilerleyen kan, şimdi genç, canlı ve mantıksız bir şekilde umutlu bir şekilde hızla ilerliyor gibi görünüyor.

Donna masadan bana gülümseyerek onlarla birlikte krep yemem için el sallıyor. "Sonunda yeniden sağlıklı görünmeye başladın," diyor. "Yanaklarındaki o gülleri görmek hoşuma gidiyor."

Yüzüm ısınıyor ve Luke'a bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ben de tam açılış töreninden hemen sonra gelecek olan ikizlerden bahsediyordum." Tabağıma üç krep koyuyor ve sonra bana bir dosya uzatıyor. "Geldiğinde seninle aynı yaşta." "

Dosyayı açıp resimlerine kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Gerçekten çok genç görünüyorlar. On beş yaşında olduklarına emin misin?"

Gülümsemesi biraz hüzünlü. "Tatlım, on beş gerçekten çok genç. Kapıma geldiğinde öyle görünüyordun, yemin ederim."

Sessiz bir anlaşmazlık içinde kaşlarımı kaldırıyorum. Zihinsel olarak kendimi on beş yaşında bir yetişkin olarak görüyordum, belki de çok zor şeyler yaşadığım için. Bu fotoğraflarda gördüğüm çocuklar kadar küçük ve kararsız olamazdım.

"Bana inanmıyorsun," diyor Donna. Mutfaktan çıkarken Luke'la bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Onu kırdığım için endişeleniyorum. Luke ve benim dün gece yaptığımız şeyin buradaki dengeyi değiştirdiğinden ve bir kez daha yanlış ağırlıkta olduğumuzdan, Allens'tan geriye kalanları yere çarpmaya mahkum olduğumuzdan endişeleniyorum.

Ama elinde bir fotoğrafla döner. "Danny bu fotoğrafı tanıştığınız gece çekmişti." Gülümsemesi titriyor ve sesi titriyor. Onun için üzülmeyi asla bırakmayacak. Onun için üzülerek ölecek. Ve bu tamamen benim hatam.

Beni ilk kez gördüğü ilçe festivalinde sahnede çekilmiş bir fotoğrafım. Taylor Swift'in bir şarkısının akapella versiyonunu seslendirdikten sonra diğer iki kızla birlikte duruyorum. Üçümüzün en küçüğüyüm, küçük bir çocuk gibi gülümsüyorum, elma yanaklı ve geniş gözlü. Lanet bir yetişkin değildim, hayal gücümün hiçbir sınırı yoktu.

Justin olanlar için beni suçladı. Onu baştan çıkardığımı, eğer istememiş olsaydım evde pijamalarımınla dolaşmayacağımı, duştan sonra banyodan üzerime havlu sararak çıkmayacağımı söyledi. Partiler için giyindiğim gibi giyinmez ve bu kadar çok makyaj yapmazdım. Ve yüksek sesle ne söylersem söyleyeyim, ona inandım. Bir parçam başından beri benim yaşımdaki diğer kızların yapmayacağı şekilde iğrenç ve ahlaksız olduğumu düşünüyordu.

Ama *küçüktüm*. Toydum. Hiçbir konuda yol gösterecek kimsem yoktu. Geçtiğimiz on yılı, fotoğraftaki küçük kıızı bazen onun yaptıklarına tepki gösterdiği için suçlayarak geçirdim, eğer yapsaydım kesinlikle savunmasız kalacak olmama rağmen ona karşı suç duyurusunda bulunmadığım için. Daha fazla insana söylemediğim için kendimi suçladım, *gerçi* söylediğim insanlar da beni yalancılıkla suçladı. Adam öldürme suçundan hapse girdikten sonra bile, başka suçlardan onlarca kez tutuklandıktan sonra bile kendimi suçladım.

Ve ben gerçekten, gerçekten hatalı değildim. Bunu şimdi anlıyorum. Ama geçmiş için kendini affetmek kaygan bir zemin. Çünkü lisede olanları ele alış biçimim için kendimi affedersem, diğer her şey için kendimi affetmek daha kolay hale gelecektir. Bir gün yirmi yaşımdaki bir fotoğrafta bakıp onun da çocuk olduğunu düşüneceğim. Danny ve Luke ile yarattığım karmaşanın benim hatam olmadığına, çok genç olduğum için olayları kötü idare ettiğime kendimi ikna edebilirim.

Ve gerçekte ne olduğunu itiraf etmenin güvenli olduğunu düşünmeye başlayabilirim. Masanın karşısındaki Luke'a bakıyorum, gözleri fotoğrafta, çenesi gergin.

Onun iyiliği için, suçluluk duyguma tutunmalıyım. Güvende olduğundan emin olmanın tek yolu bu.

SONRA

Luke ve Danny'nin eğitim kampına gitmelerinden bir gece önce sahile gidip

Luke'un günün erken saatlerinde kazandığı zaferi kutluyoruz - Steamer Lane'deki shortboard yarışması sonunda potansiyel sponsorlardan hak ettiği ilgiyi görmesini sağladı. Oraya vardığımızda Luke sudan yeni çıkmıştı ve üzerinde soyulmuş ve belinden sarkan bir dalgıç kıyafetinden başka bir şey yoktu. Vücudu bir senfoni, her bir kası ayrı bir enstrüman, bir araya gelerek o kadar güzel bir şey oluşturuyor ki gerçek gibi görünmüyor. Oturmaya başladığında gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Grady, düzenli olarak yaptığı atıp tutmalardan bir diğesinde, "Biri polisi aramalı," diyor. "Bu iğrenç bir şey."

Yine "geylerden" bahsediyor - yakınlardaki bir plajda takılan, kendi işlerine bakan adamlar. Onları sörfçülere bakıp müzik dinlemekten başka bir şey yaparken hiç görmedim ama Grady oranın bir şekilde cinsel ahlaksızlık yuvası olduğunda ısrar ediyor. Libby'nin ona durmasını söylemesini isterdim ama o hiçbir şey söylemiyor.

Etrafa esrar dağıtılıyor. Danny itiraz ediyor, ben de ediyorum ve ateşin diğer tarafından Luke bir bira şişesini dudaklarına götürüp beni izliyor. "*Rehine,*" diyor o bakış. "*Kendine gerçekten istediğinin bu olup olmadığını sor.*"

Bu sorunun cevabını zaten biliyorum. İstedğim bu değil, artık değil. Şu anda ayrılmak için param yok ama daha büyük sorun, o kadar uzun süredir Danny ile birlikte olacağımı varsayıyorum ki başka bir sonucu ciddi olarak düşünmek zor. Yaklaşık üç yıldır birlikteyiz, hayatımın altıda biri ve bu şimdiye kadar yaşadığım tek ilişki. Onunla olmamak nedense hiç aklıma gelmedi.

Yaptıkları onca şeyden sonra bunu bitirmek de nankörlük gibi geliyor. *Lise boyunca beni koruduğun için teşekkür ederim. Artık size ihtiyacım yok ve hayatıma devam ediyorum.* Ama borcumu hiçbirimize hizmet etmeyen bir şeye katlanarak mı ödeyeceğim, yoksa çekip gittiğim için benden nefret etmelerine izin vererek mi?

İyi ya da kötü, Allen'lar benim ailem. Sahip olduğum tek aile. Eğer gidersem tatilleri birlikte geçireceğim kimse olmayacak. Eve geç kalırsam endişelenecek kimse, tüm dünyada hala beni önemseyen kimse olmayacak.

"*Luke'un* umurunda *olacak*," diyor kafamın arkasından bir ses. Ama bunu duymazdan geliyorum. Luke sınırların dışında çünkü Danny'ye bunu yapamam ve Luke asla gelip beni Los Angeles'ta bulmayacak.

Danny dinleyen herkese bu yıl kesinlikle oyun kurucu olacağını söylüyor ve antrenmanlarını yorucu ayrıntılarla anlatıyor. Libby benimle kilisede gençler için başlatmak istediği bir grup hakkında konuşmaya çalışıyor ve evde kalacağım için önümüzdeki yıl bunu benim yapabileceğimi söylüyor.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. Bu gece burada olmak istemiyorum. Luke olmadan Rodos'ta kalmaya nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Donna'ya o stajı istemediğimi söylemek isterdim ama papazın tıkalı bir atardamarı düzeltmek için yapacağı ameliyattan korkuyor. Doğru zaman gibi görünmüyor.

Hiç olmayacak mı diye merak etmeye başladım.

Grady laf kalabalığına kaldığı yerden devam ediyor. "Bunun yasadışı olduğuna eminim," diyor. "En azından kamu ahlaksızlığı. Orada ne yaptıklarını kim bilebilir ki?"

"Kardeşim," diye inliyor Caleb sonunda. "Yeter artık."

"İncil'de yazıyor," diye karşı çıkıyor Grady. "Levililer bunu iğrenç bir günah olarak nitelendiriyor."

"Belki de Leviticus kendi dürtüleriyle savaşıyordu," diyor Ryan. "Eğer değilse, ne kaçırdığını bilmiyordu."

Gözlerim açıldı. Ryan'ı hiç kızsız görmemiştim.

"Yani *bunu*... onlardan biriyle yapacağını mı söylüyorsun?" Grady inanamayarak kekeliyor.

Ryan kollarını genişçe açarak sırtıyor. "Sevdim ve sevmeye devam edeceğim. Tanrı'nın tüm çocuklarını seviyorum, her cinsiyetten, ırktan, dinden veya inançtan. Herhangi birinizin sikimi yalamasına izin veririm."

Grady hariç herkes gülüyor.

"O zaman senin için çok üzülüyorum," diyor, "çünkü sonsuza dek cehennemde kalacaksın."

Ryan omzunu silkiyor. "En azından oradaki yolculuğun tadını çıkarıyorum. Senin için aynı şeyi söyleyemem. Lafı açılmışken, bu senin buradaki son gecen Danny. Juliet'le yalnız kalabilmeniz için geri dönmemizi ister misin?"

Herkes gülüyor ama en çok Danny gülüyor. Sonra konuyu tekrar futbola ve egzersiz rejimine çeviriyor.

Luke yutkunuyor. Adem elmasının sallanması beni susatıyor.

"Bir bira içeceğim," diyorum Danny'ye. Bu yarı özür yarı meydan okuma.

Başını geriye attı. "*Ne?*"

İçimi çektim. "Sadece bir bira, Danny. Ateş edeceğimi söylemedim."

Omzunu silkti. "Sadece kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Birlikte yatıyormuşuz gibi yapmak da öyle," diye mırıldanıyorum, "ama bu seni durdurmuyor gibi görünüyor."

Soğutucudan bir bira aldım ve uzaklaştım. Çok uzağa değil, dramatik bir şekilde değil. Danny fark etmemiş gibi görünüyor.

Birkaç derin nefes alıyorum, yıldızlara bakıyorum ve kendimi nasıl düzelteceğimi düşünüyorum. I

kardeşimi düşünüyorum. Dünyanın onu nasıl ezmeye başladığını ve bunu durdurmaya çalışmanın onu nasıl tamamen bitirdiğini.

"Hey," diyor karanlıktan bir ses ve Luke yanıma geliyor.

Gülümsemeye zorladım. "Bu senin kutlaman. Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini ceplerine soktu. "*Sen* ne yapıyorsun burada?"

Ona bakıyorum. Normalde yalan söyleyeceğim an bu andı. Eğer Danny bu soruyu sorsaydı, ona yıldızlara baktığımı söylerdim çünkü gerçeği öğrenmek istemezdi. "Kardeşimi düşünüyorum."

Yaklaşıyor. "Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

Aramızdaki kuma bakıyorum. Başka biri olsa, bu konuda da yalan söylerdim. Ama onunla güvende olduğumu biliyorum.

"Bu satıcılar onu taciz ediyordu. Onu polise gidip gerçeği anlatması için ikna ettim." Gülüyorum. "Muhtemelen polise gerçeği söylemeyi önerecek son kişinin ben olmamı bekliyordun."

"Sanırım iyi gitmedi?"

"Karakoldan çıkarken başından vurulmuş. Polislerden biri söyledi. Ve bunu yapan adamları hiç aramadılar bile. Güpegündüz ve ne kamera ne de tanık olduğunu iddia ettiler."

"Boktan bir hayatın olması, içinde olan her kötü şeyi senin suçun yapmaz Jules." Omuz silkiyorum. Bu doğru olabilir, ama kesinlikle öyle hissettirmiyor.

Elimi sıkıyor ve başını yukarı doğru sallıyor. "Bak."

Bir yıldız gökyüzünde süzülüyor. Gözlerimi kapatıyorum, ama hayatımdan o kadar çok şey istiyorum ki, içlerinden birini yeterince hızlı seçemiyorum.

"Ne diledin?" Ona sordum. "Sen zaten Steamer Lane'i kazandın."

Uzun bir an bana bakıyor. Sanırım ne dilediğini biliyorum ama bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğini de biliyorum. Gözleri ağzıma düşüyor ve nefesim tutuluyor, beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum.

O da istiyor. İsteddiğini biliyorum.

"Bunun yerine ne dilemem gerektiğini söyleyeyim." Sesi eskisinden daha sessiz. "Buradan gitmeni dilemeliydim. Sevdiğin şeyi yapmanı."

Gülümsemem sessizleşti. Ona neden yakın zamanda olmayacağını söylemedim. Onun yerine sevdiği şeyi bulmasının benim için daha önemli olduğunu.

"Bu hafta sonundan sonra muhtemelen bir daha buraya dönmeyeceksin," diye fısıldıyorum, sesim kırılarak. "Jules." Eli yüzümü kavırıyor ve beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Geri döneceğim."

Başımı salladım. "Gelecek yıl bu zamanlar profesyonel tura çıkmış olsan iyi olur Luke Taylor. Rhodes'a geri dönme."

Dönüp ateşe doğru gidiyorum, hıçkırıklarımı bastırıyorum.

Bazı insanlar sevgilerini Donna'nın yaptığı gibi gösterirler; saçınızı okşayarak ve istemediğiniz bir stajı size ayarlayarak. Ama ben? Ben sevgimi başka, daha sessiz yollarla gösteriyorum.

alıcının asla haberi olmayacak. En iyisi bu. Bana neye mal olduğunu bilseydi bu aşkımı asla kabul etmezdi.

Eve döndüğümüzde geç olmuştu. Çocuklar eşyalarını topluyor ve sonunda gerginliğe dayanamayarak odama gidip ağlıyorum.

Keşke onları uğurlamak için kalktığımızda gözlerim kıpkırmızı olmasaydı. Danny bana veda öpücüğü verdiğinde Luke çenesini bükerek başka tarafa bakıyor. Papazın elini sıkıyor ve Donna'ya sarılıyor. Geçen yaz yaptığı gibi beni çoğunlukla görmezden geleceğini varsayıyorum. Bunun yerine tereddüt ediyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor. En fazla bir saniye sürüyor ama yeterli.

Günün geri kalanında ağlıyorum. Ve Luke'un yokluğunda geçen yirmi dört saatin ardından uyandığımda, bu şekilde yaşayamayacağımı, rol yapmaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Kendime Danny'ye ait olduğumu söylediğimde bile kalbimin atmasını ve damarlarımdaki kanın sıcak olmasını sağlayan kişinin Luke olduğunu biliyorum ve o olmadan hiçbir şeyin önemi yok. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

ŞİMDİ

Arayanın kimliğinde Cash'in adı yanıp söndüğünde irkildim. Cash telefonda nefret eder. Telefonu açmıyor bile.

Annesi arıyor ve onu bir kez bile numara çevirirken gördüğümü sanmıyorum. Birkaç ay önce olsa, olayların bu şekilde gelişmesi beni heyecanlandırırdı. Garip bir şekilde, bunun yerine midemde küçük bir korku çukuru buluyorum.

Kahve fincanımı mutfak tezgahının üzerine koyuyorum ve elime almadan önce arkama bakıyorum. "Nakit mi?" Sonunda sesim titreyerek soruyorum.

Alçak sesle kıkırdıyor. "Bunu benden duyduğuna şaşırdın mı?"

"Daha önce kimseyi aradığını görmemiştim." Mutfağın girişine doğru dönüyorum ki duyulup duyulmadığımı anlayabileyim. "Birinin telefonunu şaka yapmak için kullandığını ya da Frank'in öldüğünü söylemek için aradığını düşündüm."

"Frank hâlâ hayatta ve tekmeliyor. Her gün seni soruyor."

Doğruyu söylediğinden şüphem yok. Cash'in açılışını yaparken Frank'i çok iyi tanırdım. Beni Cash'ten çok daha fazla önemsiyormuş gibi görüldüğü zamanlar oldu.

Avuçlarım kahve fincanının etrafında kıvrılıyor, sıcaklığının tadını çıkarıyorum -küçük bir tereddüt. Aramasının bir nedeni var ve muhtemelen kötü bir neden. "Peki, bu onuru neye borçluyum?"

"Mesajıma cevap vermedin," diyor. "Her zaman cevap verirsin."

Sanırım haklı-ilişkimiz iki yıldır inişli çıkışlı bir seyir izliyor, ama ben her zaman onu elimde tutmak için çırpınıyordum.

Neden bu kadar acınacak haldeydim?

"Özür dilerim," diyorum ona. "Burası gerçekten çok yoğundu."

"Oh, evet. Teyzenin evi gibi, değil mi? Bir şey için mi hazırlanıyor?"

Şimdiye kadar onun teyzem olmadığını öğrenmiş olması gerekirdi ama buna şaşırmamalıyım. Zaten beni dinlediğini hiç düşünmemiştim.

"Beni o büyüttü. Ve daha fazla koruyucu çocuğu barındırabilmek için bu eklentiye yaptı ama ilk ikisi gelmeden önce hala bir ton iş gerekiyor, bu yüzden ona yardım ediyorum."

"Güzel, güzel, güzel" diyor. Dinlemeyi çoktan bıraktı. "Los Angeles'a döndüm. Hepimiz takılıyoruz

Beverly Hills Otel'i'nin çatı katında. Aşağı gelin ve bizi görün."

Acaba koruyucu aileyi hazırlama konusunda söylediklerimi çoktan unuttu mu, yoksa en başta hiç dinlemedi mi? Belki de onun adına her şeyi bırakacak kadar özel olduğunu düşünüyordur. Birkaç hafta öncesine kadar muhtemelen öyle düşünürdüm. Ama şimdi, ayrılmayı düşündüğümde her şey kararıyor ve gelecek o kadar karanlık bir boşluk gibi görünüyor ki içinde tek bir şekil bile seçemiyorum. Sanırım her zaman karanlıktı. Nakit, karanlıkta yolumu bulmaya çalışırken tutunduğum bir şeydi.

Kahvemi giderden aşağı boşaltıyorum ve fincanı bulaşık makinesine koyuyorum. "Dediğim gibi, işler oldukça yoğun. Açılıştan sonraya kadar buradan çıkabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman seni görmek için oraya gelmem gerekecek."

Bir kez göz kırpyorum, sonra iki kez, ağzım açık kalıyor. Cash'in buraya gelmeyi teklif edeceğini asla tahmin edemezdim. Bu, birkaç ay önce hayalini kurduğum türden bir şeydi - onun ortaya çıkması ve nihayet hayatıma devam ettiğimi herkese açıkça göstermesi - ama gerçek felaket olurdu.

Dövmeleri ve parmaklarındaki yüzüklerle içeri girer, herkesin ayaklarına kapanmasını beklerdi. Donna, insanlar ona Danny'yi özlediklerini söylediklerinde yaptığı gibi gülümserdi, sahip olduğu tüm gücü kullanıyormuş gibi görünen bir gülümseme. Luke ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, hepimizin tepesinde dikilir, sessizce Cash'i ve onu seçtiğim için beni kınardı. Ya da daha kötüsü, bir yumruk atardı.

Donna'nın ayak sesleri koridorda yankılanıyor, ben de aramayı sonlandırmak için acele ediyorum.

"Yapma bunu," diyorum hemen. "Buradan nefret edersin. Bir geceliğine oraya gelebilirim. Bunu ayarlamam için bana birkaç gün ver."

Bunu Luke'a nasıl açıklayacağımı merak ediyorum. Kendime bile açıklayamıyorum; kalbimde korkudan başka bir şey yok.

O öğleden sonra Luke sörf yaparken ben markete gittim. Buzdolabının bu kadar boş olması Donna'nın azalan rezervlerinin bir işareti. Her gün markete gitmek eskiden yatağını yapmak ya da dişlerini fırçalamak kadar rutindi.

Başlar dönüyor ve insanlar bakıyor. Danny hayattayken kiliseye gelen bir kadını tanıdım. Göz göze geldiğimizde ağzı bir karış açık kaldı. O da herkesin düşündüğü şeyi düşünüyor: Nasıl rapor edilmiş olursa olsun, Danny'nin ölümü gerçekten benim hatamdı.

Sepetimi Donna'nın eskiden pişirdiği türden yiyeceklerle dolduruyorum ve mağazanın sürgülü kapıları açılıp Grady içeri girdiğinde tam sıraya girmiştim.

Haki pantolon ve neredeyse tepeden düğmeli beyaz bir Oxford giymiş, her zamanki gibi mülayim ve işgüzar. Papaz olarak geçirdiği yılların onu biraz yumuşatacağını ummuştum ama bakışları bana odaklandığında yumuşamadığı anlaşılıyor.

Kaşlarını kaldırdı ve bekledi. Çıkış yapmaya çalıştığımda yolumu kesmeden önce çıkış yapmam için gereken altı dakika boyunca bekliyor.

"Juliet," diyor, sesi düz ve mutsuz. "Uzun zaman oldu, görüşmeyeli."

Tanrım, halıyı onun altından çekmeyi çok isterdim. Özenle kurduğu hayatı iskambil kağıtlarından yapılmış bir kale gibi. Onu hiç çaba sarf etmeden yıkabilirim ama kendiminkini de yıkmadan olmaz.

Yutkunuyorum. "Donna'nın isteği üzerine buradayım. Açılış için."

Dudakları düzleşirken başını eğiyor. "Sanırım bundan kaçınabilirdin."

Kalbim küt küt atıyor ama kendimi sakın davranmaya zorluyorum. "Karınız yönetim kurulunda. Onun dahil olduğu hayır kurumunun başarılı olduğunu görmek istersiniz diye düşünüyorum."

"Her zamanki gibi kendi katkınıza gereğinden fazla değer veriyorsunuz. Danny's House *siz olsanız* da *olmasanız* da başarılı olacak."

Ben olmasaydım *New York Times* ve *Vanity Fair*'in bu kasabanın ya da hayır kurumunun varlığından bile haberdar olmayacağını söyleyebilirdim ama Grady sırf yanıcı olduğunu kanıtlamak için kendi evini ateşe verecek türden bir insan. Yapabileceği herhangi bir şekilde beni yakmayacağına dair ona güvenmiyorum.

"Sadece galaya kadar kalacağım," diyorum ona, arabayı başka yöne çevirerek, midem dönmeye başlarken sıkılmış gibi yapıyorum. "Ondan sonra gideceğim."

Arabamın kenarından tutup beni orada tutuyor. "Öyle olduğundan emin ol. İfademi geri almakla ilgili bir sorunum yok. Tüm sahte hayatını havaya uçurabilirim."

Bir nefes çekiyorum. "Bu süreçte kendininkini havaya uçurmadan olmaz."

Kahkahası keskin ve zoraki - kendisi kadar sahte. "Neyi kastettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama sen kötü bir üne sahip, bilinen bir yalancısın. Söyleyeceğin her şey olduğu gibi kabul edilecektir: beni itibarsızlaştırmaya yönelik çılgınca bir hikâye."

Siktir git Grady, seni pislik herif.

Bunun vahşi bir hikaye olmadığını herkesten daha iyi biliyor, ancak rahatsız edici kısım bu değil. Rahatsız edici olan Grady'nin artık güvende olduğuna *inanması*. Kendini yok etmeden beni yok edebileceğini düşünüyor.

Luke ve benim tekrar birlikte olduğumuza dair herhangi bir ipucu bunun gerçekleşmesi için yeterli olabilir.

SONRA

Çocuklar yaz eğitimine gittikten bir hafta sonra papaz stent ameliyatı oldu. Bu bir Ayakta tedavi prosedürü ve haftanın geri kalanını evde geçiriyor, el pençe divan durmamızı bekliyor. İşlem bittiğinde ve Donna'nın yardımına ihtiyacı kalmadığında gideceğim. Kolay olmayacak. Önce ben taşınacağım ve belki de Danny'ye aramızdaki ilişkinin yürümeyeceği belli olur diye umuyorum. O Los Angeles'a taşınmıyor, ben de San Diego'ya taşınmıyorum. Belli değilse, olduğunda bununla başa çıkacağım.

Papazın reçetelerini beklerken eczaneden Hailey'i arıyorum. "Hâlâ Los Angeles'a gitmek istiyor musun?"

Bağırıyor. "Ciddi misin sen?"

Cevap vermeden önce tekrar etrafıma bakıyorum. "Evet. Yani, bir yer bulmamız gerekecek ve benim pek fazla birikmiş param yok. Senin var mı?"

"Bir kuruş bile yok."

İrkildim. Safça, onun kendi ağırlığını taşıyabileceğini umuyordum.

"Bu yazki işin ne olacak? Ve büyükannenden gelen mezuniyet parası?"

"Çoğunu harcadım. Nasıl olduğunu bilirsin. Ama Los Angeles'a varır varmaz bir iş bulacağım. Beni uzun süre idare etmek zorunda kalmayacaksın."

İdealden daha az. Bir yerin belki üç aylık kirasına yetecek kadar param var, o kadar. "Tamam," dedim ona. "Ucuz bir yer arayalım."

Sonraki birkaç gün boyunca, Hailey ve ben boş zamanlarımızda internette araştırma yaptık ve sonunda ayda on iki yüz dolara bir odayı paylaşmamızı kabul ettikleri bir grup evinde karar kıldık.

Papazın işe döndüğü ilk gün -ayakta olacağı söylenmişti ama bütün hafta boyunca en sevdiği sandalyesinden neredeyse hiç kalkmadı- Hailey'le, müstakbel ev arkadaşlarımızla Skype üzerinden mülakat yapmak üzere yarı yolda bir kafede buluştuk.

Daha yaşlılar ve erkekler. Erkeklerle yaşamak istemezdim ama yeterince iyi görünüyorlar ve Hailey bana paranoyak olduğumu söylüyor, ben de isteksizce kabul ediyorum.

Beni bisikletime doğru götürürken ciyaklıyor. "Bunu gerçekten yapıyoruz!"

Gerçekten öyleyiz. Danny'den ayrıldığım için üzgünüm, bu iş bittiğinde arkadaş bile olamayacağımız ihtimali kalbimi kırıyor ama aynı zamanda uzun zamandır ilk kez umutluyum.

İçmek istiyorum. Dans etmek istiyorum. Korkmuş değil, bunu yapmak için yanıp tutuşan biri tarafından öpülmek istiyorum. Bu yüzden eve bisikletle dönüyorum, nelerden vazgeçtiğimden çok özgürlüğü hayal ediyorum - duvara resim asabilmeyi ya da bütün gece dışarıda kalabilmeyi. Kahvaltıda patates cipsi ve akşam yemeğinde Cap'n Crunch yiyebilirim. Öğlene kadar uyuyabilirim. Bunlar yapmak için can attığım şeyler değil. Sadece şimdiye kadar yapamadığım şeylerdi.

Eve vardığımda papazın çoktan evde olduğunu görünce şaşırdım. Ayrılacağımı söylemek için Donna yalnız kalana kadar beklemem gerekecek, çünkü papaz her zaman motivasyonlarımı sorguluyor gibi görünüyor - Pazar günü ayın için yeni bir şarkı önermek bile yan gözle bakmasına ve nazıkçe "*Planlanan şarkıyla ilgili bir sorun mu var Juliet?*" demesine neden oluyor.

İçeri girdiğimde onu telefonda, Donna'yı da masada oturmuş, elleri sımsıkı kenetlenmiş halde buluyorum. "Ah, tatlım," diyor, ayağa kalkıyor ve kollarını bana doluyor. "Burada olmana çok sevindim. Danny antrenmanda dizini incitti. Seninle konuşmak istiyordu."

Görüşmeden sonra telefonumu hiç sessize almadım. Arka cebimden çıkardım. Yedi cevapsız arama var.

"Papaz şu anda ortopedistle konuşuyor ama sanırım ameliyat olması gerekebilir."

Bir sandalyeye çöktüm. Zavallı Danny. Bütün yaz bunun kendi sezonu olacağını umarak çalıştı. Luke'un yıldızının yükselmeye başlamasını izlerken bu fikre daha da sıkı sarıldığını düşünüyorum. "Sanırım hâlâ gelecek yıl var."

Omuzları çöktü. "Bilmiyorum. Danny okuldan atılabileceğinden ve atılırsa bursunu kaybedeceğinden korkuyor. Böyle bir durumda aradaki farkı karşılayacak kadar birikmiş paramız yok."

"Bunu yapabilirler mi?" Danny iki yıl boyunca antrenmanlara ve kenarda oturmaya katlandı, yaz kampı için haftalarını verdi... hepsi *şimdi* bursunu kaybetmek için mi? Bu hiç adil olmaz.

Başını sallıyor. "Elbette mali yardım alabilir ama o zaman da biz göreve başlamadan önce geri ödemesi gereken kredileri olacak. Sanırım en iyisi için dua etmemiz gerekecek." Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Yine de burada olmana sevindim."

Bir an için planlarımı tamamen unutmuştum. Vazgeçmek zorunda kalacağım planlar.

Ayrılmak başka bir şey. Şimdi ayrılmak... benim için bile çok bencilce. Daha bir saat önce PayPal üzerinden yirmi dört yüz dolar gönderdim - depozitomuz, ilk ayımızın kirası - ve şehir sınırlarının dışına adımımı bile atmadım.

Los Angeles'a gidemeyeceğimi bildirmek için Hailey'e mesaj attım ve şaka yapıp yapmadığımı sordu. *Şaka* yapmadığımı söylediğimde basit bir "*Siktir git Juliet*" cevabını veriyor ve bir daha ondan haber alamıyorum.

Bu da uygun görünüyor.

Tek arkadaşımı kaybettim. Rhodes'da kalıyorum. Stajı kabul ediyorum.

Kendim yerine Luke'a güvenmekte haklıydım. Dünyaya geldiğim andan itibaren

Öyle ya da böyle, hiç ortaya çıkmasaydım daha iyi olacağını duydum.

Bugün, sonunda, kabul ediyorum. Asla bir yere gitmeyeceğim.

DONNA San Diego'ya uçuyor, bunun için sahip olmadıkları parayı harcıyor. Danny'nin ameliyatı için sigortanın karşılamayacağı masraflar ve yolculuk masrafları arasında sıkışıp kalmışlardır.

Papaza bakmak için geride kaldım. Donna dönene kadar fazla çalışmıyorum ve ehliyetim yok, bu da her gün markete bisikletle gidip poşetleri gidonumda dengeleyerek eve götürdüğüm anlamına geliyor. Temizlik yapıp yemek hazırlıyorum ve papaz birlikte yediğimiz yemekleri bana hayırseverlik ve minnettarlığın, geri vermenin ve hizmet etmenin önemini hatırlatmak için muhteşem bir fırsat olarak görüyor.

Yine de bu konuda kızgın değilim. O konuşurken hiçbir şey hissetmiyorum. Herhangi biri konuştuğunda hiçbir şey hissetmiyorum. Sanki buzla kaplanmış gibiyim.

Ameliyat iyi geçmesine rağmen Danny perişan halde. "Bunun neden olduğunu anlamıyorum," diyor kederli bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?" *Nedeni* bana gayet açık görünüyor: Yandan kötü bir darbe aldı; dizleri güçsüzdü. Futbolda pek rastlanmayan bir durum.

"Yapmam gereken her şeyi yaptım." Sesi giderek kısılıyor. "Biliyor musun, yıllardır arkadaşlarımın istedikleri her şeyi yapmalarını izledim ve sadece benim zamanımın geleceğini düşündüm. Tüm bunlar için ödüllendirileceğimi düşündüm. Belki bu sezon sonunda sahaya çıkarım ve gerçekten iyi oynarım ve her şey değişir."

İnanılmaz derecede naif görünüyor ama yine de... Anlıyorum. Bugüne kadar yapılan filmlerin yarısı, birinin doğru şeyi yapması ya da herkesten daha fazla çabalaması ve sonunda kazanması hakkındadır. Gerçek hayatta ise doğru olanı yaparsınız ve kesinlikle kimse fark etmez.

"Baban iyiliğin kendi ödülü olduğunu söyledirdi." Sesim inandırıcılıktan yoksun.

"Sanırım."

İsteksiz cevabında, söylemediği şeyi duyuyorum: bunun yeterli bir ödül olmadığını. Dışarıda daha iyi ödüller var ve bunlar onun kadar çabalamamış insanlara gidiyor. "Daha sempatik olabilirsin, biliyorsun," diye ekliyor.

"Danny, öyle olmak istememiştim-"

"Gitmem gerek. Annem az önce yemek yaptı. Bir de arayıp babam hakkında bilgi vermeni istiyor."

Telefonu kapattık ve ben odamın boş duvarlarına baktım. Artık o kadar boşum ki, Los Angeles'taki o hayali duvara ne koymayı düşündüğümü, neyi yeterince önemsemişimi bile bilmiyorum.

Dünyada benim için Allen'ların birbirleri ve kendileri için endişelendiği kadar endişelenen tek bir kişinin olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bir kişinin çıkıp da "*Juliet, sen*

mutlu görünmüyorsun. Yorgun musun? Hayatından istediğin başka bir şey var mı?"

Ama beni bu kadar önemseyen biri var. Beni herkesten üstün tutan biri. Sadece bunu dünyaya gösteremedi.

Belki de o kadar da boş değilimdir. Sadece duvarlarıma asmak istediğim şeyler ve hakkında şarkı söylemek istediğim şeyler dünyaya gösteremediklerimdir.

DANNY GENÇ VE SAĞLIKLI. Bir hafta içinde ayağa kalkar ve Donna geri döner, ancak hayat pek iyileşmez.

Stajım başladı ve kendine özgü bir cehenneme dönüştü. Müzik öğretmeni Bayan Johnson, öğrettiği her şeyden nefret etmenizi sağlayacak bir tip. Benim katkım fotokopi çekmek, odayı düzenlemek ve kötü çocukları müdüre götürmek oluyor ama yine de benim etrafta olmam bir yükmüş gibi davranıyor. Ben sadece... olmasına izin veriyorum.

Dünyaya sunabileceğim çok az şey yere döküldü ve boşa gitti.

Evde, papazın durumu iyiye gitmiyor. Merdivenleri her çıktığında hırıltı çıkarıyor. Giderek artan bir şekilde, en sevdiği sandalyede oturuyor ve Donna ile bana ihtiyacı olan şeyleri aldırıyor. Grady sık sık evin üzerinde ölümün gölgesi gibi pusuya yatıyor ve akıl hocalığı sona erdiğinde papazın yerini alabileceği ihtimaline karşı ağzı sulanıyor.

Grady'nin niyetini çok belli ettiği bir gece papaz ona "Biraz misyonerlik yap," diye tavsiyede bulunur. *"İstersen Pazar günü vaaz bile verebilirim,"* demişti.

"Bir süreliğine kendini sezona bırak. Bayan Allen ve ben beş yıl sonra Nikaragua'ya döndüğümüzde benim yerimi alabilirsin. Libby ile de evlen. Kimse evli olmayan bir papaz istemez."

Donna onun elini okşadı. "Onu rahat bırak tatlım. Libby, Danny ile aynı yıl mezun olacak. Ama iki yaz sonra herkes mezun olduğunda çok sayıda düğün olacağından şüpheleniyorum."

O zaman bana gülümsüyor ve ben kaskatı kesiliyorum, ellerim mutfak tezgahını kavıyor. Evet, nereye gittiğini biliyordum. Sadece her zaman çok uzak görünüyordu.

Ve iki yaz sonrası kulağa yeterince uzak gelmiyor.

EKİM AYININ SONLARINDA Danny'nin takımla antrenmanlara tekrar başlaması için izin verilir, ancak işler umduğu gibi gelişmez.

"Teksas'tan getirdikleri yeni çaylak başlıyor," diyor bana. "İki yıldır oradayım ve bir kez bile başlamadım. Adam yazın uyuşturucudan tutuklandı ve bu ilk sefer de değildi. Bu nasıl adil olabilir?"

"Değil." *Hayat adil değil.* Hayatının büyük bölümünde toprak zeminli ve az yemekli ailelerin arasında yaşadı.

Çocukluk. Bunu nasıl şimdi anladığından emin değilim.

Üç saat uzaklıktaki Fresno State ile oynayacakları maça takımla birlikte gitmesine izin verilir. Papaz ve Donna, teoride yol yüzünden gitmemeye karar verirler, ancak ben sadece papazın tribünlere tırmanamayacağından şüpheleniyorum.

Sanırım ben de gitmesem daha iyi olacak. Belki Luke yokmuş gibi davranırsam ve bunu yeterince uzun süre yaparsam, sonunda onu özlemekten vazgeçerim. Ama Danny gelmem için yalvardığında, hayır diyemeyeceğimi hissediyorum.

Fresno'daki otele varmak için bir dizi otobüs ve ardından bir taksi gerekiyor, yani vardığımda saat neredeyse dokuz. Ben içeri girdiğimde ekip akşam yemeğinden yeni dönmüştü ama bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirim. Danny lobide bana doğru gelirken gülümsemiyor ve Luke da yumruklarını sıkmış bir şekilde topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

"Hadi," diyor Danny, çantamı kaparken, anlamadığım nedenlerden dolayı suratı asık. Odayı kendim tutacak yaşta olmadığım için beni çoktan içeri almıştı. Luke'un ona bütün yaz lokantaya geldiğinden bahsedip bahsetmediğini ya da beni öpebileceğini düşündüğüm sahildeki son gecesinden bahsedip bahsetmediğini merak ederek midem düğümleniyor. Hiçbir şey olmadı ama her şeyi kendimize saklamış olmamız hiç de iyi görünmüyor.

Anahtar kartını kullanarak odaya giriyor ve başını ellerinin arasına alarak yatağın kenarına çöküyor. "Hücum koordinatörü Scott'tan beni içeri almasını istedim çünkü sen geliyordun. Olmaz dedi. Bursumu yenilemiyorlar."

Yanına oturdum ve elini sıktım. "Özür dilerim." Planladığım gibi Los Angeles'a gitmediğim için sessizce Tanrı'ya şükrediyorum. Sanırım bu benim umut ışığım: Los Angeles'a gidemedim ama ihtiyacı olduğu anda onun yanında olabildim, borcumu biraz olsun ödeyebildim.

"Anlamıyorum." Başını ellerinin arasına gömerken sesi çatlıyor. "Ben neyi yanlış yaptım? Neden cezalandırılıyor?"

Papaz ve Donna'nın şimdi söyleyecekleri basmakalıp sözleri düşünüyorum: *Tanrı gizemli yollarla çalışır; Tanrı bir kapıyı kapattığında, bir pencere açar.*

Bunları duymaktan kişisel olarak ne kadar nefret ettiğimi, teselli etme çabasından ziyade yeterince şikayet ettiğimi ve artık durma zamanının geldiğini gösteren bir uyarı gibi hissettiğimi biliyorum.

Ona cezalandırılmadığını, hayatta zor şeylerin olabileceğini ve hatta yaşadığı zor şeylerin o kadar da kötü olmadığını -Luke'un Danny'den çok daha fazla acı çektiğini- söyleyebilirim ama bunun da zamanı değil.

"Çok üzgünüm Danny. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Başımı omzuna yasladım.

"Bazen hayatımda doğru giden tek şey senmişsin gibi geliyor," diyor ayağa kalkarken. Mini buzdolabına geçip iki küçük votka şişesi çıkarıyor, birini açıp tek kelime etmeden içiyor ve yanık yüzünden irkiliyor.

Ve sonra diğerini açar.

"Ne... yapıyorsun?" Fısıldıyorum. "Sen içmiyorsun."

İkincisini kapatıyor ve tekrar buzdolabına uzanıyor. "Bir tane ister misin? Sen her zaman

herkesle içmek istiyor. İşte sana fırsat."

Ayakkabılarımı tekmeleyip bacaklarımı altıma katlarken kaşlarımı çatıyorum. "Belki bir partide bira içmek istemiş olabilirim Danny, ama bunun eğlenceli olması gerekiyor. Öfkeyle votka içmek değil."

"Votkamız bitmiş." Daha fazla şişe çıkarıyor. "Şimdi düz cin içiyorum."

Midem sıkışıyor. Burada onunla oturmaktan ve onu neşelendirmeye çalışmaktan mutluyum, ama bunun nereye gittiğini sevmiyorum. "Lütfen dur. Bu sen değilsin."

Açılmamış cini tezgâhın üstüne koyuyor. "Her zaman doğru olanı yapmaktan bıktım. Zaten karşılığını alamıyorum."

Cini kapatıyor, sonra dönüyor, oturduğum yere geçiyor ve beni ayağa kaldırıp canımı acıtacak kadar sert öpüyor. Ağzı açılıyor ve dili beni arıyor. Yabancı, garip ve zorlanmış hissediyorum. İstemediğim bir şey ve hatta aslında *onun* da istemediği bir şey. Kavrayışı çok sıkı, dişleri dişlerime çarpıyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Danny, bu acıtıyor."

"Özür dilerim, özür dilerim," diyor ve beni tekrar kendine çekiyor.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak bir şekilde. Hâlâ istediğim gibi değil ama bundan tam olarak şikâyet edemem.

Eli bir göğsümü kavramak için yukarı uzanıyor, sonra kotumun düğmesine kayıyor. Bileğini tutuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu istiyorum," diyor düğme açılırken. Fermuarı aşağı çekiyor. "Her zaman doğru olanı yapmaktan bıktım."

"I-" İçimdeki panikle kelimelerimin üzerinde tökezliyorum. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Şu anda kızgınsınız ama kızgınlığınız geçtiğinde bunu yapmamış olmayı dileyebilirsiniz."

"Bu *sadece* benim aklıma gelmedi." Kot pantolonumu uyluğumun ortasına kadar indirdi. "Aylardır bunu düşünüyordum. Ailem gelmeyeceklerini söylediğinde, bunun bir işaret olduğunu biliyordum."

İşaretlerini oldukça uygun bir şekilde seçiyor gibi görünüyor.

Parmakları pamuklu külotumun dikişinde geziniyor. "Söz veriyorum," diyor. "Bu anlık bir karar değil."

Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum ve istemiyorum. Vücudumdaki her kemikle, istemiyorum, ama ne söylemem gerekiyor? Üç yıldır birlikteyiz. Bunu istediğimi söyleyen bendim ve bakire değilim, yani korunacak bir şey yok.

Beni yatağa çektiğinde giderim. O kotunu çıkardığında, bir anlık tereddütten sonra ben de benimkini çıkardım. Her zaman Danny'nin önünde soyunduğumda bunun şehvetli olacağını hayal etmişimdir. Baştan çıkarıcı. Sadece izlemek bile onun çözülmesine neden olurdu. Ama bu garip ve metodik, sanki bir muayene için soyunuyormuşuz gibi. Üzerinde sadece boxer'ıyla yatağa tırmandığında kazağım hâlâ üzerindeydi.

"Hiçbir şeyimiz yok," diyorum, oyalanarak ve bir son dakika ertelemesi umarak.

Kot pantolonuna uzanıyor. "Luke'tan prezervatif aldım."

Bu da geldiğinde Luke'un bakışını açıklıyor. Öfkesini. *Ve siktir git Luke, prezervatif taktığın için. Yıllardır hiç aksatmadan yaptığın bir şey için beni yargıladığın için.* Üzerime tırmanıyor ve ben de göğsümün sıkışmasını, karnımın dönmesini görmezden gelmeye çalışarak nemli avuçlarımı yatağa bastırıyorum. Justin yüzünden mi? Sanırım kesin olarak bilemem ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Danny'yle birlikte olduğum zamanlar, kız öğrenci yurdunda olduğu gibi hazır olduğumdan daha fazlaydı.

Ama bu? Olmaması gereken bir şeymiş gibi geliyor.

Boxerını çıkarmadan önce külotumu indiriyor. Daha fazlası olacağını düşünüyorum - bacaklarımın arasına ya da sütyenime uzanacağını düşünüyorum çünkü *Justin* bile bu kadarını yaptı, ama sadece prezervatife uzanıyor ve bir anlık belirsizlikten sonra bana uzatıyor. Sanki ne yapacağımı bilecekmişim gibi. Sanki *şimdiye kadar* istekli bir katılımcı olmuşum gibi.

İçimdeki kızgınlığı bastırıp ona geri veriyorum. Tereddüt ediyor, sonra yırtıp açıyor ve beceriksizce, kararsızca giyiyor.

Hâlâ belden yukarı giyinik durumdayım ve onun ağırlığı benimkinin üzerine yerleştiğinde odadaki tüm ışıklar yanıyor. Onun ağırlığı üzerimdeyken bu eşofmanın içinde çok sıcak oluyorum ve terlemeye başlıyorum. Midem o kadar sıkışmış ki tam nefes alamıyorum.

Bir anlık beceriksizlikten sonra, içime itiyor. Hazır değilim ve canım acıyor, ama ne söylemem gerekiyor? Justin'in bunu daha iyi hale getirmek için ne yaptığını söylersem olanlar için beni nasıl suçlamaz?

Zihnim başka bir yere gidiyor, burada değilmişim gibi davranıyor. Bu konuda deneyimim var, bitene kadar zihnimin dolaşmasına izin vermek konusunda. Aniden inliyor, sonra duruyor, bir dakikadan az bir süre sonra.

Bunu anlamakta yavaş kalıyorum... hepsi buydu. Aynı anda hem kullanılmış hem de rahatlamış hissediyorum. Midemdeki düğüm nihayet çözülmeye başladığında nefesimi veriyorum.

Acı verici bir sessizlikle üzerimden yuvarlanıyor. Belki de utanmıştır? Böyle olmasının sorun olmadığını ve isterse bir süre sonra tekrar deneyebileceğimizi söyleyerek onu rahatlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Tekrar yapmayı önermeye dayanamıyorum. Henüz değil.

Aşağı bakar. "Sanırım bu şeyi çıkarsam iyi olacak."

Başımı sallıyorum, o banyoya girerken gözlerimi kapatıyorum. Bir zamanlar onunla yatarsam aramızdaki çıkmazın kapanacağını düşünmüştüm ama şimdi bu çıkmaz hiç olmadığı kadar geniş.

Odaya tekrar girdiğinde ışıkları kapatıyor ve battaniyeleri üzerimize çekerek yanıma tırmanıyor.

"Sen..." diye başladı, sonra devam etti.

Ne sorduğunu anlamam bile bir saniye sürdü, çünkü nasıl olur da benim ondan mı *geldi*?

"Bu..." Başlıyorum ve sonra duruyorum. "Sanırım kızlar için daha uzun sürüyor."

Sırt üstü dönüp tavana bakarken çenesi sıkılıyor. "*Onunla* işin bitti mi?" Bir an için bu soruyu anlamıyorum. "Ne?"

"Justin'le işin bitti mi?"

Yüzüne bir tokat gibi iner. "Tanrım, Danny. Bu konuyu *şimdi* açtığına inanamıyorum." Sorduğu için mi daha çok öfkelen dim yoksa cevaptan mı utandım bilmiyorum ama yalan söylemek zorundayım çünkü gerçeği asla ama asla anlamayacak, anladığımdan bile emin değilim. "Tabii ki anlamadım."

Bir kolunu başımın altından geçiriyor. "Özür dilerim. Haklısın. Sormamalıydım."

Ve sonra sessizlik. Tekrar denemesini istemiyorum - bu fikir bile göğsümü daraltıyor - ama belki de denemeli çünkü burada kurtarılması gereken bir şey var ve bence bu biziz. Sanırım *kurtarılmamız* gerekiyor çünkü mutlu değilim ve uzun zamandır mutlu değildim ve her şey yolundaymış gibi davranmaya daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum.

Bir süre sonra uyuyakalıyorum, hala işleri nasıl düzelteceğimi düşünüyorum. Gecenin bir yarısı uyandığımda, karanlıkta yüzünü ellerinin arasına almış oturuyordu.

"Hey." Yanına oturdum. "Neler oluyor?"

Gözleri sıkıca kapanır. "Kötü bir karar vermişim gibi hissediyorum. Evlenene kadar beklemeliydik. Babam hasta. En azından onun değerlerini onurlandırabilirdim."

Göğsümdeki tüm hava boşaldı. İstemediğim halde onunla yattım çünkü kötü bir durumu düzeltebileceğimi düşündüm. Ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi.

"Tamam." Düşüncelerimi toparlayarak sessizce nefes veriyorum. *Bunu şimdi nasıl düzeltebilirim? Bu anı nasıl düzeltebilirim? İkimizi nasıl düzeltebilirim?*

Yutkunuyor. "Bu senin hatan değil."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. Bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı duyması bile bunun benim hatam *olabileceğini* düşündüğünü gösteriyor. Tüm bu olanlara elimden geldiğince karşı çıktıktan sonra. "Neden *benim* hatam olduğunu düşünüyem ki?"

Omuzunu silkiyor. "Biliyorsun, çünkü beklemek istemediğini söylemiştin." "Peki benim beklemek istememem *senin* seçimini nasıl benim hatam yapıyor?"

Tersliyorum.

"Az önce öyle olmadığını söyledim!" diye patlıyor, saçlarını çekiştiriyor. "Ama seni mutlu etmeye çalışıyordum."

Otuz saniyelik bir ilişki, ön sevişme yok ve sen bunu benim için yaptığını mı söylüyorsun? Yüce İsa.

Ona "*Hayır*" demediğim için benim hatam, diye düşünüyor. En başta bunu istemem benim hatam. Beni bataklıktan çekip çıkardı ve firçaladı ama sonuçta onun için yeterince saf değildim.

Yataktan kalkıp yerde kıyafetlerimi arıyorum. "Juliet, ne yapıyorsun?"

Külotumun içine girdim. Dün gece kazağımı bile çıkarmadı ama bu benim suçum muydu? "Beni mutlu etmeye mi çalışıyordun? Bunun neresi *beni* mutlu edebilirdi, Dan?"

"Tatlım, dur." Yorganı üzerinden atıyor. "Gecenin bir yarısı. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Ona döndüm. "Bilmiyorum. İnsanların berbat kararları için *beni* suçlamadığı bir yer. Bu gece bu konuyu açtın, ben de sana bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim ama sen yine de devam ettin. Ve şimdi yaptığın şeyden hoşlanmıyorsun ve bu senin için çok rahatsız edici, bu yüzden

beni suçlamak için bir yol arıyorsun."

Yüzünü buruşturuyor. Suçluluk duyduğuna inanmak istiyorum ama muhtemelen küfürden nefret ettiği içindir.

"Bebeğim, bekle." Yataktan çok hızlı fırladı ve acıyla ırkıldı. Eğer dizi yeniden sakatlanırsa, sanırım bu da benim hatam olacak. "Tatlım, özür dilerim, tamam mı? Haklısın. Kesinlikle haklısın. Lütfen yatağına dön. Babam, dizim ve şimdi de burs yüzünden zor birkaç ay geçirdim ve sağlıklı düşünemiyorum."

"Benim için de zor birkaç ay oldu," diye cevap veriyorum. "Mutsuz olan tek kişi sen değilsin." Sözlerim öncekinden daha sakın, ama bir ayağım hâlâ kot pantolonumda, giyinmeyi bitirip gitmeye hazırım. Sözlerimdeki gerçeği duymasını dileyerek ona bakıyorum. Burada ikimizin, önemli olan ikimizin olduğunu görmesini.

Omuzları çöktü ve ağlamaya başladı. Bir an donup kaldım, kızgınlık ve acıma arasında kaldım. Yüzünü ellerine bastırıyor, gizlemeye çalışıyor ama vücudu titriyor. Benim önümde hiç ağlamamıştı ve şimdiden öfkemin dağıldığını hissedebiliyorum.

Babasının kalp sorunları var, bursunu ve takımdaki yerini daha yeni kaybetti ve şimdi de çok değer verdiği bir şeyden vazgeçti. Bu çok fazla.

Kızgın kalmaya yüreğim el vermiyor. İç çekerek yatağa tırmanıyorum ve ona sarılıyorum çünkü hayatınızın altıda biri boyunca biriyle birlikte olduğunuzda yapacağınız şey budur.

Ama ben sadece ayrılmak istiyorum. Ve hayatımın beşte birinde onunla birlikteyken, hayatımın dörtte birinde... bu daha kolay olacak mı?

ŞİMDİ

“W Ben çıkıyorum," diyor Donna.

The New York Times muhabiri geri döndü ve hikayeyi genişletmeye karar verdi. İçinde Donna ile görüşmek istemesi iyi bir şey. Danny'nin evine planladığından daha fazla odaklanacak, ki bizim istediğimiz de bu. Ama ben ona güvenmiyorum. En başta onunla görüşmemin nedenlerinden biri de buydu, geçmişimle ilgili bir haberin onu susturmaya yeteceğini umuyordum. Ve Donna hiç medya eğitimi almadı. Tek bir yorumun son yedi yıldır söylediğim tüm yalanları nasıl ortaya çıkarabileceği hakkında hiçbir fikri yok.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum. "En iyi arkadaşınmış gibi davranacak ve kendini ona her şeyi anlatmak isterken bulacaksın. Ağzınızdan çıkan her kelimenin basıldığını hayal edin."

Bir an için beni inceliyor. "Kafamda yazılı olarak görmek isteyeceğim bir şey olduğundan emin değilim," diyor nazıkçe.

Bu muhtemelen doğru ama bu, benim ve Luke'un bu evde geçirdiğimiz zamanı nitelendirme şeklinin sorunlara yol açmayacağı anlamına gelmiyor. Yanlış bir şekilde ortaya konduğunda Danny'nin ölümü mutsuz bir tesadüften ziyade bu olayların doğal sonucu gibi görünebilir.

Yanlış bir şekilde ortaya koyarsak, gitmesini istiyormuşuz gibi görünebilir. "O iyi olacak Juliet," diyor Luke, buzdolabının kapısını çarparak kapatırken. *Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun Luke.*

"Bu gece ikiniz ne yapacaksınız?" Donna çantasını karıştırırken bize soruyor.

Birbirinizden uzak durun. Son iki gündür, Grady'yi dükkânda gördüğümünden beri ondan uzak duruyorum. Luke muhtemelen vefasız olduğumu, odasına sadece yatmak için geldiğimi düşünüyordur. Bırak öyle düşünsün. Diğer seçenekten daha iyi - duvarlarımı yıkmak, geçmişi kaldırılamaz hale gelene kadar sallamaya devam etmesine izin vermek. Donna gider gitmez kendimi odama kilitleyeceğim ve yarına kadar da çıkmayacağım.

"Bir film kiralayacağız," diyor ona. Gözlerindeki bakış meydan okurcasına. Başımı sallıyorum ama onunla film izlememin imkanı yok ve o arabayı sürer sürmez gitmek için eşyalarımı topluyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor. "Film izliyoruz, unuttun mu?"

"Sen izleyebilirsin. Ben okumaya gidiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu yalan bende işe yaramaz, unuttun mu? Hadi, Jules.

Ateşkes. Seçmenize bile izin vereceğim."

İstemesem de içimde bir şeyler yumuşuyor. Bana karşı nasıl bu kadar nazik olabiliyor? Keşke dursa.

Zayıfladığımı görüyor ve gülümsüyor. "Eğer beni gerçekten cezalandırmak istiyorsan tek bir patlamanın bile olmadığı bir şey seçebilirsin. 'Zengin goblen' gibi bir tanım kullanan bir film, böylece kesinlikle hiçbir şey olmayacağını bilirsin."

Kendimi isteğim dışında gülümserken ve sahte bir isteksizlikle aile odasına doğru yürürken buluyorum.

Dünya Savaşı hakkında bir film seçiyorum, romantizm olmayacağını varsayıyorum, ancak birkaç dakika içinde hatamı anlıyorum: ana karakter ve nişanlısı birbirlerine özlem duyuyorlar ve bu neredeyse kaçınmayı umduğum seks sahneleri kadar kötü.

Çünkü Luke ve ben... yaptığımız şey buydu, değil mi? Yıllarca birbirimize özlem duyduk. Ve en azından ben, bunca zaman özlem duymaya devam ettim.

O kanepenin bir ucunda otururken ben de diğer ucunda sabit bir şekilde oturuyorum. Ara sıra bakışlarını üzerimde hissediyorum ve görmezden geliyorum. *Sadece şu lanet filmi bitir, Juliet. Film bitir, doğruca yatağa git ve bu son, son haftayı ona bu kadar yakın olmak seni parçalamıyormuş gibi davranarak geçir.*

Sonra asker izin alıyor ve nişanlısıyla bir otelde buluşuyor. Onu duşa kadar takip ettiğinde, tenim gergin, aşırı ısınmış, içimdeki her şey için çok küçük. Hızlı nefes alıyorum ve Luke'un bunu gördüğünü biliyorum. Benim hatırladığımı onun da hatırladığını biliyorum: ikimiz o duшта, güpegündüz. Bir an nasıl öpüştüğümüzü, ellerinin nemli tenimde nasıl gezindiğini ve bir an sonra nasıl içimde olduğunu. Aldattığımı biliyordum ama durduramıyordum. Freni boşalmış bir tren gibiydik. Söyleyecek sözüm, kontrol etme yeteneğim ya da arzum yoktu ve bunca zaman sonra hiçbir şey değişmedi. Nasıl olur da şimdi bile değişmemiş, ölmemiş olabilir?

Nasıl olur da hâlâ tek istediğim bu olabilir - o, çıplak ve ıslak, bana yaslanmış, dünyayı vaat ediyor?

Ayağa fırlıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Bunu izlemek istemiyorum."

Sadece uzaklaşmam gerekiyor. Arka kapıdan çıkıp bahçeye giriyorum ve saniyeler içinde arkamda, elleri kollarımda oluyor.

Beni kendisine doğru döndürüyor, yüzü benimkinden bir santim bile uzakta değil. "Bu konuda kendini suçlu hissetmeyi bırakacak mısın?"

"Hayır." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Asla. Ona ne yaptığımı hatırlamadan sana asla bakamayacağım."

Yaklaşırken şakağında bir damar atıyor. "Ama sen de bana tekrar istemeden bakamıyorsun, değil mi?"

"Siktir git," diyorum onu iterek.

Beni arkamızdaki garaj duvarına bastırıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor, eli çenemde.

Ağırlığı beni eziyor, tırnakları tenimi aşındırıyor ve ben daha fazlasını istiyorum.

Şortunun kemerinden tutup kalçalarına doğru itiyorum. Çoktan sertleşmişti ve elim etrafını sardığında tıslıyordu, yarım önlemler için çok sabırsızdı.

Beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve külotumu yana itip içime sokuyor.

Sırtım dikleşiyor ve başım duvara doğru düşüyor. Peşimden geliyor, ağzımı arıyor. Dişlerimin alt dudağına batmasına izin veriyorum, onu tüketebilmeyi, bütün olarak yiyebilmeyi diliyorum. Kokusunu, tadını, bildiğim ve hatırladığım tek şey bunlar olana kadar içime çekmek istiyorum.

"Başka biriyle hiç böyle oldu mu?" Kendini içime gömüyor. Kelimeler kulağımda alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

Hayır, hiç böyle olmadı. Yakınından bile geçmedi. "Kapa çenenin," diye tıslıyorum.

Elleri kalçalarımı kavlıyor, beni daha yükseğe kaldırıyor, daha derine inmesini sağlıyor. Tam olarak doğru noktaya geldiğinde nefesim kesiliyor.

"Cevap ver." Hareket etmeyi tamamen bırakıyor, beni sabit tutuyor, hala içimde. Çok yakınım. "Cevap ver yoksa gelmeyeceksin."

Keşke daha fazla gururum olsaydı ama şu anda bunun için çok çaresizim. "Hayır," diye itiraf ediyorum, irkilerek.

Kalçaları o kadar sert ileri geri sallanıyor ki garajın içinde yankısını duyuyorum. "*Oh.*" Gözlerim kapanıyor. "*Tanrım.*"

Cash beni memnun etmenin zor olduğunu düşünüyor. Ama değilim. Sadece onunlayken bir kabuk gibiyim. Hala bir şeyler hissedenden bir parçamı bulmak için çok çalışması gerekiyor. Luke benim her şeye erişebilen tek kişi. Denemesine bile gerek yok.

Uzaktan bir araba motoru mırıldanıyor. Gelmeye o kadar yakınım ki zar zor fark ediyorum. Ancak arkamdaki duvar titremeye başladığında -garaj kapısı açılıyor- neler olduğunu anlıyorum.

Nefesim kesildi. "Kahretsin. Bu Donna. Durmalısın."

Loş ışıktaki gözleri neredeyse kararmış. "Hayır." Bana tekrar tekrar çarpıyor. Duvarın diğer tarafından nasıl duyulacağını çok iyi biliyorum.

"Duyacak," diye yalvarıyorum. "Durmak zorundasın."

"O zaman acele edip gelsen iyi olur," diye alay ediyor ve arabası yanaşırken bana tekrar çarpıyor.

Ben haykırırken eliyle ağzımı kapatıyor. Bir kez daha itiyor ve hareketsiz kalıyor, kalçaları sessizce pompalanırken omzumu ısıyor, beni o kadar sıkıyor ki sabah morarmış olacağım. Donmuş bir şekilde durup yan kapının açılıp kapanma sesini beklerken boynuma doğru nefes alıyor.

"*Kahretsin,*" diye nefes nefese kalıyor. Beni bırakıyor ve sonunda ayaklarım yere basıyor.

"Bu yanlış," diyorum elbisemi aşağı iterek. Yürüyüp gidiyorum ve bu sefer peşimden gelmiyor. Ama bir kez daha, bir parçam keşke gelseydi diyor.

SONRA

J Danny kış tatili için eve gelmeden hemen önce Donna beni bir kenara çekti ve papazın Ocak ayında bypass ameliyatı olacağını söyledi. Danny'nin bilmesini istemiyor çünkü zaten Aslında bence en çok onun okulu bırakacağından endişeleniyor. İkimize de birden fazla kez bundan bahsetti; takımdan çıkarıldığı için çocukça bir öfke nöbeti geçiriyor ve bunu fedakârlık olarak göstermeye çalışıyor.

Kilisede papazın görevlerini daha fazla üstlenecek -Pazar vaazı dışında işin hemen hemen her yönünü- ve ben stajımda olmadığım zamanlarda ona göz kulak olmam için evde bana ihtiyacı var. İçinde bulundukları durumu anlatırken gözleri doldu. *"Bu ev bize ait değil. Birikmiş hiçbir şeyimiz yok. Eğer işler kötüye gider ve papazı görevinden alırlarsa, bize ne olacağını bilmiyorum."*

Onun endişelendiği Grady. Lanet olası Grady, sanki papazın iyileşmesini gerçekten önemsiyormuş ve yıl sonunda kendine lanet olası bir iş bulmaya çalışmıyormuş gibi her zaman *adım* atmayı teklif ediyor.

Bu yıl sadece akşamları ve hafta sonları çalışabildim, bu yüzden yaz sonunda kaybettiğim parayı geri kazanmak bile zorlu bir mücadele oldu ve şimdi tamamen bırakabilirim.

Ama en zor kısmı, bunun benim kalacağım anlamına gelmesi. Ve ben uzun zaman önce kalmak istemeyi bıraktım.

DANNY EVE GELDİĞİNDE, otuz dakika güneyde Beck'in annesinin sahibi olduğu barda tüm erkeklerle tanışırız. Sörf yapmak hepsini eşitlemiş ama sahilden uzaklaştıklarında bu eşitlik kayboluyor. Caleb babasının Range Rover'ıyla geliyor. Harrison'ın Rolex'i var. Yirmi bir yaşında ve Rolex'i var.

Ve bahse girerim Luke olmak için her şeyden vazgeçerdi - bahse girerim hepsi her şeyden vazgeçerdi. "Mavericks'te sörf yaptığına inanamıyorum," diyor Caleb başını sallayarak.

"Ne?" Fısıldıyorum. Sesim kuru ve şoktan hışırtilı. Mavericks, dünyanın en ölümcül

dünyadaki dalgalar.

Caleb benden Danny'ye bakıyor. "Ona söylemedin mi?"

Danny başını sallar. "Hayır, çünkü bu aptalca. Fikrini değiştireceğini umuyordum."

"Her şey hazır," diyor Caleb. "Yılbaşından sonra gelecek ve biz de arabayla gidip izleyeceğiz.

Bence iyi olacak."

Danny gözlerini deviriyor. "İki yıl önce tekrar sörf yapmaya başladı."

Ben de öyle düşünüyordum. Aradaki fark, ben çok endişeliyim ama Danny'nin sesi kızgın geliyor.

Yılbaşından sonraki gün, Danny ve ben papazın kamyonetiyle Mavericks'in sadece birkaç mil güneyinde, sahilin hemen dışındaki bir kamp alanına gittik. Sadece ikimiz vardık ve sessizlik kulakları sağır ediyordu. Hem Luke'u görme ihtimali hem de yarın ona zarar gelme ihtimali yüzünden sinirden hasta oluyorum. Ayrıca, söyleyecek pek bir şey yok. Danny stajdan nefret ettiğimi duymak istemiyor, şarkılarımı dinlemek istemiyor.

UCSD'ye dönmek yerine Rodos'ta kalma fikrini tekrar dile getirerek sessizliği bozuyor. "Babamı bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum. Doğru gelmiyor."

"İyileşmek için çok çaba sarf etmiyor," diye açık açık cevap veriyorum.

Başını sallıyor. "Evet, belki ama..." Sözünü kesiyor ve midem bulanıyor. Ne olacağını zaten biliyorum çünkü bunun bir versiyonunu birkaç kez ima etti. "Yolumu kaybettiğim için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum."

Fresno'da o gece söyledikleri için binlerce kez özür diledi ama hâlâ beni suçluyor ve ben bundan bıktım. Sanki bir tehlikeymişim gibi davranmasından, bana sarılırken bile temkinli olmasından ve küçük günahları için onu cezalandıran ve iyi davranışları için onu futbol takımının yıldızı yaparak ödüllendirmesi gereken cezalandırıcı bir Tanrı'ya olan inancından bıktım.

Ama sanırım en çok *bizden* sıkıldım ve bundan nasıl kaçacağımı bilmiyorum.

Kamp alanına vardığımızda ve arabadan indiğimde ilk gördüğüm kişi Luke oluyor. Ocak ayında olmamıza rağmen bronzlaşmış, her zamanki gibi tıraş olmaya ihtiyacı var ve gözleri loş kış ışığında pırıl pırıl parlıyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve Fresno'yu bana karşı tutmadığını biliyorum. Muhtemelen hiç de öyle değildi - sadece üzölmeye hakkı olmayan bir şeye üzölmüşü ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, ki bunu tamamen anlıyorum.

Ne de olsa bütün yaz böyle hissettim, geceleri benim olmayan bir kızla uzaklaşmasını izledim.

"Luke'un Mavericks'teki ilk denemesi!" Summer arkamızda durarak bağırdı ve tek bir cümleyle özetledi

neden heyecanlanacak bir şey olmadığına dair bir cümle. Çünkü *teşebbüs* kelimesi güçlü bir başarısızlık ihtimalini akla getiriyor ve Mavericks'teki başarısızlığın ölümcül olması muhtemel.

Arabaları boşalttık ve Danny ikimiz için herkesten biraz uzakta bir çadır kurmaya karar verdi. Birisi "Şanslı piç" diye mırıldanıyor ve iniltilerin nasıl duyulduğı hakkında şakalar yapıyor.

bu gece dalgalardan daha gürültülü olacak. Luke'un burun delikleri alevlenir ve uzaklaşarak uçurumun kenarına gidip dalgalara bakar.

Ona katılmak istiyorum. Korkup korkmadığını sormak istiyorum. Ama bu benim haddime değil ve ona tekrar düşünmesi için yalvarmış olurum ki bu da ihtiyacı olan son şey. Fikrini değiştiremeyeceğimi biliyorum, ama belki güvenini sarsabilirim ve yarın bunu yaptığında, sahip olduğu her bir güven zerresine ihtiyacı olacak.

Grady ve Danny ateş yakmaya çalışırken Libby soğutucuları boşaltır ve listelerini kontrol eder. Tavuk, turta ve aperatifler yaptı. Ne kadar iyi bir papaz eşi olacağını kanıtlamaya çalıştığından şüpheleniyorum ama Luke'un hayatı tehlikedeyken onun heyecanına kızmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Olamaz!" Libby ağlıyor, soğutucudan bir torba çıkarıyor. "Burada tavuk yok."

Bütün sabahı o tavuk için harcadı. Danny başka bir soğutucuda olup olamayacağını sorar ve oda elini yüzüne bastırarak başını sallar.

"Hayır, yanımda getirdiğim tek soğutucu bu. Lanet olsun. İçindeydi. Turta devrilmesin diye eşyaları karıştırıyordum ve hepsini tezgahın üzerinde bırakmış olmalıyım. Ne büyük kayıp."

"Libby," diye uyarıyor Grady, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi, "eminim üstesinden geleceğiz."

"Yine de bütün sabahımı buna harcadım," diyor. "Yani, *bütün* sabah. Bütün tavuğu da bir gece ayranla ıslattım. Çok güzel oldu."

"Başımıza gelen en kötü şey buysa, Tanrı bize karşı *çok* iyi olmalı," diye azarlıyor Grady.

Libby utanç içinde başını eğiyor ve ben öfkeleniyorum. Grady onu daha az birine, kendisinin bir gölgesine dönüştürüyor ve sanırım bu beni rahatsız ediyor çünkü aynı şeyi kendime yaptığımdan endişeleniyorum. İstedğim şeyleri inkar etmek için o kadar çok zaman harcıyorum ki, bunların ne olduğunu bile unutacağım. Hissettiğim her şeyi o kadar sık inkar ediyorum ki yakında hiçbir şey hissetmeyeceğim.

"Bu konuda bir şey söylemesi için başına gelen en kötü şey mi olması gerekiyor Grady?" Ben soruyorum. "Bütün emekleri boşa gitti. Üzgün olmaya hakkı var."

Ağzı düzleşiyor. "Ben sadece olayları perspektif içinde tutmaya çalışıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, bir dahaki sefere şikayet etmeye karar verdiğinizde hepimiz bu anı hatırlayalım."

Gözleri kısıldı. Bu konuda emin değildim ama artık değilim: Grady benden nefret ediyor. Ona söylediğim her şeyle orantısız bir şekilde benden nefret ediyor.

Sosisli sandviç kızartıyoruz ve sonra kızlar izlerken erkekler futbol topu atıyor. Yarın Luke'suz dönme ihtimalimiz varken bu bir kutlamaymış gibi davranıyorlar. Danny de yanlış sebeplerden dolayı üzgün.

"Bu çok aptalca," diyor yanımdaki koltuğa oturarak. "Sanki o Laird Hamilton'mış gibi davranıyorlar. Ben de Mavericks'te sörf yapacağımı söyleyebilirdim. *Herkes* yapabilir. Bu, sanki çoktan olmuş gibi kutlamaya başlayacağın anlamına gelmez."

Kutlamadan nefret ediyorum çünkü Luke'un yarın olması gerektiği gibi geri adım atmasını zorlaştıracığını düşünüyorum. Ama Danny sanki Luke'un başarısız *olmasını umuyormuş* gibi geliyor ve

bu beni çıldırtıyor.

"Gerçekten çok iyi oldu."

Danny gözlerini devirerek, "Elbette," diyor. "Bütün yazı sörf yaparak geçirdi. Güzel olmalı."

Yumruklarım sıkılıyor. Kaç yazını sörf yaparak geçirdiğini belirtmek istiyorum. Babasıyla birlikte yaptığı işin onun bu işte harika olmasını engellemediğini ve Luke her sabah şafaktan önce kalkıp sıraya girerken onu yatakta tutan şeyin bu olmadığını. Ama bence sorunun bir kısmı Luke'un Danny'nin yapmadığı bir şeyi yapıyor olmasından çok, sadakatimin değiştiğini hissedebiliyor olması, sanki zeminin eğildiği ve ayaklarımı korumak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, amansızca bir tarafa -Luke'un tarafına- doğru kayıyormuşum gibi. Danny belki farkında bile değil ama beni geri çekmeye çalışıyor.

Ertesi sabah, çadırların fermuarlarının açılma sesi beni uyandırıyor. Hava hâlâ karanlık ama birimiz uyandığında hepimiz uyanmış oluyoruz.

Çadırdan çıktığımda Beck ve Caleb ateş yakmaya başlamışlardı, Harrison da kahve için ızgara ve su ısıtıcısı hazırlıyordu. Luke volta atıyor, dalgayı görmek için yeterli gün ışığını beklerken sırtın üzerinden dışarı bakıyor.

Onun durduğu yere gidiyorum. "Hazır hissediyor musun?"

Bana doğru dönüyor, ay ışığı siyah kafasına ve mükemmel burnuna altın renginde vuruyor. "Olabileceğim kadar hazırım."

"Aslında istediğim bu değildi," diye fısıldıyorum. Güvenini sarsmak istemiyorum ama yine de vazgeçebileceğini bilmesini istiyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Buradaki hiçbir erkek o suya adımını atmaz, bu yüzden bunun zamanı olmadığına karar verirsen tek kelime etmezler."

Uzun bir süre bana baktı. "Bunu yapmamamı mı istiyorsun?"

Hayır. Tabii ki bunu yapmanı istemiyorum.

Ama soru daha fazlası gibi geliyor. Sanki şöyle diyor: "*Kendini ilan et Juliet. Beni önemsemediğini itiraf et.*"

Ve bu doğru olsa bile yapamayacağım bir şey. Bu yüzden Danny'yle ilişkiyi aylar önce bitirmek istemiş olsam bile.

"Sadece buna mecbur olmadığını bilmeni istiyorum. Hazır olup olmadığına sadece sen karar verebilirsin."

Tekrar okyanusa bakmak için arkasını dönüyor. "O zaman kararımı verdim gibi görünüyor. Erkek arkadaşına geri dön."

Vazgeçip çadıra dönmeden önce tereddüt ediyorum, hayatımın geri kalanını ona gerçeği söylemediğim için pişmanlık duyarak geçirip geçirmeyeceğimi merak ediyorum.

Mavericks'e bakan kayalıklara vardığımızda güneş henüz doğmamıştı. Buradan izleyeceğiz.

Gelgit sahili süpürdüğünden beri burada.

Çocuklar Luke'un hangi tahtayı kullanması gerektiğini tartışıyor. Artık büyük bir dalga silahı var, koşullar için ideal. Onu kullanmak istemiyor çünkü kırılacağından endişeleniyor ve mantığı beni hasta ediyor. *Tahtanızın kırılacağından bu kadar endişeleniyorsanız, en başta oraya çıkmamalısınız.*

Dalgıç giysisinin fermuarını çekerken tüm erkekler Luke'u sırtından alkışlıyor. Kızlar ona sarılıyor. Ben hiçbir şey yapmadan donmuş halde duruyorum ve suya ulaşmak için kayaların üzerinden tırmanmaya başlarken en son bana bakıyor.

Atlamadan önce gelgit gelene kadar en alçak kayada bekliyor ve sonra öfkeyle kulaç atıyor, mavi ve yeşil bir tahtanın üzerinde küçük bir figür, dalgaya ulaşmak için şiddetli dalgalarla savaşıyor. Kısa süre sonra muhtemelen altmış metrelik bir dalganın içinde, zirveye doğru ilerliyor ve kalbim boğazımda. Her şeyin ne kadar yanlışı gidebileceğini bir tek ben mi anlıyorum? Kendisini saniyeler içinde ezebilecek bir şeyi ölçeklendiriyor.

"Dürbünü ister misin?" diye soruyor Summer ve ben de titreyen ellerimle dürbünü alıp ona odaklanıyorum.

Şu anda bile o dalganın içinde bir karınca gibi görünüyor, inanılmaz derecede kırılğan.

Kardeşimi düşünüyorum, polisle konuşmaya gittiğinde ne kadar savunmasız görüldüğünü. Tetikçiyi hiç görmediğini söylediler. Karakoldan çıkmış ve saniyeler sonra yerdeymiş.

İnsanlar göründüklerinden çok daha kırılğandır ve çok geç olana kadar bunu bilemezsiniz. Luke bugün başarısız olursa -dalganın kendisinden sağ çıkmayı başardığını ve sadece bu yüzden bin bir şekilde paramparça olmadığını varsayarsak- şans onun yanında değilse on dakika boyunca hala altında tutulabilir.

Dürbünü ona veriyorum. Eğer bunlar onun son anlarıysa, onu yakından görmek istemiyorum. Onları görmek istediğimi hiç sanmıyorum.

Yanımdaki Danny gergindi. "Bu kötü bir fikirdi." Sonunda Luke için acı yerine endişe duymaya başladı. "Onu durdurmalıyım."

Bu sabahı düşünerek yüzümü ellerime bastırıyorum. Ona bunu yapmamasını söylemeliydim. Ona yalvarmalıyım. Ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim, her iki şekilde de.

"Sırada o var," diyor birisi.

Ellerimi yüzümden çekiyorum, tam da o bir sonraki dalgayı alırken, dalganın önüne geçmek için sertçe kulaç atıyor, aşağı doğru süzülmeden önce tepeye çıkıyor.

Bu bir su dağı ve o sanki katı ve hareketsiz bir şeymiş gibi, sanki tahtasının altındaki enerji bir yük treni gibi gürlemiyormuş gibi yüzeyin üzerinde uçuyor.

"Yakaladı!" diye bağırıyor biri. "Hallediyor!" "Vay

canına," diye fısıldar Danny. "Gerçekten yapıyor."

Ama Luke tam fiçıya girerken bir sarsıntı oluyor ve birden yok oluyor.

Sanki hiç orada olmamış gibi.

Her coşkulu haykırış tamamen durur ve herkes - hatta izleme alanına dağılmış yabancılar bile - suyun içinde kaybolduğu o tek noktaya bakar.

"Siktir," diye tıslıyor Beck. Önce Caleb'a, sonra Danny'ye bakar.

Hepsi ayağa kalkar ve birden ortalık karışır. Summer ağlamaya başladı. Kalabalık bağılıyor ve çocuklar kayalıklara doğru gitmeye başlıyorlar, ama oraya vardıklarında ne yapacaklarını bilmiyorum - tahtaları olmadan Luke'a ulaşmaları mümkün değil. *Sörf* tahtaları olsa bile hepsi dalganın içine çekilir ve onunla birlikte boğulurlar.

İçimden, kemiklerim Tanrı'ya onun iyi olmasına izin vermesi için yalvarıyor, bunu haykırıyor ama o kadar sıkı kilitlenmişim ki istesem de yüksek sesle söyleyemiyorum.

Ne istersen yaparım. Sadece onu benden alma.

Herkes koşuyor, hareket ediyor, ağlıyor... ama ben donmuş gibi görünmüyorum. Ondan bir iz bulabilmek için çaresizce suyu tarıyorum, aynı anda hem midem bulanıyor hem de uyuşuyorum.

Ve sonra, bir mucize gibi, Luke ortaya çıkar. Kolundaki kesikten kan akıyor ve sörf tahtası yok ama orada, kıyıya doğru yüzüyor.

Çocuklar onu kayalıklara sürüklemeye yardım etmek için dışarı çıktıklarında boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor, ama ancak o dışarı çıkıp doğrudan bana baktığında kederim galip geliyor ve ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissettiğim ve kimsenin beni böyle görmesine izin veremeyeceğim.

Yüzümden akan gözyaşlarıyla çalıların arasından ilerliyorum ve gözden kaybolduğumda yüzümü bir ağaca dayayıp bebek gibi ağlıyorum. *Nedenini* bile bilmiyorum. O iyi. Ama gözyaşlarım sadece o son birkaç dakikanın dehşetinden değil. Hayattan istediğim ama elde edemeyeceğim her şey için. En çok da Luke.

Arkamda bir dal kırıldı. Döndüğümde Luke'un bana doğru yürüdüğünü görüyorum, dalgıç kıyafeti kalça kemiklerinden sarkıyor, derisinde su parlıyor ve hâlâ kanıyor.

"Ne oluyor Juliet?" diye başlıyor.

Ona doğru döndüm, aniden öfkelen dim. Az önce aldığı riski alması beni öfkelen dirdi. *Bunu nasıl yapabildi?*

"Beni korkuttun!" Ağlıyorum. "Ne kadar harap olacağım hakkında bir fikrin var mı-"

Ben daha tek kelime edemed en aramızdaki mesafeyi kapatıyor, bir eliyle ense me sarılıp ağzımı kendine doğru çekiyor.

Tatlı, nazık bir dudak öpücüğü değil. Sanki tek oksijen kaynağı benmişim gibi, sanki oksijensiz ölecekmiş gibi. Umutsuz, büyülü bir şey kanımda titreşiyor, elleri çenemi kavrayıp yüzümü avuçlarının içine alırken çiçek açıyor.

"Öleceğimi sanıyordum ve önemli olan tek şey, istediğim tek şey sendin," diyor ağzıma karşı. "Düşündüğüm tek şey sendin."

Sırtımı ağaca doğru itiyor, tenindeki tuzlu su kıyafetlerimden sızıyor. Elleri kalçalarımı daha da yaklaştırmak için yanlarımdan aşağı kayarken inliyorum ve parmakları mın her zaman istediğim gibi saçlarını kazmasına izin veriyorum.

Birbirimize dokunsak da dokunmasak da aramızda var olan şey buydu. Ona karşı keskinliğimin kaynağı, yemekte beni izlerken kısılan gözlerinin kaynağı ve benim adıma olduğu kadar bana *yöneltilen* öfkenin de kaynağı buydu.

Karnıma yasladığı iri, katı ağırlığı fark ediyorum - bu da Danny'den farklı ve heyecan verici. Eğer içimde *"Bu yanlış"* diye fısıldayan bir vicdan sesi varsa bile, bu ses çok cılız kalıyor.

O gittiğinde, düşündüğüm gibi boş değildim. *Kırılmışım*. Ve şimdi kafesinden kurtulmuş, havada süzülen bir kuşum ve asla ama asla geri dönmek istemiyorum.

"Juliet!" diye bağıyor bir ses ve *Danny*'nin sesi olduğunu fark etmemiz bir dakikamızı alıyor.

Luke hâlâ bana doğru bastırıyor, hâlâ kalçalarımı tutuyor, nefesi benimki kadar hızlı geliyor. İrkiliyor ve uzaklaşıyor, cevabını haykırırken bakışları benimkilere kilitlenmiş durumda. "O burada!"

Az önce yaptığım şeyin dehşeti içime işledi. "Luke... Özür dilerim." Burun delikleri alevlendi. "Sakın geri almaya kalkma."

Dönüp uzaklaşıyor, tepeden aşağı kampa doğru yürüyor ve sadece birkaç saniye sonra Danny karşımda, kolunu bana sararken omuzları rahatlamış bir şekilde sarkıyor. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sadece korktum."

"Neden ıslandın?"

Luke'un vücudunu düşünüyorum. O ateşi, o aciliyeti. "Ayağım takıldı," diyorum. "Ben iyiyim."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, sözüme güveniyor.

Ve gerçekten yapmamalı. Çünkü hiçbir şey iyi değil. Bir daha da olacağından emin değilim.

LUKE ve ben sabahın geri kalanında birbirimize tek kelime etmedik. Ama Danny ve ben kamyonu binerken gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerinde bir soru var: *Ne yapacaksın Juliet? Sonunda anladığına göre onunla ilişkini bitirecek misin?*

Cevap *"Bilmiyorum"*. Ne yapacağımı bilmiyorum. Donna'ya yardım edeceğime söz verdim. Şimdi onları öylece terk edemem.

Ama Tanrı biliyor ya, kalarak onlara bir iyilik de yapmıyor olabilirim.

ŞİMDİ

Açılış töreni sabahı Donna'yı ön verandada buluyorum. O küçük bakıyor Bahçede kurulan sahneye, hayalinin gerçekleşmesine bakarken yüzünde melankolik bir şey var.

"Her şey mükemmel olacak," diye onu temin ediyorum.

"Biliyorum. Bu hem mutlu hem de üzücü bir olay." "Neden üzücü?"

İç çekiyor. "Bu ev fikri... Danny öldükten sonraki ilk yıllarda beni ayakta tutan şey buydu. Danny ile birlikte bir şeylere doğru ilerlediğimi hissediyordum. O hala benimleydi."

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak ağzını sıkıca kapatır. Danny ile birlikte buna doğru ilerliyordu. Ve yarın, ev resmen açıldığında, her şey bitmiş olacak. Yollarını ayıracaklar. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Aynı anda hem nefret ettiğim hem de sevdiğim hayatımın bir bölümünün kapısını kapatmak üzere olduğumu ben de hissediyorum. Galaya bir hafta var ve ondan sonra ayrılacağım. Zaman nereye gitti?

"Burada her zaman yapacak daha çok şey olacak," diyorum ona. "Gelecek çocukların senden çok şey beklemesi gerekecek."

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Aptalca davrandığımı da biliyorum. Sadece Danny ile birlikte son bir yolculuğa çıkıyormuşuz gibi hissettim, anlıyor musun? Başka yolculuklar da olacak ama o yolculuklarda yanımda olmayacak."

Yemek şirketi birazdan geleceği için giyinmek üzere üst kata çıkıyor ve ben de midem düğüm düğüm olmuş bir halde bulaşık makinesini boşaltmaya başlıyorum.

Bu varlıkları ayrı tutmak için elimden geleni yaptım-Luke, Grady, basın. Bugün hepsi bir araya geliyor. Bugün insanlar Danny'nin hayatını ve belki de ölümünü tartışacak, daha kapsamlı bir resim oluşturacaklar... ve kapsamlı resimler tehlikelidir.

Luke mutfığa giriyor. Ayak seslerini duyunca bedenim canlanıyor ama elindeki bulaşık beziyle yanıma gelip olması gerekenden daha yakın durana kadar onu görmezden gelmeye zorluyorum kendimi.

"Bugün benden uzak dur," diyorum ona, yüzünü ona dönmeden önce bulaşık makinesini çarparak kapatıyorum. "I

insanların yanlış şeyler düşünmesini istemiyorum."

Havluyu tezgâhın üzerine atıyor ve bana doğru eğiliyor, böylece ne dediğini sadece ben duyabiliyorum. Bir ısıtıcı gibi, bana dokunmadığı halde sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Çarşaf larım senin gibi kokuyor," diyor kulağıma karşı, saç larımı iterken parmak ları boynumu okşuyor, "ve kıcımda senin pençe izlerin var. Şu anda seni odana kadar takip edebilir ve *saniyeler* içinde seni becermem için bana yalvarmanı sağlayabilirim. Bu bir çaba bile olmazdı. O yüzden bunun nasıl *yanlış* bir şey olduğunu tam olarak açıkla."

Onun yakınlığından ürperiyorum, tüylerim diken diken oluyor, karnım sıkışıyor.

Cevap beklemeden odadan çıkıp gidiyor. Onu uzaklaştırmaktan çok yoruldum, benden nefret etmesini sağlamaya çalışmaktan çok yoruldum, ama Tanrı biliyor ki bugün her şeyden önemli.

Giyinmek için odama gittiğimde kapıyı arkamdan kilitliyorum çünkü o haklı-başka biriyle birlikteyken bile ona bir kez bile *hayır* demedim ve yedi yıl sonra hala bunu başaramıyorum.

Bana güven olmaz. Sanırım bunu zaten biliyordum.

ÖĞLEDEN SONRA, güneş göz kamaştırıcı derecede parlaktır ve bunu dengeleyecek bir esinti yoktur. Yemek servisi yapanların hepsi mümkün olduğunca mutfakta kalmaya çalışıyor ve görsel-işitsel elemanlar ön bahçedeki güç kablolarını bantlarken terden sıırıslam oluyorlar.

Törenden hemen önce bej rengi bir Dries Van Noten kılıf ve ona uygun topuklu ayakkabılarla odamdan çıkıyorum. Sahip olduğum en ilkel, en muhafazakâr kıyafet bu ama Luke'un bakışları hâlâ üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi üzerimde dolaşıyor.

Yönetim kurulu üyeleri geliyor ve koltuklar dolmaya başlarken sıcaktan kaçmak için içeri giriyorlar. Sonunda hepimizin öndeki ayrılmış sıralara geçme zamanı geldiğinde, onları takip ediyorum... ve tökezleyerek duruyorum.

Times muhabirinin burada ne işi var? Yerel basını beklerdim ama böyle bir olay onun makalesinde en fazla bir ya da iki satırı hak ederdi; o halde başka bir şey için burada olmalı.

Birinin kırılmasını mı umuyor?

Danny'yi en iyi tanıyan, çoğu öldüğünde yanında olan insanların bir araya geldiği bir toplantı ve belki de içlerinden birinin bu konuda bir şeyler söyleyeceğini, ona *gerçekten* ne olduğuna dair gizemden bir katman daha sıyracaklarını umuyor.

O hafta sonu evde otuz kişiydik. Otuz kişi içiyor, sohbet ediyor ve Danny ile benim bilmediğim konuşmalar yapıyordu. Onunla son anlarıma kulak misafiri olmuş ve bunu bunca zaman kendilerine saklamış olabilecek, benimle ve Luke'la ilgili şüpheleri olan ve nihayet dile getirmek isteyen otuz kişi.

Luke ilk sıranın bir ucunda oturuyor, ben de diğer tarafta oturan Libby'ye doğru yöneliyorum ve o da beni izliyor. Bu sabah söylediklerimden sonra bile bakışlarında sıcak bir şeyler var.

Buraya geldiğimden beri nasıl davrandığımı. Sanki bu süreçte onun yanında oturabilmek için her şeyimi verebileceğimi biliyormuş gibi. Grady ve Libby gibi el ele tutuşabilmemiz ve kimsenin bunu rahatsız edici bulmaması için her şeyimi verirdim.

Ben otururken Libby bana gülümsüyor. "Nasılsın tatlım?" Gülümsemeye zorluyorum. "İyiyim.

Harika bir iş çıkardınız."

"Harika bir iş çıkardınız. Bunu bu hale getiren senin paran ve şöhretin."

Övgüyü kabul etmek istemeyerek başımı sallıyorum. Bu benim açımdan hayırseverlik değildi. Kefaretti.

Grady bir dua okuyor ve ardından Donna mikrofona çıkıyor, parlak güneşin altında küçük ve yıpranmış görünüyor. Daha tek kelime etmeden mavi gözleri yaşlarla doluyor.

"Nikaragua'ya gitmeden hemen önce," diye başlıyor, sonra sesi sertleşiyor ve boğazını temizlemek için durmak zorunda kalıyor. "Nikaragua'ya gitmeden hemen önce, Danny beş yaşındayken, fast food almak için durduk. Gazoz almasına izin vermediğim için biraz öfke nöbeti geçirdi."

Gülümsüyorum. Restoranda bir çocuk görmüş olan herkes bilir ki, genellikle gazozla ilgili bir öfke nöbeti geçirilir.

"Oradan ayrıldığımızda restoranın dışında yardım isteyen bir adam vardı. Danny ona yemeğimizi vermek istedi, biz de verdik." Tekrar durdu, elleri podyumu o kadar sert kavırıyordu ki neredeyse kansız kalmışlardı. "Daha sonra midemiz gurulduyordu ve babası Danny'nin bundan bir ders çıkarmış olmasını umduğunu söyledi. Ve Danny dedi *ki...* Danny dedi *ki, 'Kötü bir şey yapabilirim ama yine de iyi şeyler yapabilirim.'*" Donna yüzünden akan gözyaşlarını fırçalıyor. "Oğlumu hatırladığında, bu evi düşündüğünde, bil ki sen de hatalar yapabilirsin ama içinde hâlâ biraz sevgi bulabildiğin sürece çok geç değildir." Bana gülümsüyor. "Bu ev bunun için var. Kötü ve sevilmez olduklarından emin olan tüm çocuklar için. Böylece içlerinde hep var olan iyiliği bulabilirler."

Gözyaşları Donna'nın yanaklarından süzülüyor ve göğsümdeki acıyı daha fazla tutamıyorum. Ağlamaya başlarken yüzümü ellerime bastırıyorum. Kendimi affetmemi söylemek için bu anı, kendi anını ve Danny'nin anını kullandı.

Libby sahneye çıkmadan önce dizimi sıkıyor, sonra biri yerine oturuyor ve bir kol beni sarıyor, Luke'unki dışında herhangi bir kol olamayacak kadar ağır ve mükemmel. Yüzümü ceketinin sert kumaşına bastırıyorum ve göğsüne yaslanmış bir çocuk gibi ağlıyorum. Bugün burada, insanlar izlerken ayrı kalmamızın en iyisi olduğunu düşündüm. Birileri bunu bir araya getirebilirdi.

Beni dinlemediğine sevindim.

SONRA

Papazın bypass ameliyatının neyi başarması gerekiyordu bilmiyorum ama işe yaramadı. O eve eskisinden daha az hareketli ve çok daha huysuz gelir. Donna onun için bir hastane yatağı kiraladı ve aile odasına koydu - geçici olması gerekiyordu, ancak kendini üst kata çıkarmak için hiçbir çaba göstermedi. Hepimiz bu şekilde kalacağını kabul edene kadar yavaş yavaş eşyalarını birinci kata taşır. Danny ameliyatı sonradan öğrendi ama işlerin hâlâ ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Papaz haftada birkaç kez evden çıkıp Pazar günleri kilisede konuşma yapıyor, tek tük cenaze ve düğünlere katılıyor; Donna ise geri kalan her şeyi yapıyor: Grady'yi denetliyor, Pazar Okulu'nu, kilisenin kadınlar grubunu, hayır işlerini ve İncil çalışmalarını yönetiyor. Faturaları ödüyor, Pazar bültenini, ikramları ve kilisenin tüm yazışmalarını denetliyor.

Bu işte çok iyi, yorulmadan listelerini kontrol ediyor, telefon görüşmeleri yapıyor ve kiliseden eve gidip geliyor. Sonunda kendine geldi, ama ben soluyorum: Gündüzleri korkunç Bayan Johnson'la sıkışıp kaldım, geceleri bana bir hizmetçi gibi davranırken minnettarlık hakkında sızlanan papazla sıkışıp kaldım. Neredeyse iki aydır lokantada çalışmıyorum ve bu iş bittiğinde beni geri alıp almayacaklarını merak ediyorum. *Eğer* bu biterse.

Şubat ayının ortasında Danny arayıp Ryan'ın teyzesinin Malibu'da bahar tatili için müsait bir evi olduğunu söyler.

"Gelmek zorundasın," diyor.

Ben yokken papaza kim bakar bilmiyorum ama asıl önemli olan Luke'la bir daha asla aynı evde kalmamam gerektiğini düşünüyorum.

Onu düşünmeden geçirdiğim bir saat bile yok. Eve her geldiğimde, mutfak masasında oturup yemek yapmamı izlediğini düşünüyorum. Lokantanın önünden her geçişimde, kapıdan içeri girişini, sipariş etmediği simit ya da çörekle ona doğru gelişimi izleyişini, kahvesini doldururken bakışlarının hissedilir oluşunu düşünüyorum. Ve sonra Mavericks'te beni nasıl öptüğünü ve aynı anda nasıl sıvı, kemiksiz ve canlı canlı yandığımı düşünüyorum. O öpücüğün kısa süresinde, canlı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Onu görmeyi o kadar çok istiyorum ki ağlayabilirim. İşte tam da bu yüzden gitmemeliyim.

"Stajımı bırakabileceğimden şüpheliyim," diye cevap veriyorum. "Senin molan okul bölgesininkiyle aynı olmayacak."

"Juliet, o staj *paralı* bile değil. Bir hafta kaçırırsan kimin umurunda?"

Sokuldum. "Bu kadar az düşündüğünü fark etmemiştim."

İç çekiyor. "Hadi ama. Öyle demek istemedim. Demek istediğim... bu esnek bir durum, değil mi?"

Bunun senin önceliğin olmadığını anlamalılar. Anneme arkadaşıyla konuşmasını söyleyeceğim. Eminim bunu ayarlayabilir."

Yanlış bir şey yapmak istediğimde Allen'lar yoluma çıkıyor. Ama sonra doğru şeyi yapmaya çalışıyorum ve onlar da yoluma çıkıyor.

Bu kadar kapana kısılmış hissetmeme şaşmamalı.

ÜÇ HAFTA SONRA, Los Angeles otobüs terminaline vardım. Donna geziye katılmam için ısrar etmişti, ben de sadece sonuna kadar geleceğim diye karşı çıkmıştım. Grady de davetliydi -Tanrı bilir neden- ama onunla bir arabada sıkışıp kalmaktansa sekiz saatlik bir otobüs yolculuğunu tercih ettim.

Dışarıda ılık havaya doğru yürüyorum ve etrafıma bakıyorum. Yüksek binalar, dağlar ve kimsenin tanımadığı milyonlarca insan var ve bir an için kendimi umutsuzca kalmak isterken buluyorum. Başka bir otobüse atlayıp şehre gitmek ve orayı evim yapmak. Yeni bir başlangıç, herkes olabileceğim, kendimi yeniden keşfedebileceğim bir yer olurdu.

Luke'un cipi önümde durdu, direksiyonda Danny vardı. Sanırım Luke sörf yapıyordu ya da beni görmek umurunda değildi.

Sahile doğru ilerliyoruz ve yanlarından geçerken tüm mağazalara ve restoranlara bakıyorum, özlemimi bastırmaya çalışıyorum. O yerlerin hiçbirinde kimse beni tanımayacaktı. Kimse papazın güvende olmayan, sıcak bir yemeğe güvenemeyen, eve gitmekten korkan yaralı kız hakkındaki konuşmasını duymayacak.

Ben sadece bir kız olurdum.

Bakışlarımı Danny'ye çevirmeye zorluyorum. "Burada sörf nasıl?"

Omuz silkiyor. "Kötü sörf hiç olmamasından iyidir. Yine de ev biraz çöplük gibi," diye uyarıyor.

"Yerde yatıyoruz."

"Sorun değil," diye cevap verdim. Endişelendiğim şey ev değil. Luke. Oraya vardığımda ondan ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok: O öpücükten sonra Allen'larla kaldığım için beni suçlayacak mı? Bunu tekrar yapmaya çalışacak mı? Böyle bir şey olursa ona ne diyeceğim?

"Havuz falan yok," diye devam ediyor Danny. "Sadece komşularınkini kullanıyoruz." "Bir sakıncası yok mu?"

Gülüyor. "*Bildiklerinden* emin değilim. Aile bahar tatili için Fransa'da. Kızlar

seyahatlerini Instagram'dan takip ediyorum ve çok kıskanıyorum."

Malibu'ya girdik ve sola dönüp sahil boyunca uzanan bir siteye girdik. Malibu'da malikanelerden başka bir şey olmadığını sanırdım ama Danny'nin yanaştığı köhne ev, sahilden iki arsa gerideydi.

-Eski günlerden kalma, tek katlı, olukları eğri duran ve ön bahçesinde yosun ve yağmur suyuyla dolu iki farklı kuş çeşmesi bulunan bir ev. Kesinlikle bir malikane değil. Evin yan tarafındaki, beni Luke'a götürecek olan ahşap yürüyüş yoluna bakıyorum ve midem hastalıklı bir heyecanla dönüyor.

Danny beni içeri götürüyor, içeride tüylü halılar, Formika tezgahlar, muşamba zeminler buluyorum. Birisi sehpayı odanın kenarına itmiş ve yerine bir fiçı koymuş. Kırmızı plastik bardaklar ve mutfakta dolaşan daha önce hiç görmediğim insanlar var, sonra yan kapı açılıyor ve bir grup adam içeri giriyor, gülerek ve yüksek sesle, kapının yanındaki bir sandalyeye kumlu havlular atıyorlar.

Luke içeri giren son kişi, belinden sarkan bir dalış kıyafeti giyiyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve ben gözlerimi kaçıramıyorum. Hiçbir şey değişmedi. Ona doğru olan çekim her zamanki kadar güçlü ve bunun olmamasını nasıl umduğumdan emin değilim.

Danny'nin kolu belime dolanıyor ve Luke doğruca buzdolabına gidip bir bira alıyor. Daha arkasını dönüp yüzüme bakmadan yarısını içmiş oluyor. "Jules," diyor sessizce. Gözlerinde bir fırtına var - bu şey onun için de ölmedi.

Duşa girerken ikinci bir tane daha alır. Tekrar çıktığında pizza gelmişti.

Luke, Danny ve benim karşıma oturup yemek yerken bir kız ona asılıyor.

Bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Ondan başkasına bakmakta bile zorlanacağımı, o kızı uzaklaştırmak için tüm masayı devirmek isteyeceğimi bilmiyordum. Onu böyle görmek beni hep rahatsız etti ama şimdi çok daha kötü. Benim olmadığını biliyorum. Asla da olamayacağını biliyorum. Ama bu kızlar yüzeyin ötesini görebiliyorlar mı? Hepsi yüzü, vücudu yüzünden mi? Yoksa onun gizli tatlılığını - bazen yüzünde beliren o kaybolmuş ifadeyi, kucağına kıvrılıp onu hafifletmek istememe neden olan ifadeyi - anlıyorlar mı?

Fark etmelerini istemiyorum, o şeylerin hepsi benim.

"Pizzadan bıktım artık," diyor çocuklardan biri ve ben yine Luke'a baktığımı fark ediyorum. Buna bir son vermeliyim.

Danny, "Juliet yemek yapabilir," diyor. "Tüm yaz boyunca kalabalık için yemek pişirme tecrüben var, değil mi?"

Cevap veremeden, her gece yaptığım şeyi yapmayı gönülsüzce kabul edemeden Luke bira şişesini yere çarpıyor.

"Burada yardımcı olarak bulunmuyor, değil mi Dan?" diye soruyor. "Eğer temizlikçiye, banyomuzun iyi bir fırçaya ihtiyacı var, ama önce ona bir maaş teklif etsen iyi olur."

Danny her zamanki gibi iyi huylu bir şekilde gülüyor. "Tabii ki evin hizmetçisi değil ama annem gibi.

İnsanlarla ilgilenmeyi çok seviyor." Bana döndü. "Senin için sakıncası yok, değil mi? Bütün gün sörf yapacak değilsin ya."

Herkesin önünde ona nazıkçe *"Hayır"* demenin bir yolu yok. *"Ben de bunun benim tatilim olduğunu düşünmüştüm ve ne yazık ki yemek yapmaktan nefret ediyorum"* demenin bir yolu yoktu. Ama Luke, kendi tarzında, beni savunuyordu. Onu daha önce Aaron Tomlinson ve Donna'ya karşı savunmuştum. Bunu tekrar yapmayacağım.

"Yardım edecek misin?" Ben soruyorum.

Danny'nin gözleri büyüdü. Şaka yapıp yapmadığımı anlamak için bana bakıyor. "Emin misin? Sanırım mı? Yani, ben bütün gün sörf yapacağım ve senin yapacak pek işin olmayabilir ama..."

"Ben yüzeceğim."

Gülüyor. "Bebeğim, su cehennem gibi soğuk. İnan bana, yüzmek istemezsin."

Kızgınlığım artıyor. O zaman neden buradayım? Neden lanet olası yerde uyuyorum, içki içmiyorum, seks yapmıyorum ve suya girmiyorum? Her şey onlara ne kadar harika bir kadınla evlendiğini göstermek için mi? *Yemek yapıyor! Temizlik yapıyor! Sırf ben istedim diye sekiz saatini otobüste geçiriyor!*

"Süper," diyorum dişlerimin arasından. "O zaman sen sörf yap, işin bittiğinde ve yemek yapmak istediğinde bana haber ver. Yoksa pizza sipariş ederiz."

Luke'un ağzı seğiriyor. Saklayamadığı bir gülümseme. Başını okşuyormuş gibi hissediyor. "İçkin nerede, Juliet?" Ryan sesleniyor ve ben ona bakıyorum.

"Haklısın. İçkim kayıp, Ryan. Bunu düzeltsem iyi olacak."

Mutfağa gidip kendime rom ve kola yapıyorum, ama Caleb yüzümün buruştuğunu görüyor ve az önce karıştırdığı sürahidan bana bir margarita dolduruyor. Beck ve Caleb ile birlikte buraya gelen kızlarla sahilde yürüyüşe çıkıyorum ve yavaş yavaş rahatlıyorum. Burada üniversiteye gitmeyen tek kişi olarak kendimi ezik gibi hissedeceğimden endişeleniyordum ama sohbetin çoğu seks, erkeklerin sarhoş maskaralıkları ve ikisinin de sörfle ne kadar az ilgilendiği hakkında... Bunların çoğunu anlayabiliyorum.

Allens'in evi olmayan bir yere nasıl ait olabileceğimi neredeyse anlıyorum.

Geri döndüğümüzde Luke da dahil olmak üzere çoğu kişi bara gitmişti. Danny, günah hakkında bir şeyler söyleyen Grady ile kâğıt oynadığı masadan el sallıyor. Doğal olarak.

"O neden burada ki?" Nefesimin altında soruyorum.

Caleb sırtıyor ve yeniden doldurmak için içkiyi alıyor. "Sadece İncil'in eşcinseller hakkında *gerçekten* ne düşündüğünü söyleyecek birine ihtiyacımız olabileceğinden endişeleniyor. Asla çok sık hatırlatılamazsınız."

Gülüyorum. Yanlış şeyler söyleyen, yanlış şeyler düşünen ve bu konuda kötü hissetmeyen insanların etrafında olmak bir tür keşif. Allen'ların evinde ben aykırı biriyim, onların inancını paylaşmayan ve olması gerektiği gibi umursamayan biriyim. Burada ise neredeyse normal olma potansiyelim var.

Keşke Danny de bu şekilde görseydi.

"Tatlım, yavaşlasan iyi olur," diyor, ben ikinci margaritamla otururken yanıma geliyor.

Bardağımı yavaşça indiriyorum. "Neden?"

"Sadece pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum," diye yanıtlıyor.

Bana rehberliğe ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi davranılmasından bıktım, kötü bir evden gelen ve hala onun yardımına ihtiyacı olan yanlış yönlendirilmiş bir kız. Beni kendimden korumaya çalışıyor ama belki de kendimden korunmamı *gerektirecek* kadar kötü değilimdir. Belki ben de herkes gibiyimdir.

Gece ilerledikçe, çiftler karanlık köşelere ya da sahile kaçıyor ve sarhoşlar sandalyelerde ya da yerde sızıp kalıyor. Ben çocukça bir meydan okumayla içmeye *devam* ediyorum, ta ki kelimelerimi geveleyip iyi bir ağlamaya ihtiyacım olduğunu hissedene kadar. Ancak o zaman üzerinde uyuduğumuz havalı yatağa gidip sızıyorum.

Gecenin bir yarısı uyandığımda evin karanlık ve sessiz olduğunu, odanın döndüğünü, Danny'nin kolunun üzerime dolandığını, ağır ve boğucu olduğunu görüyorum.

Hâlâ sarhoşum ama düşüncelerim daha önce hiç olmadığı kadar net.

Danny'nin neye ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve umurunda da değil. Ona sörf yapmak istediğimi söylesem, bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyecektir. Dans etmek ya da içmek istediğimi söylesem, bunlar da iyi fikirler değil. Sanki sadece kendim için bir şey istemem bile onu kötü bir fikir *yapmaya* yetiyor ve sadece uzaklaşmam gerekiyor.

Odadan sürünerek çıkıyorum çünkü ayakta durmaya çalışırsam ayağımın takılacağından şüphelenecek kadar sarhoşum ki oturma odasına girdiğim anda tam da öyle oluyor.

Bekliyorum ve yan kapıdan çıkmadan önce kazanın kimseyi uyandırmadığından emin oluyorum.

"Juliet," diye mırıldanıyor Luke, sesi tenime dökülen sıcak şurup gibi, bir metreden fazla sıcak kas yolumu kesiyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Şşşt," diyorum, yüksek sesle. "Ben yüzmeye gidiyorum."

Gülüyor. "Saat sabahın üçü. Ayrıca, bu su çok soğuk."

Yürümeye devam ediyorum. Artık kendi hayatımı yaşamaya karar verdiğime göre, kimsenin, onun bile beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

Yanımda yürüyor. "Hiç Jaws'ı izlemedin mi? Gece geç saatte yüzen seksi bir kız, büyük beyaz saldırısını garantiler."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "O zaman git de izlemek zorunda kalma."

"Sana ne oldu böyle?" diye soruyor. "Ne zamandan beri gece geç saatlerde yüzmek için gizlice çıkıyorsun?"

"Aman Tanrım," diye inleyerek ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Sen de Danny kadar kötüsün. Tanrı aşkına. Neredeyse on dokuz yaşındayım ve güvenliğim ve nedenlerim hakkında milyonlarca soru olmadan bir tatil evinden bile çıkamıyorum!"

Artık sesim çok çıkıyor, ama sahile o kadar yakınız ki, sesim dalgaların çarpmasıyla bastırılıyor. Ay ışığında onu net bir şekilde görebiliyorum; kollarını göğsünde kavuşturmuş, pazuları kabarmış, yüzünde eğlenen bir gülümseme.

Bana gülüyor.

"Siktir git," diyorum nefes verirken ve tekrar yürümeye başlıyorum.

Kıyıya iniyorum. Su o kadar soğuk ki yakıyor. İçeri girmemin imkanı yok. Başka bir

bağımsızlık girişimi engellendi. Açıklanamaz bir şekilde, ağlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Bu senin için yeterince büyük, kötü ve tehlikeli mi Jules?" Luke soruyor. Gülümsemesi hafif bir şey, gözlerindeki sefalet bunu yalanlıyor. Sandığımdan daha yakın.

Boğazımda bir yumru var, gittikçe büyüyor, o kadar hızlı ki durduramıyorum. Mesele lanet olası su değil. Sanki geçtiğimiz sefil yıl, ondan önceki sefil yıllarla birlikte nihayet beni yakalamış gibi. Dünya her geçen gün beni biraz daha eziyor ve ben onun ağırlığı altında sıkışmış hissediyorum. Göğsümdeki ve boğazımdaki o sızı sonunda yerini sessiz, ince gözyaşlarına değil, omuzlarımı titreten kocaman hıçkırıklara bırakıyor.

Beni kendine doğru çekti. "Jules. Dur. Sorun yok."

Beni sustururken eli saçlarımda geziniyor, sonra yanına oturmam için beni kuma geri çekiyor. "Geçen yaz ne dediğimi hatırlıyor musun, kafesten çıkmaya istekli olman gerektiği hakkında?"

Başımı sallıyorum, hâlâ konuşmaya çalışamayacak kadar üzgünüm.

"Tanıştığımız gün de böyle düşünmüştüm. Seni Allen'larda izlemek bana sokağımızda papağanı olan bir kadını hatırlattı. Hani bütün tüyleri mavi olanlardan. Ama ona küçük bir kuş gibi davranıyordu. Uçmasına izin vermedi, küçük bir kafeste tuttu, aynı bokla besledi. Tüyleri dökülmeye başladı ama sonunda ölene kadar ona normal bir kuş gibi davranmaya devam etti."

Gözyaşlarımdan arasından ona bakıyorum, bekliyorum.

"Sen kuşsun," diyor usulca, parmakları ağzımı okşuyor. "Sen vahşi ve muhteşem bir şeysin ve sana nasıl bakacağı hakkında hiçbir fikri yok, bu yüzden tüm zamanını kafesinin güvenli olduğundan emin olmak için harcıyor çünkü başka ne yapacağını bilmiyor. İşte bu yüzden bu beni öldürüyor Juliet. Çünkü sana nasıl bakacağımı bildiğimi düşünüyorum ve onun yerini almayı o kadar çok istiyorum ki bazen sana bakmak bile acı veriyor."

Kalbim güm güm atıyor, patlamaya hazır.

Ağzını indiriyor ve ben onu durduramıyorum. Dudakları yumuşak, teni sıcak. İçimin derinliklerinde bir heyecan başlıyor ve kemiklerime kadar sızıyor. Bunu çok uzun zamandır istiyordum, geçen kış ilk kez gerçekleştiğinden beri. Lokantaya girdiği ilk günden beri.

İki yıldır ondan başka bir şey istemedim ve hayır diyemiyorum.

Ağzım onunkinin altında açılıyor ve parmaklarını saçlarımdan geçirerek inliyor.

Avuçlarımı gömleğinin altından geçirip göğsünde gezdiriyorum, milyonlarca kez dokunmak isteyip de dokunamadığım o güzel tenin üzerinde. Ve şimdi dokunuyorum. Gerçekten oluyor ve yeterince hızlı hareket edemiyorum. Beni tekrar kuma yatırıyor ve kendisine doğru çekiyor, böylece bunun onun üzerindeki etkisini hissedebiliyorum. Kaya gibi sert ve bundan utanmıyor ya da bunun için beni suçlamıyor. Gözleri parlak, ateşli ve bundan da utanmıyor. Bunu o kadar çok istiyor ki, tıpkı benim gibi yanacak ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor.

Parmakları aşağıya, bacaklarımdan arasına, bol şortumun altına, içime kayıyor. "Oh, siktir, Juliet," diye geveliyor. "Çok hazırsın."

Onu durdurmam gerektiğini düşünen bir yanımda var mı? Tabii ki. Ama daha büyük bir parçam var ki

Bunu bir yük trenini ya da gezegenin güneş etrafındaki yörüngesini durdurabileceğimden daha çabuk durduramayacağımı biliyor. Şortu çıkarmıyor ama parmaklarını ileri geri sürükleyerek içime daldırmaya devam ediyor,

klitorisimin etrafında dönüyor. Daha önce hissettiğim her şeyden farklı, elektrikli ve çiğ. Ağzı boynumda, dişleri tenime batıyor, eli daha hızlı hareket ediyor ve sonra bir anda paramparça oluyorum, çığlık atıyorum, tırnaklarımı kollarına geçiriyorum.

Kalçamda ereksiyonunun sert baskısını hissediyorum ve elimi bel kemerinin altından kaydırarak körlemesine ona uzanıyorum. Zonkluyor, o kadar büyük ki avucum onu tam olarak saramıyor.

"Jules," diye inliyor, ağır nefes alıyor. Bu bir soru, onu üstüme çekerek ve şortunu aşağı iterek cevapladığım bir soru.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Uyku şortumu çıkarmadan önce yüzümü bir kez daha kontrol ediyor ve ağırlığının yerleşmesine izin veriyor, siki bacaklarımın arasına giriyor. İçeri itebileceği kadar kayıyorum.

Luke dikkatlidir. Acı verici derecede yavaş. İyi olduğumdan emin olmak için beni kontrol ediyor. Sonunda dibe vurduğunda bir an duraksıyor, irkiliyor, sonra ağzımı yakalıyor, dili benimkine dolanıyor. Çok gerginim ama aynı zamanda mükemmel.

Ve bunun mükemmelliği çok rahatlatıcı.

Justin ve Danny ile yaptığım gibi aklımın dağılmasına izin vermemeliyim. Bitene kadar saniyeleri saymıyorum. Sonsuza kadar böyle devam etmesini istiyorum.

Tekrar dibe vururken homurdanıyor. "*Jules*. Siktir."

Daha hızlı hareket ediyor, nefesi kesiliyor, boşalmamaya çalışırken çaresiz ve vahşi öpücükler konduruyor. Ve sonunda, üç şiddetli itiş ve boynuma karşı sessiz bir nefesle boşalıyor.

Bana doğru çöküyor ve ben asla çekip gitmesini istemiyorum. Bunun bitmesini hiç istemiyorum ama... *Aman Tanrım, ne yapacağım?*

Bundan sonra sabah Danny'nin yüzüne nasıl bakacağım?

Luke'un gözleri yavaşça açılır. "Yapma." Çenemi tutarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Bunu mahvetme."

Gözyaşlarımın arasından başımı salladım. Ben de mahvetmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Ama bundan sonra nasıl devam edeceğimizden emin değilim.

Üzerimden yuvarlanıyor ve ben hâlâ sarhoş ama aynı zamanda ayık bir şekilde doğruluyorum. "Gitmeliyim," diye fısıldıyorum.

Yanımda oturuyor ve parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırıyor. "Jules, onunla ilişkini bitirmelisin."

Aramızdaki bu şey başından beri var ve asla ortadan kalkmayacak. Bunu biliyorsun."

Ancak papaz hasta ve Donna'nın bana ihtiyacı var ve elimdeki neredeyse tüm parayı harcadım, bu yüzden Allen'ları terk etmek istesem bile bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.

Beni öpüyor ve ben de öpücüğüme aynı şekilde karşılık vermeye çalışıyorum. *Öpücüğümün* şöyle demesine izin vermeye çalışıyorum: "*Luke, seni o kadar çok seviyorum ki bundan hasta oluyorum, o*

kadar çok seviyorum ki mutluluğumu mahvettin, çünkü hayatım ne kadar iyi olursa olsun seni her zaman isteyeceğim. Ve seni her zaman diğerlerinden daha çok isteyeceğim. Ama

uzaklaşmak sandığınız kadar kolay değildir."

Sessizce eve doğru yürüyoruz, bedenim aynı anda hem hafif hem de ağır. Yatak odasına ulaştığımda, havalı yatağın üzerine sürünüyorum ve ay ışığında Danny'nin yüzüne bakıyorum. Çok huzurlu, çok masum. Bana güveniyor ve hangisinin beni daha kötü hissettirdiğinden emin değilim: Aldattığım gerçeği mi yoksa bu masumiyeti yok eden kişi olabileceğim gerçeği mi?

Onu sevdiğime inanıyordum, gerçekten seviyordum. Ve sanırım onu seviyorum ama doğru şekilde değil. Onu bir kardeş ya da en iyi arkadaş gibi seviyorum. Luke'a kadar daha fazlasını hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak ve her şeyi kendime saklamak daha mı iyi yoksa daha mı kötü? Artık rol yapabilecek durumda mıyım? Luke benim kanımda var. Hâlâ dudaklarındaki tuzlu suyun tadını alabiliyorum, kulağımda nefes verişini duyabiliyorum, vücudu terden kayganlaşmış ve kumla yapış yapış. Onun altındayken içimde bir şeylerin nasıl açıldığını hâlâ hissedebiliyorum, biraz fazla uzun süre sessiz kalmış aç bir mahkûmun.

Artık onsuz nasıl yaşayabilirim bilmiyorum.

Sabah çok erken uyandım. Şafak sökmek üzere ve çocuklar sörf yapmaya hazırlanmak için gürültü yapıyorlar.

Luke mutfakta, her yerde bulunan dalgıç kıyafeti kalçalarından sarkıyor. Zayıf vücudunu, geniş omuzlarındaki çukurları, sıkı karnını inceliyorum ve tek düşünebildiğim ellerimin o çukurlarda olduğu, vücudumun o karnın içine doğru yaylandığı ve sanki dünyada hiçbir şey daha önemli değilmiş gibi bana baktığı.

Saçlarım fare yuvası gibi, ağzım öpücükten şişmiş, gözlerim yarı uykulu, ama döndüğünde bana daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi bakıyor. Ve sanki dün gece olanları tekrarlamak istiyormuş gibi.

Danny'nin eli omzuma bir kova buz gibi iniyor. Tepki olarak titreme isteğimi bastırmak zorundayım ama Luke hiçbir şeyi bastırmıyor. Gözleri o ele kayıyor ve ağzı düzleşiyor. *Yapma bunu, Luke. Lütfen yapma.*

"Bugün sörf yapmayacak mısın Dan?" diye soruyor Ryan, odadaki gerilim girdabının içinde hiçbir ipucu olmadan dolaşırken.

"Daha sonra çıkacağım. Bir süre Juliet ile burada takılacağım."

Luke'un gözleri tekrar üzerimde geziniyor, bakışlarında sahiplenme var. "O da sörf yapmalı." "Ben sörf yapamam."

"Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin," diye yanıtlıyor.

Sörf yapmaktan bahsetmediğine eminim. Başka tarafa bakarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Danny kahvaltıdan sonra nihayet ayrıldığında, duş almak için eşyalarımı topluyorum. Banyo iğrenç, kimsenin dokunmadığı üç günlük saç ve pislikle dolu, bu yüzden dün gece havuzunu

kullandıkları komşularının evine yürüyorum. Uzun ahşap kapının üstündeki çocuk kilidini açıyorum.

Caleb'in kız arkadaşı bana talimat verdi ve güneşte parıldayan berrak dikdörtgen bir havuz keşfettim. Üstümde, evin okyanusa bakan birden fazla güvertesi var, ancak havuzun köşesindeki kapalı duş lehine onları görmezden geliyorum.

Isıtılmış spreyin altında oyalanıyorum, kendimi sabunluyorum, iki kez şampuanlıyorum, dikkatlice tıraş oluyorum. Bugün her şey şehvetli geliyor, bana Luke'un tenimdeki ellerini, üzerimdeki ağırlığını hatırlatıyor. Danny için uzun zamandır kötü bir şeyi temsil ediyordum, uzakta tutması, gözlerden uzak tutması gereken bir şeyi. Luke bana kendimi paha biçilmez, baştan çıkarıcı ve mümkün olan en iyi şekilde arzulanır hissettirdi.

Kurulandıktan sonra zengin ailenin ikinci kattaki hamağına tırmanıyorum, esintide sallanıyorum. Caleb'in kız arkadaşı bana ailenin Instagram hesabını gösterdi - güzel karısı, ona tapan kocası, ve iki küçük kızları Paris'in simge yapılarının önünde sırtıyor.

Böyle bir hayata nasıl sahip olabiliyorsunuz? Nasıl oluyor da sevdiğiniz insanla birlikte olabiliyor, ondan çocuk sahibi olabiliyor ve Malibu'daki tatil eviniz yerine Paris'e gidebiliyorsunuz?

Saçlarım hâlâ havluya sarılıyken hamakta uyuyakalıyorum, buranın benim evim olduğunu ve Luke'un bizi uzaklara götürmek isteyen kocası olduğunu hayal ediyorum. Beni nereye götürdüğü umurumda bile değil.

O AKŞAM LUKE'TAN KAÇTIM. O yüzmek için komşuların evine gidiyor ve ben Danny'nin yanında kalıyorum, içmiyorum.

Danny ve ben yatağa girdiğimizde, havalı yatağın üzerinde tavana bakacak şekilde uzanıyorum. Rahat edemiyorum çünkü en ufak bir hareketim bile tüm yatağın fırtınadaki bir tekne gibi dönmesine neden oluyor. Zaten rahat edebileceğimden de emin değilim - Luke'un bana dokunduğu ve beni öptüğü her anıyla birlikte hastalıklı bir utanç dalgası da geliyor.

Ayrıca bunu tekrar yapma arzusundan da kaçamıyorum.

Sonunda battaniyemi de yanıma alarak kalkıyorum. Komşunun hamağında burada uyuyacağıma daha iyi uyurum. Oturma odasına giriyorum ve Luke'u kanepede buluyorum. Bakışları üzerimde, kapıdan çıkıp gitmek istesem de elini uzatıyor ve istemeyerek de olsa elini tutuyorum. Beni yanına çekiyor, etrafımı sararken kasları geriliyor. Birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyoruz, sadece birbirimiz için yaratılmış iki nesne. Teninin tuzunu içime çekiyorum, sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Çoktan sertleşti ve birkaç saniyedir buradayız. Dün geceyi tekrarlama fikriyle anında ıslandım. Eli kalçalarımın arasından uyku şortumun içine kayıyor ve kendisi için keşfettiğinde boynuma doğru nefes veriyor -hızlı ve keskin-.

Ayağa kalkıyorum, battaniyemi alıp kapıya yöneliyorum ve o da beni takip ediyor.

Dün gece plansızdı. Sarhoştuk ve her şey üzücü bir hata olarak geçirilebilirdi. Ama bu olabildiğince kasıtlı. Sanki vicdanımın aniden ortaya çıkmasından endişeleniyormuş gibi parmaklarını benimkilerin etrafında sıkıyor ama buna gerek yok.

Bunu sadece istemiyorum. Buna *ihtiyacım* var. Ondan alabileceğim her şeye ihtiyacım var ve biliyorum ki

asla başka bir şans olmayacak. Danny'yle olan ilişki mi eninde sonunda bitireceğim -yaptığım ve tekrar yapmak üzere olduğum şeyden sonra bunu yapmak zorundayım- ama Luke'la ben? Bu asla olmayacak. Bu Danny'yi ve Donna'yı da mahveder. Bu son kez olmalı.

Ahşap tahta kaldırımından inip kuma giriyoruz. Beni karanlık bir köşeye götürüyor, defne çitlerinin gölgeleri bizi ay ışığının parıltısından koruyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor ve sanki dün gecedeki beri tek düşündüğü buymuş gibi beni öpüyor.

Eli tekrar bacaklarımın arasına kayıyor. "Bütün gün böyle ıslaktın, değil mi?" diye soruyor, ağzı boynumda geziniyor.

Başımı sallıyorum ve beni kuma çekiyor ve bacaklarımın arasına diz çöküp onları birbirinden ayırıyor. Parmağı göğsümün ortasında geziniyor.

"Bir gün," diyor, "bunu kimsenin bizi basacağından endişe duymayacağım bir yerde yapacağız. Sonra seni yatağında soyacağım ve günlerce orada tutacağım."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama az önce göğsümde gezdirdiği parmak içime giriyor ve söyleyeceğim şey sessiz bir iniltiye dönüşüyor.

Şortumu yana çekiyor ve sonra aşağı kayıyor, dili hareket etmeye başlamadan önce bacaklarımın arasına nazik bir öpücük konduruyor.

Cinsel ilişkiden farklıdır. Diğer her şeyden farklı. Aynı anda kaygan, sıcak ve yumuşak ve ben inlediğimde altına uzanıyor, beni yüzüne yaklaştırmak için kıkırmı tutuyor, dili acımasızca titriyor. Ayak parmaklarım geriliyor, ayaklarım kavis yapıyor. Tüm bedenim bir yay gibi sınıksız sarılmış durumda ve serbest kaldığında haykırıyorum, dikkatsizlikten sersemlemiş, bunun dışındaki her şeyi tamamen göz ardı ederek şok geçiriyorum.

"I-" Sözlerim yarım kalıyor. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Uyuşturulmuş gibiyim.

Üzerime tırmanıyor. "Jules," diyor ve sesindeki yalvarış, içindeki çaresizlik beni uyandırıyor. Şortuna sertçe bastırıyor, dolgunluğu karnıma dayanıyor. "Can I _"

Ona uzanıyorum, şortunu aşağı itiyorum ve tek bir hamlede içime giriyor. "Tanrım," diye fısıldıyor. "*Evet.*"

Az önce diliyle yaptığından farklı ve ne kadar tatmin olduğumu düşünsem de, karnımın gerildiğini, kaslarımın onun etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum. O sinir uçları yeniden canlanıyor ve ellerim kıkırmı kavramak için aşağı kayıyor. "Yavaş ol," diye yalvarıyorum.

"Yine mi geleceksin?" Kelimeler homurtu, inançsızlık, umut ve çaresizlikten oluşuyor. Bir sonraki keskin hamlesinde nefesim kesiliyor. "Evet."

"Siktir," diye tıslıyor ve bir şekilde hayal kırıklığını ifade etmediğini biliyorum. Sadece çok erken bitirmemek için mücadele ediyor.

Ağzı boynuma doğru hareket ediyor ve eli tişörtümün altından kayarak göğsümü avuçluyor ve sonra meme ucumu çimdikliyor. Ve tüm bu süre boyunca içimde hareket ediyordu ve ben o kadar kaygan ve doluydum ki

ikinci orgazm hayal ettiğimden daha hızlı geliyordu.

Vurduğunda, çılgılığımı bastırmak için dişlerimi omzuna gömüyorum ve bir dizi bıçak darbesiyle bana katılıyor, bırakırken boynuma karşı inliyor.

Olduğumuz gibi kalmak için her şeyi, dünyadaki her şeyi verirdim. Bu şekilde uykuya dalmak, bu şekilde uyanmak ve her şeyin yoluna girmesi için. Bir an için ağırlığının içime çökmesine izin verdi. *Rahatla. Evet, kal.* Ama sonra yanıma yuvarlandı ve beni göğsüne çekti.

"Bir oda," diyor. "Kaçarız ve kendimize ait bir odamız olur. Hayır, siktir et. Bütün bir evimiz olacak."

Sessizce gülüyorum. "Bunu bugün düşündüm. Duş almak için komşuya gittim ve sonra onların hamağına uzandım ve hamağın bizim olduğunu hayal ettim."

"Tıpkı bunun gibi bir evimiz olurdu, ama bundan çok daha iyi dalgaları olan. Okyanus kıyısında, Pipeline'a bakan bir ev belki ve her sabah ben sörf yapmaya giderim, sen de uyursun, sonra da gelir sana kahvaltı hazırlarım."

Gülüyorum. Hayal kurduğunda, büyük hayaller kurar. İkimizin de okyanus kıyısında bir *barakaya* bile gücü yetmez. "Bu benim için oldukça kolay bir hayata benziyor. En azından yiyecekleri almaktan sorumlu muyum?" "Hayır. Alamazsın çünkü bütün kıyafetlerini yakmış olurum."

Yine kıkırdıyorum. "Eğer tüm kıyafetlerimi yaktıysan, dışarı çıkabilir miyim?"

"İyi bir noktaya değindin. Tamam, mahremiyet için birkaç çit dikeceğim, böylece bahçeye girebilirsin ama daha uzağa değil." Beni çimdikliyor. "Sonunda okul için okuduğunu iddia ettiğin *Uğultulu Tepeler*'i açabilirsin. Şimdi bana kahvaltıdan sonra ne yapacağımızı sor."

"Tamam, kahvaltıdan sonra ne yapıyoruz?"

Üstümde yuvarlanıyor. "Otuz dakikadır orada oturmuş çıplak krep yiyorsun. Ne halt ettiğimizi sanıyorsun?"

İçime tekrar girdiğinde hâlâ gülüyorum, sanki bir fırtına yaklaşıyormuş gibi daha da sertleşiyor. Ve yaklaştığımda, vücudum sertleştiğinde ve tırnaklarımı sırtına batırdığımda, çünkü beni uçurumun kenarına getirmesine ihtiyacım var, kulağıma karşı nefes alıyor.

"Tanrım, buna sahip olmak için her şeyi yapardım," diyor ve tek bir mutlu an için, kör ve anlamsız olduğum ve orgazmımın gücüyle sersemlediğim, bana katılırken kısık çılgılığının uzaktan farkında olduğumda, sanki her şey gerçekleşmiş gibi hissediyorum.

Sanki Hawaii'ye taşındığımız ve dünyanın aramıza girmesine asla izin vermediğimiz başka bir hayat varmış gibi. Hamakta sallanıp ikiz kızlarımızı Paris'e götürüp götürmemeyi düşündüğümüz bir hayat. Ve sonunda bulunduğumuz yerden ayrılamayacak kadar mutlu olduğumuza karar verdiğimiz.

ŞİMDİ

Törenden sonra Danny'nin Evi için küçük bir resepsiyon düzenleniyor.

Caleb, Beck ve Harrison buradalar, her zamanki gibi yakışıklılar ama artık dünya yorgunları. Caleb'in bir tür teknoloji şirketi var, Beck hâlâ baroda çalışıyor ve Harrison da avukat. Nedense onları yetişkinliklerinde olduklarından daha mutlu hayal etmiştim ve bir iş gününde, özellikle de kuzeyde yaşıyorlarsa, bunun için gelmeleri çok nazik bir davranıştı ama keşke gelmeselerdi. *New York Times* muhabiri gruptan gruba dolaşıyor gibi görünüyor. Eninde sonunda onlara ulaşacak ve Tanrı bilir ne diyecekler.

"Güzel bir törendi," diyor Harrison. "Danny buna bayılırdı. Ve bu onu hatırlamak için çok daha iyi bir yol..." Sözüünü kesiyor.

"Neyden sonra?" İstiyorum, sesim amaçladığımdan daha keskin.

Gözleri büyüdü. "Bu konuyu açmamalıydım. Ama öldüğü gece kendinde değildi. Luke'la tartıştı, o-" "İçki içiyordu," diyorum kesin bir dille.

Kötü ruh halinin önce geldiğini belirtmeyecek kadar kibarlar.

Caleb sırtarak, "Her neyse, Juliet ve Luke'un ünlü olacağını söyleyen kişinin ben olduğumu hepimize hatırlatmak isterim," diyor.

"Juliet'in şarkı söylediğini duyan herkes onun ünlü olacağını biliyordu," diye karşı çıkıyor Beck.

"Ama Luke, o kadar da değil.

O pislik hâlâ sörf yapamıyor."

Arkamda Luke'un kahkahasını duyana kadar gözlerim açılıyor. "Doğru," diyor Luke. "Ama yine de senden daha iyi sörf yapıyorum Beck."

El sıkışıyorlar ve ben tam müsaade isteyecekken Luke boğazını temizliyor. "Ama tüm ciddiyetimle söylüyorum, sanırım içinizden birine teşekkür etmeliyim. GoFundMe bağışından satın alabildiğim o tahtalar tüm bunları mümkün kıldı. Peki, kimdi o? Üç bin doları hanginiz verdi?"

Hepsi birbirine bakar, kafaları karışmıştır.

Harrison, "İnanın bana, ben olsaydım şimdi tüm övgüyü ben alırdım ama ücretsiz stajyer olarak çalışıyordum," diyor. Caleb'a dönüyor. "Sen miydin?"

Caleb'in kaşları çatılır. "Üç bin doları nereden bulmuş olabilirim ki, göt herif? *Cankurtaran* olarak çalışıyordum."

İkisi de Beck'e bakar ve Caleb güler. "*Senin yapmadığını biliyoruz. Bizden benzin parası ödünç alıyordun.*"

"Sizlerden biri olmalıydı," diyor Luke. "Juliet şenlik ateşinin etrafında herkesin bağış yapması için o büyük, utanç verici duyuruyu yaptı ve para birkaç saat sonra oradaydı." Birbirlerine bakıyorlar, sonra Luke bana bakıyor ve yüzünde bir şeylerin değiştiğini görüyorum. Reddettiği ve sonra geri çağırdığı bir soru. "*Hiç parası yoktu,*" diyor kendi kendine. "*Parası olsaydı sahip olduğu her kuruşu aldı.*"

"Donna'yı kontrol etsem iyi olacak," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. "Galada görüşürüz, değil mi?"

Cevaplarını duyacak kadar bile uzun kalmıyorum. Avluyu geçip Donna'ya doğru ilerliyorum, Donna güzelce dikilmiş bir takım elbise içinde çarpıcı bir kadınla konuşuyor. Geç de olsa kızın Summer olduğunu fark ediyorum, büyümüş. Ağartılmış sarı saçlarını ve ağır bronzlaştırıcı kremini atmış, bebeklik yağlarından biraz kaybetmiş.

Luke için mi burada? Ondan hep hoşlandı ve birlikte olduklarına eminim. *Tabii ki Luke için burada.*

Kollarını bana doluyor. "Her zamankinden daha güzelsin," diyor, sonra Donna'ya dönüyor. "Eskiden Juliet'i çok kıskanırdım. Grupta kapılan tek kız oydu ve hâlâ herkesin istediği kişi oydu."

Gülümsemem duraksıyor. "Bu doğru değil. Ama her neyse-"

"Oh, kesinlikle doğrudu. Tanrım, geceleri seninle nasıl da oynayıyorlardı. Sonra sen şarkı söylemeye başladın ve Rain'le benim için oyun bitti."

Bakışlarım Donna'ya yöneliyor, Summer'ın gerçekte ne dediğini bilip bilmediğini merak ediyorum. Herkesin beni istemesi değil, Luke'un istemesiydi.

"Şunların hepsine bir bakın," diye devam ediyor. "Daha da çekici olmayı nasıl başardılar?"

Avlunun karşısındaki Luke'a bakıyorum, mavi gömleğinin düğmelerini hafifçe açmış, kravatını gevşetmiş. Çok sevimli. Bir atış daha istiyor. Nasıl istemez ki?

Bu arada muhabir Libby ve Grady ile birlikte ve Luke da hazırlık okulundaki çocuklarla bağış hakkında konuşuyor. Bugünün daha kötüye gidemeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

Summer'a "Seni görmek çok güzel," diyorum ve uzaklaşırken elini sıkıyorum. Şu anda olan her şeyi durdurmak istiyorum. Yangın alarmı çaldırmak ya da bomba ihbarı yapmak istiyorum ama eve girerken, telaşlı ve kaybolmuş bir halde, bunların bile zaten hareket halinde olan şeyi durduramayacağını biliyorum.

Mutfağa gittim ve bir koltuğa gömüldüm. O görüşme sırasında çuvalladım. İki yaz boyunca burada bizimle yaşadığını öğrenmesi kaçınılmazken Luke'tan bahsetmeyi reddederek çuvalladım. Bu ihmalim oldukça şüpheli, "*Senin için bıraktığım bu ipucuna bak*" diyen bir neon işareti.

Gözlerimi kapatıp yüzümü ellerime bastırıyorum, kısa bir süre Rodos'a ilk başta geri dönmediğimi hayal ediyorum, yapabileceğim tüm seçimleri hayal ediyorum.

farklı bir sonuç. Ve son olarak, her zaman en olanaksız olan, en zayıf anlarımda geceleri uykuya daldığım sonucu hayal etmeme izin verdim. Uğruna neredeyse her şeyden vazgeçebileceğim ve hala da vazgeçebileceğim sonucu: Luke ve ben, birlikte, paylaştığımız sahil evinin dışında bir hamakta sallanıyoruz.

"Bahar tatilinde Paris'e gitmek istemediğine emin misin?" diye soruyor.

Okyanustan gelen esinti saçlarını karıştırıyor ve bir elimi saçlarının arasından geçirmek için uzanıyorum. "Eminim." Bulunduğumuz yerden daha iyi bir yer hayal edemiyorum çünkü artık tüm dünyayı gördüm ve onsuz hiçbir anlamı yoktu.

"Juliet?"

İrkiliyorum, başım yukarı kalkıyor, hayallerimden koparıldığım için kızgınım, en başta orada olduğum için suçluyum.

Muhabir orada duruyor, başı eğik, gözleri hafifçe kısılmış.

Beni evime kadar takip etti. Benden sonra buraya girdiğine göre kendinden oldukça emin olmalı.

"Evet?" Yükselerek soruyorum, sesim kaba. Sanki bu kadın sınırları hiç önemsememiş gibi, *burada olmaya hakkın yokmuş* gibi bir ses.

"Çok güzel bir hizmetti," diyor ama tavrında tanıştığımız geceye göre daha temkinli bir şeyler var. "Luke Taylor'ın da burada yaşadığından hiç bahsetmemene şaşırdım. Özellikle de ne kadar yakın olduğunuz düşünüldüğünde."

Dudaklarımı yalıyorum ve elbisemi düzeltiyorum, zaman kazanmaya çalışıyorum. "Luke'un burada yaşamayı tartışmak isteyip istememesi onu ilgilendirir, beni değil. Burası benim yerim gibi görünmüyordu. Ve pek de 'yakın' değildik."

Kaşlarını kaldırıyor. "Senin adına birkaç kavgaya karışmış. Bana oldukça yakın geldi."

Kavgalar, dedi. *Çoğul.* Çoğunu o ve benden başka kim biliyor ki? Bu iş çığırından çıktı ve tek yapabildiğim inkâr etmek. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Luke benim yüzümden herhangi bir kavgaya karışırsa bunu Danny'nin adına yapmıştır, benim değil."

"Yani yakın olduğunuzu inkâr ediyorsun," diyor. "Danny ölmeden hemen önce o riskli atlayışı yapmaması için ona yalvaran kişi sen olduğun halde."

Bunu sana kim söyledi? Sanırım herhangi biri olabilir. Olay olduğunda polis görüşmelerinden bile gelmiş olabilir.

"Birçoğumuz Luke'a o atlayışı yapmaması için yalvardık," diye çıkıştım. "İlk yalvaran ben bile değildim. Bunların Danny'nin Evi'yle ilgili bir makaleyle nasıl bir ilgisi olduğunu düşünemiyorum ve siz de makalenin Danny'nin ölümüne odaklanmayacağı konusunda anlaşmıştınız."

Bana ince bir gülümseme veriyor. "Makale *senin* hakkında Juliet. Ve dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar bulduğum en çarpıcı şey Danny hakkında konuşmamak için ne kadar çaresiz olduğun."

Ona bakıyorum, ağzım kurudu.

Yıllarca çok dikkatli davrandım ve şimdi her şeyi mahvettim. Daha da kötüleştirmeye devam ediyorum. Yanından geçip kapıyı açıyorum. "Çünkü spekülasyonların Donna'ya zarar vermesini istemiyorum. Ve

Burası hâlâ özel bir konut," diyorum omzumun üzerinden, eşikten adımımı atarak, "o yüzden ben polisleri aramadan defolup gidin buradan."

Dışarıda kalabalık dağılıyor. Libby ve Grady'nin gittiğini görünce rahatladım. Donna, Luke, Summer ve diğer çocuklarla birlikte duruyor. Onlara katılmaktan başka çarem yok.

Luke bana baktı. "Sahilde yeni bir bar var. Hepimiz oraya gidiyoruz. Gitmek ister misin?"

Luke beni incelerken, söylemediğim sözlerde, vermediğim cevaplarda bir şeyler bulmaya çalışırken, onların geçmişi yeniden anlatmalarını dinlemek istemiyorum.

"Hayır, teşekkürler," diye sertçe cevap veriyorum.

"Yapmalısın," diyor, yardım için Donna'ya bakarak. "Daha yeni gittin."

Ama Donna ona sadece gülümsüyor. "Devam et, Luke. Sadece ikimiz güzel bir gece geçiririz. Bence Summer'ın bir araca ihtiyacı var, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diyor Summer, parlayarak. "Beni kız kardeşim bıraktı. Sakıncası var mı?" Luke başını sallamadan önce bana bir kez daha bakıyor. "Hayır, elbette olmaz."

Luke ve Summer uzaklaşırken Donna, "Onları birlikte görmek çok güzel," diyor. "Sence de iyi bir çift değiller mi?"

Hayır. Öyle düşünmüyorum. Hiç sanmıyorum. Hasta olacaktım gibi hissediyorum. "Gerçekten onun tipi değil."

"Ne demek istiyorsun? Çok güzel bir kız. Sörf de yapmıyor mu?"

Evet, daha emniyet kemerlerini takmadan elini adamın fermuarına atacak. "Bilmiyorum."

"Tatlım," diyor Donna, ses tonumu yanlış anlayarak bana yandan sarılıyor. "Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu *bilirsin*. Sen bunu yaşadın. Sence Luke da bunu hak etmiyor mu?"

Evet. Evet, öyle. Ve ben onun mutlu olmasını istiyorum. Hayatına devam etmesini istiyorum. Ama bunun olmasını izlemek istemiyorum.

DONNA ve ben akşam yemeği yerine resepsiyondan arta kalanları atıştırıyor ve güldüren birkaç aptal sitcom izliyoruz. Ve tüm bu zaman boyunca, ben güveç. Luke gideli uzun zaman oldu. Caleb ve Harrison'ın artık eşleri var -hâlâ içki içtiklerinden şüpheliyim- ve Beck'in lanet olası bir barı var... Muhtemelen işe gitmek zorunda kaldı.

Yani sadece Luke ve yeni güzel Summer, sahilde ya da kamyonetinin arkasında eski zamanları yeniden yaşıyor.

Donna kendi odasına, ben de kendi odama gidiyorum ve Danny'yi kutladığımız bu günde sadece Luke'u düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Danny'nin bir yerlerde buna tanık olup olmadığını ve benim kendimden iğrendiğim kadar onun da benden iğrenip iğrenmediğini merak ediyorum.

Sonunda koridorda Luke'un sesini duyuyorum. Gece rutinini, ezberlediğim sesleri çıkarmasını bekliyorum: tuvalet sifonu, akan su, kapanan ışıklar, geri çekilen ayak sesleri. Onun yerine kapım açılıp kapanıyor.

Yatağımın ucuna oturuyor ve elini bacağıma koyuyor. "Uyanık olduğumu biliyorum," diyor sessizce. Sesimin dayanacağından emin olana kadar hiçbir şey söylemiyorum. "Onu öptün mü?" Sessizlik.

"Çık dışarı," diye tıslıyorum ama çıkmıyor.

Çarşafı indiriyor, üzerime uzanıyor ve kulağıma fısıldarken ağırlığının beni yatağa itmesine izin veriyor. "Bunu yapmam seni rahatsız eder mi?"

"Defol," diye homurdanıyorum ve onu üzerinden atmaya çalışıyorum ama hiç kıpırdamıyor. "Soruya cevap ver."

"Hayır," diye çıkıştım. "Bu beni rahatsız etmez."

"Sen bir yalancısın." Eli çarşafın altından kalçama, şortumun altına doğru kayıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Gülüyor ve parmakları içime kayarken kaskatı kesiliyorum.

"Çık dışarı," diye üçüncü kez tıslıyorum ama o çoktan şortumu çıkarmış oluyor.

"Onu öpmedim," diyor, yataktan aşağı kayıyor, elleri uyluklarımın iç tarafında, onları açmaya çalışıyor. Dili bacaklarımın arasında geziniyor.

Nefesim kesiliyor ve o gülerken nefesim klitorisime çarpıyor. Bu beni aynı anda hem çileden çıkarıyor hem de heyecanlandırıyor ve tam da bildiği şekilde boşalmamı sağlaması iki dakikasını bile almıyor, yukarı doğru eğilip ellerimi saçlarına gömüyorum.

Pantolonunu indirerek tekrar vücuduma tırmanıyor, buna da *hayır* demeyeceğimden çoktan emin.

"Kıskandığını itiraf et." İçime doğru itiyor.

Bakışlarını karşılıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum, ama uzaklaşmayı düşünürse diye onu sıkıca kavıyorum. "Bana parayı verenin sen olduğumu kabul et," diyor, ağzı boynumda geziniyor, eli eli göğüs ucumu çimdiklemek için atletimin altından kayıyor. Daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildim.

Elini saçlarımda yumruk yapıyor. "Hâlâ bana aşıksın," diyor, daha sert iterek.

Onun etrafında kenetleniyorum. Boşalmaya çok yakınım. Yüzlerce farklı şekilde yarılmaya çok yakınım.

Evet, kıskandım. Evet, o bağışı yaptım. Evet, sana hâlâ aşığım.

Bu kelimeler içimde dönüyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Kaçmalarını engellemek için gelirken dudağımı ısırıyorum.

SONRA

“W Dün gece nereye gittin?” Danny uyandığımızda soruyor. Güneş daha yeni doğuyor ama ev çoktan hareketlenmiş. Neden günün bu kadar erken saatlerinde sörf yaptıklarını hâlâ anlamış değilim.

Yutkunuyorum. "Uyuyamadım. Ne zaman yer değiştiresek yatak batıyor."

İç çekiyor. "Evet. Bu güzel bir fikirdi ama keşke ailemle kalsaydık. Hayatımda hiç bu kadar çok pizza yememiştim."

"Bize yemek pişirebilirdin ama yapmadın" gibi ince bir alay gibi geliyor.

Sadece suçluluk duygusu beni bir şey söylemekten alıkoyuyor.

O gittikten sonra uyuyakalıyorum ve uyandığımda güneş uzun süredir dışarıda ve mutfakta bangır bangır müzik çalıyor. Bir sandviç yapıyorum ve Caleb'in kız arkadaşıyla birlikte, kapüşonlunun içinde titreyerek sahile gidiyorum. Filmlerde ve MTV'de gördüğüm bahar tatilinin Malibu'da olmadığı çok açık. Bugün hava 70'i bulursa şanslıyız.

Danny tam ben geldiğimde sudan çıkıyor. "Benimle eve gelmek ister misin?" diye soruyor ama aslında sormuyor bile. Tamamen benim yapmamı bekliyor.

"Daha yeni geldim," diye cevap veriyorum.

Bir an orada durdu, pes etmemi bekledi. Elbette bekliyor. Yıllarca programımı belirleyebileceğini düşünmesine izin verdim çünkü beni istediği için kendimi şanslı hissediyordum ve şimdi... kendimi şanslı hissetmiyorum. Kendimi şanslı hissettiğim için kızgınım. Beni böyle düşünmeye teşvik ettiği için kızgınım.

Vazgeçip uzaklaştığında ben de diğer kızların yanına, kuma düşüyorum. Daha tam oturmamıştım ki Luke'un başı dönüyor ve kıyıya doğru küçük, boktan bir dalga sürüyor... doğruca bana doğru geliyor.

Bileğindeki tasmayı kolayca çıkarıp tahtayı kolunun altına sıkıştırarak dışarı çıkarken midem sıkışıyor. Yüzünde daha önce olmayan bir şey var: sahiplenme. Kimse bilmeseydi bile benim onun olduğumu biliyor. Atla derse atlarım. Yalvarmamı isterse yalvarırım. Gecenin bir yarısı onunla birlikte evden çıkarım ve artık olamayacağını iddia ettikten sonra beni tekrar tekrar becermesine izin veririm.

"Suya gir," diyor, üzerime doğru gelerek. Bir emir, bir istek değil, gözleri bana meydan okuyor

"Hayır" demek için.

Tekrar sörf yapmayı denemeye hiç niyetim yok. Zordu, su soğuktu ve aptal gibi görünecektim, özellikle de onun yanında, sörf şampiyonunun yanında. Ancak... bu onun yanında olmak için bir şans ve bunun için her şeye katlanırım.

İnsanlar aşktan huzurluymuş gibi bahsediyor ama hiç de öyle değil. Çalkantılı ve endişelidir. Coşku ve umutsuzluktur. Soğuk suya ve aşağılanmaya göğüs germeye ve sizi seven insanları sırtından bıçaklamaya istekli olmaktır. Luke için bunların hepsini yaparım.

Ben ödünç aldığım dalgıç kıyafetini giymek için uğraşırken, o bana tahta kalınlığında bir köpük getirdi.

onu

n. "O kadar zavallıyım, ha?" Ben soruyorum.

Kaşları çatıldı. "Bu yeni başlayanlar için bir tahta. Başka neye başlayabilirsin ki?" Ama sorarken bile

Soruyu sorduğumda, cevabın gözlerinde doğduğunu görüyorum: Danny bana öğretmeye çalıştığında beni yüzdürücü bir şeye bindirmeye zahmet etmemişti. Beni evdeki çok daha büyük sörf tahtasıyla göndermiş ve ben daha denemeden umutsuz bir vakaymışım gibi davranmıştı.

Okyanusa doğru yürüyoruz, yan yana. Yeterince uzaklaştığımızda tasmayı bileğime takıyor ve kürek çekmeye başlıyoruz ama ben hiçbir ilerleme kaydedemiyorum. "*Kürek çekmekte* bile kötüyüm Luke," diye mırıldanıyorum, bitkin bir halde.

"Dur," diyor. "Sadece rahatla."

Önümde süzülüyor ve sörf tahtamı ayak parmaklarının arasına alıp beni çekiyor. Ben onun çektiği ağırlığın neredeyse iki katına çıktım ama o hiçbir belirti göstermiyor. Omuzları dönüyor, kollarını yavaşça suyun içine sokuyor, kollarındaki o belirgin çukur herhangi bir iş yaptığının tek işareti.

Molaya vardığımızda, tahtalarımızın üzerine otururuz.

Gözleri ağzıma kayıyor. Dün geceyi düşünüyor. Ben de dün geceyi düşünüyorum. "Bunu bir daha yapamayız," diye fısıldıyorum dudağımı ısırarak. "Bu doğru değil."

"Grady bizi içeri girerken gördü. Neden uyanık olduğumuzu sordu. Ona uyuyamadığımızı söyledim."

Hatırlamaya çalışıyorum. Yolda birbirimize dokunuyor muyduk? Bunun hakkında konuşuyor muyduk? Hayır. Konuşmazdık. Dikkatliydik. Çoğunlukla.

"Bu gece de uyuyamayacağız Jules," diyor ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Üzerimde uyguladığı çekim, en kötü haliyle gelgit gibi. Ne kadar mücadele edersem edeyim beni kolayca altına çekebilir.

"Biliyorum. Ama yine de durmak zorunda."

Gözleri sessiz bir tartışmayla kapanıyor ve sonra tekrar açılıyor. "Düz yat. Sana kürek çekmeni söylediğimde, çek. Yapabildiğin kadar sert."

Bir dalga aniden ortaya çıkmış gibi görünüyor. Geldiğini nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama artık geldiğine göre, kendimi aptal durumuna düşürmekten korkuyorum.

"Bunu yapmak istediğimden emin değilim," diye fısıldadım.

"Gerçekten kötüyüm." "Hayır. Sen acemisin. Arada fark var."

"Belki de dizlerimin üzerinde sürmeliyim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Daha denemeden başarısız olmak için şimdiden bir yedek planın mı var?"

Gülüyorum. "Evet, sanırım öyle." "Kürek çek."

Ben cevap veremeden sörf tahtamı sertçe kıyıya doğru itiyor. Sırf bana söylediği için ve yapmazsam olacıklardan korktuğum için kürek çekiyorum ve sonra "Kalk!" diye bağıyor ve ben de yapıyorum.

Dengemi kaybedip yan tarafa düştüğümde neredeyse tamamen kalkmışım. Ama başım suyun içinden geri çıktığında bana ulaşmış, her şeyi berbat etmiş olmama rağmen gurur duyuyormuş gibi gülümsüyordu.

"Bu harikaydı. Mükemmeldin. Bu sefer gözlerini ileriye dik."

Danny ile üç dalga denedim. *Üçüncüsünden* sonra, "*Bunu yapmak istediğine emin misin?*" dedi.

Ben de ona istemediğimi söyledim. Demek istediğim, başarısız olmaya devam etmek istemediğimdi.

Rahatlamış görünüyordu. İyi yapsaydım da rahatlayacağını sanmıyorum. Onun asıl istediği benim sörf yapmayı öğrenmem değil, kıyıda, güzel ve kupkuru bir şekilde, ona sahip olduğu için şanslı olan bir başarısız olarak kalmamdı.

Luke kulağıma yakın bir şekilde "Kürek çek," diyor ve beni tekrar itiyor.

Bu sefer ayağa kalkmayı başarıyorum. Dengem altımdaki dalganın titreşimiyle sallanıyor ve bir an kendimi kaybedeceğimden emin oluyorum ama kendimi toparlamayı başarıyorum. Luke'un yaptığı o muhteşem numaraları yapmıyorum -dalgayı yatay olarak oymuyorum, sadece dümdüz ilerliyorum- ama yine de heyecan verici. Rüzgâr dalgıç kıyafetime çarpıyor, saçlarımı uçuşturuyor ve sanki kendi yarattığım en muhteşem hız trenine binmiş gibiyim.

Ancak Luke'a gülümsemek için arkamı döndüğümde -bu küçük zaferin şaşkınlığıyla- dengemi tamamen kaybedip yan tarafa düşüyorum. Ama çıktığımda hâlâ gülümsüyordum.

"Başardım!" Bağıyorum.

Gözleri o kadar ışık dolu, gülümsemesi o kadar geniş ki kalbimi acıtıyor. Bir dalga daha yakalıyorum, sonra bir tane daha.

Üçüncü dalgadan sonra hâlâ gülümsüyor ama bakışlarında daha ciddi bir şeyler de var. Yanına vardığımda "Buradan benimle ayrıl," diyor. Kelimeler sessiz ama kesin.

Göğsümden şaşkın bir kahkaha kaçıyor. "Ne?"

"Geri dönme. Yarın Los Angeles'ta kal ve otobüse binme. Bize bir yer ayarlayacak kadar para biriktirdim."

Gözlerim yaşlarla dolarken oturduğum yerden doğruluyorum. Sadece "*Evet*" demeyi çok istiyorum. Bunun çılgınlığını keşfetmeden, başarısız olabileceği tüm yolları düşünmeden evet demek.

"Yapamam," diye fısıldadım. "Bu... Danny'yi yok eder. Tüm ailesini yok eder."

"Bunu bir sır olarak saklayabiliriz," diyor. "Sadece şimdilik. Sana kalacak bir yer bulacağım ve sonra da sömestri bitireceğim. İki ay bile kalmadı. Bir süre birlikte olduğumuzu kimsenin bilmesine gerek yok."

"Daha bir yıl okulun var."

Başını sallıyor. "Sadece dönemi bitireceğim. Öümde iki yarışma daha var. İkisinde de dereceye girersem, biriktirdiklerim ve sponsorlar sayesinde tura katılmaya yetecek kadar param olacak. Eğer istersen ikimiz de tura katılabiliriz."

Onun bu fikrinde pek çok boşluk var ama bir an için düşünmeme izin verdim: Luke ve ben sahile yakın bir yerde, onun sörf yapabildiği ve benim her gece onun yanına gelebildiğim bir dairede. Luke'un her sabah işe giderken beni görmek için bir lokantaya gelmesi, ikimizin de saklanmak zorunda kalmaması. Geceleri televizyon izlerken ona doğru kıvrılmak ya da yatakta yanına kaymak, çıplak bacaklar çıplak bacaklara, çıplak göğüs çıplak göğse. Uykuya dalmak ve uyanmak ve bir an bile ondan ayrı kalmak istememek.

O kadar mükemmel ki içim acıyor.

Ama şu anki durumla Allen'ları nasıl terk edebileceğimi bilmiyorum. "Luke, yapamam. Donna bana güveniyor."

Çenesi sıkıştı. "Tabii ki öyle. Onlarda her zaman bir şeyler olacaktır."

Ciğerlerimdeki hava yavaş bir iç çekişle dışarı çıkıyor. Evet, Allen'larla olan durum gittikçe daha da kötüleşiyor ve ben her zamankinden daha fazla bu işe bulaşmış durumdayım ama bu onların suçu değil. Bu sadece hayat.

"Bir son yaklaşıyor olmalı," diyorum ona. "Bu yıl kötü bir dönem geçirdiler. Papaz iki ameliyat geçirdi ve Danny dizini incitti. Hayatımın en kötü döneminde beni kurtardılar. Benden bir şey istediklerinde onlara sırtımı dönemem."

Gözlerinden umut fışkırdığını görüyorum. "Juliet, seni sonsuza dek bekleyeceğim. Ama bunu başkalarına bırakırsan, işte o kadar uzun sürer."

Ondan sonra içeri giriyorum, Summer'ın dalış kıyafetini ona geri veriyorum ve eve doğru gidiyorum.

İçeri girdiğimde Caleb kafama bir şey fırlattı. "Orada iyi iş çıkardığını duydum, çaylak."

Danny mutfakta sandviç yapıyor. Bıçağı yere koyuyor. "Sörf mü yaptın?"

Başımı salladım. "Luke beni dışarı çıkardı." Kendimi ele vermeden Luke'un adını bile söyleyemeyecekmişim gibi hissediyorum.

"Tahtasında mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, üç metre uzunluğunda kocaman bir tahta kaptı."

Danny omzunu silkti. "Bu harika, tatlım." Ama ses tonu tamamen başka bir şey söylüyor. Belki de *"Bu pek sayılmaz"* ya da *"Sörf yaptığını sanman çok hoş"* diyor. Ama dinleyen hiç kimse onu bununla suçlayamaz. O, benim küçük başarılarımın canını emme, kanatlarımın kırılmış kalmasını sağlama ustasıdır, bunu yapmış gibi görünmeden. Bunu şimdi nasıl görebildiğimden emin değilim.

Bana şarkımın *"hüzünlü"* olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Başvurmayı düşündüğümde beni *"üniversite liseden çok daha zor"* diye uyarmasını. Bölgesel müzik festivalinde solo yapmamın benim için fazla rekabetçi olacağını söylemesini.

Belki de bunların hiçbirinin benimle ilgisi yoktu.

"Harikaydı," diye cevap veriyorum, göğsümdeki o gergin şey büyümeye başlıyor. "Keşke bunu yıllar önce yapsaydım."

Duş malzemelerimi alıp komşuların evine gidiyorum ve kumdan arınırken, bütün sabah, o hüznün boğazımda daha fazla dayanamayacağım kadar şişiyor gibi görünüyor.

Tanrım, keşke Luke'a *"Evet. Evet, kaçalım."* diyebilseydim. *Evet, bütün gecelerimi sonsuza dek seninle geçirmek istiyorum."*

Bana dünyada istediğim her şeyi teklif etti, ama kabul edersem nasıl bir insan olurdum? Yaptığım şeylerle, söylediğim yalanlarla zaten nasıl bir insanım? Şimdi bile, kafam karışık ve suçluyum, dünyada tek istediğim onunla daha fazla zaman geçirmek.

Dışarıdaki kapının kapandığını, ayak seslerini ve ardından duş kapısının açıldığını duyuyorum.

Luke orada duruyor, zayıf kalçalarından sarkan mayosu dışında çıplak, gözleri uzun zamandır açlığını çektiği bir şeymişim gibi üzerimde geziniyor. İçeri girip kapının arkasından kapanmasına izin verdiğinde, sanki mıknatıslanmışız gibi aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Sanki çıplak tenime bastırdığı şık, kumlu hissi olmadan ölecekmişim gibi. Eli yüzümün yan tarafını kavlıyor, başparmağı yanağımda bir yol açıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Kaşları çatılıyor ve ağladığımı anladığını biliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. *Nedenini biliyor. Her zaman bilir.* Elim şortuna gidiyor, onu kalçalarından aşağı itiyor, onu düşüncelerinden ve benim düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Beni kaldırıp duvara yasladı. Bacaklarım onu sarıyor, içime girerken onu daha yakına çekiyor. "Bunun sorun olup olmadığını sana bir kez bile sormadım," diyor. "Yani, korunmadan."

"Bence sorun yok," diye nefes nefese kaldım.

"Neden sormadım biliyor musun?" Dişleri kulak mememin üzerinde enginar kabuğunu sıyrırır gibi kayıyor. "Çünkü bir parçam bunun olmasını istiyordu. Gitmen için o kadar çaresizim Jules. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama gerçek bu. Tüm geleceğimizi mahvedecek ve umurumda bile değil."

O bunu söylerken ben de çaresiz olduğumu fark ediyorum. Bir parçam elimi zorlamasını *istiyor*. "Bana bir hafta ver," diye yalvarıyorum. Etrafında sıklaşıyorum, zaten yakınım.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldar. "Bir hafta. Gelip seni alacağım."

Ben ayrı düşerken ağzı benimkini buluyor ve çıkardığım sesleri susturuyor. Sonunda çekilip beni tekrar yere bırakırken gözleri hülyalı.

"Bir hafta," diyor ve gülümsemesi o kadar tatlı ki gözlerimin mutluluk gözyaşlarıyla dolmasına neden oluyor. "Bir hafta."

Eve geri dönerken endişeli ve suçlu olmam gerektiğini biliyorum ve bu duygular olmadığından değil, ama şu anda o kadar heyecanlıyım ki, olasılıklardan o kadar bunalmışım ki, başka hiçbir şeye yer yok.

Her zaman iyi olmaya çalışmanın sonu. Nefret ettiğim bir stajın ve yemek pişirmenin sonu.

Ona daha fazlasını borçlu olduğumu düşünmekten asla vazgeçmeyen bir adam için. Duvara bir şeyler asabileceğim ve kendi programımı belirleyebileceğim bir odam, hatta bir dairem olması.

Ama en iyisi, Luke. Uyuduğunda, uyandığında ve aradaki tüm saatlerde Luke. Muhtemelen hayatımın geri kalanını Donna'yı özleyerek ve olayları ele alış biçimim için kendimi kötü hissederek geçireceğim ama Luke benim güneşim, ayım, gelgitim ve onun çekimiyle savaşmaktan yoruldum.

Bu bizim son gecemiz ama ben içmiyorum. Zaten umut sarhoşuyum ve Luke'a her baktığımda onun da öyle olduğunu biliyorum.

Neredeyse hiç konuşmuyoruz bile. Sadece bir gülümseme, bakışlarında bilmiş bir şey. "Bir hafta," diye fısıldıyor kulağıma, ben yatmadan hemen önce.

"Bir hafta," diye tekrarlıyorum.

Bunu hayal ederek uykuya dalıyorum, bir kez daha sırtıma sıkışan sıcak omuz Danny'ninki değilmiş gibi davranıyorum. Gecenin bir yarısı telefon çaldığında hala bunun hayalini kuruyordum. Danny telefona uzanırken yatak aniden yuvarlanıyor ve ben hemen yan tarafa düşüyorum.

Danny telefonda, "Anlamıyorum," diyor.

Ayağa kalktım. Şiltenin üzerinden şaşkın gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tamam," dedi. "Yola çıkıyoruz."

Telefonu kapatıyor, sesi zar zor duyuluyor. "Babam arıyor. Kalp krizi geçirmiş. Oraya gitmemiz gerek."

Olabildiğince çabuk toparlanıyoruz. Grady nasıl olsa bugün döneceği için bizi götürmeyi teklif ediyor. Şafaktan hemen önce kapıdan çıkarken bakışlarım Luke'unkilerle buluşuyor. Şimdi ne olacağını merak ediyor. Keşke cevabım olsaydı.

Rodos'a neredeyse sessizlik içinde gidiyoruz. Ara sıra Grady dua ediyor ya da Tanrı'nın bir planı olduğunu söylüyor. Bu beni çok rahatsız ediyor ama Danny fark etmemiş gibi görünüyor.

"Anlamıyorum," diyor Danny birdenbire. "Bunu önlemek için ameliyat olduğunu sanıyordum. Neden kimse bana hasta olduğunu söylemedi?"

Grady dikiz aynasından bana bakıyor, sanki bu tamamen benim hatamış gibi.

Grady Danny'ye, "Sen ve ben onun yerine geçebiliriz," diye öneride bulundu. "Ben danışmanlık ve vaaz işlerini halledebilirim, sen de diğer her şeyin yönetimini üstlenebilirsin."

Gözlerim doldu. Grady'nin Danny'nin ailesinin yaşadığı trajediyi kullanarak dünyada yükselmesi ve bunu hayırseverlik olarak göstermesi ne kadar da hoş.

Hastaneye vardığımızda sadece ailelerin gelebileceği söylendi, Danny babasının yanına gitti ve ben de Grady ile bekleme odasında oturdum, ikimiz birbirimize tek bir kelime bile söylemedik. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu: Donna'yı papazla tek başına ilgilenmesi için bırakmamalıydım. Ve bir hafta sonra nasıl gideceğim? Papaz eve döndüğünde, eskisinden çok daha fazla yardıma ihtiyacı olacak ve Grady tüm gücüyle onun işine saldıracak.

Ve tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda - sessizlik, suçluluk duygusu - kapılar açılıyor ve Luke içeri giriyor.

Bakışlarımız buluştuğunda omuzlarım rahatlayarak çöktü. Onlar gittikten sonra okula geri

döndüğünü sanıyordum.

Bu sabah evi temizledi ve şimdi onu burada istememeliyim ama *Tanrım*, istiyorum.

Planımıza ne olacağını tartışmıyoruz çünkü zamanı değil. Elimi tutmuyor. Ama kolu yanımda ve o burada ve bu yeterli.

Danny ve Donna, hemşirelerin vardiya değişimi sırasında kafeteryaya gitmek için gri yüzleriyle ortaya çıktıklarında Grady duş almak için teyzesinin evine dönmüştür.

Donna ikimize de sarılıyor. "Burada olmana çok sevindim," diyor ve ben suçluluğumu ortadan kaldıracak tüm soruları sormamaya çalışıyorum: *Olay olduğunda o da orada mıydı? Ben gittiğim için ne kadar işi vardı?*

Birlikte oturup lastik gibi burgerleri ve tatlı patates turtası parçalarını didikliyoruz.

Daha yarısını bile bitirmemiştik ki Donna'ya papazın gittiğini söyleyen bir telefon geldi.

Danny'yi daha önce sadece bir kez ağlarken görmüştüm ama bu farklıydı. Kederine *dönüşüyor*, sanki kollarını çekersem boğulacakmış gibi bana tutunuyor. Ben de yapmadım. Kanepede yanımda öylece uyuyakalıyor ve onun ağırlığından tüm vücudum ağrıya bile kalmasına izin veriyorum.

Donna gelip üzerimize bir battaniye örtüyor. "Sana sahip olduğu için çok mutluyum" diyor.

Luke sadece bana bakıyor. Bitkin ve umutsuz. Yaptığımız planlar... yakında gerçekleşmeyecek.

Papaz çarşamba günü gömüldü. Bu kadar çabuk olması, olayın şokunu atlatmayı daha da zorlaştırıyor. Bir insan nasıl olur da cumartesi akşamı yemeğini yer ve karısına gazetede bir makale okur ve çarşamba günü öğle yemeğinde çimenlerin altında dokunamayacağınız kadar uzak bir şeye dönüşür?

Daha sonra insanlar Donna'nın evine akın edip taziyelerini sunuyorlar. Getirdikleri tüm tabakları alıyorum ve Luke onları dondurucuya istiflememe, sandalyeleri yeniden düzenlememe ve insanlara içecek bir şeyler sunmama yardım ediyor. Ona gülümsüyorlar ama bana baktıklarında farklı hissediyorum. Papazı uyarmak istedikleri yetim bendim, değil mi? Sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramayan bir kızdım ve şu hale bakın... Papaz hastalandığında ona bakması için Donna'yı yalnız bıraktım ve o öldü. En başta gitmek istemediğim bir seyahate çıkmamın bencillik olduğunu düşünüyorlar.

Tüm bunların Donna için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kilise bu evi kiralamaları için ödeme yapmaya devam etmeyecek ve biliyorum ki fazla birikmiş parası yok. Danny zaten dönemi bitirmeyeceğini söyledi ve o da tartışamayacak kadar bitkin ve üzgündü.

Ama taşınmak zorunda kalırlarsa, belki bana yer bile bulamayacaklar. O zaman gitmem kabul edilebilir mi? Yoksa onlar bu yeni trajediyi atlatana kadar bir şekilde yanlarında kalmam mı gerekiyor? Mutfakta yalnız başıma tüm bunları düşünürken Grady çıkageldi.

"Umarım kendinden memnunsundur Juliet," diyor. Burnunun iki yanında iki küçük beyaz leke var, ince dudakları sımsıkı kenetlenmiş.

Yolumu kapatıyor ve aramızda duran tek şey kollarımdaki büyük güveç. "Ben

neden bahsettiğini biliyorsun."

"Beni taşıyorlar," diyor. "Oakland'a. Bu kilise benim olmalıydı ama bunun yerine birilerine *yardımcı* olmamı istiyorlar."

"Bu tam olarak nasıl benim hatam olabilir, Grady? Kilise üzerinde çok fazla etkim varmış gibi mi görünüyorum?"

"Onları papaza yazdırdın. Onu yazmaya ve hazır olmadığımı söylemeye ikna ettin. Bana çok şey söylediğini söylediler."

"Benim de papaz üzerinde herhangi bir etkim olduğunu düşündüren şeyin ne olduğunu hayal edemiyorum." Yanından geçip tezgâha doğru ilerliyorum. "Belki de senin henüz yeterince olgun olmadığını düşünmüştür. Ya da belki de senin cenazeden sonra biriyle *yüzleşecek* türden bir insan olduğunu biliyordu."

Kolumu tutuyor ve güveç ayaklarımın dibine düşüyor, üzerime sos, erişte ve cam kırıkları sıçırıyor. "Bu da ne-" diye başlıyorum ama daha sözümü bitiremeden Luke mutfağa geçip Grady'yi yakasından yakalıyor.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da onu böyle yakalıyorsun?" diye sorarak Grady'yi sertçe sarsar. "Ona bir daha elini sürdüğünü görürsem bunu anlatacak kadar yaşayamazsın."

Yemeğin patlaması kalabalığı mutfağa çekti, ancak burada kalmalarının nedeni Luke'un Grady'yi yakalamasıydı. Danny de onların arasında.

"Neler olduğunu bilmiyorum," diyor hepimizi nazikçe azarlayarak, "ama burası bunun yeri değil." Luke ayaklarıma doğru başını sallarken çenesi gıcırıyor. "Her tarafına sıçramış. Git üstünü değiştir. Ben temizlerim."

Belki de sadece onun nasıl hissettiğini bildiğim içindir ama Luke eskiden bir şeyleri saklamakta şimdikinden daha iyiymiş gibi görünüyor. İnsanlar muhtemelen endişesinin yersiz olup olmadığını merak ediyordur.

Grady, uzaklaşırken bana ters ters bakıyor, bundan emin görünüyor.

HERKES GİTTİKTEN SONRA, birinin getirdiği lazanyayı ısıtıyorum. Annesi ondan papazın yerine dua etmesini istediğinde Danny gözyaşlarını tutamıyor. Dua biterken eli benimkinin üzerinde kayıyor ve Luke zorlukla yutkunarak izliyor.

Onunla hayal ettiğim o hayat bana her zamankinden daha uzakmış gibi geliyor.

Donna lazanya temizlendikten sonra gelen turtayı kesmemi istedi ama kimsenin yiyeceğinden şüpheliyim. Kahve koydum ve turtayı kestim. Her zaman oynadığım rolü oynuyorum ve hiç bu kadar sahte hissetmemiştim.

Hepimiz oturduğumuzda Danny çatalını kaldırıp yere bıraktı. "Son konuşmamız sırasında babama bir şey söyledim." Yüzünü bana döndü, gözleri parlıyordu. "Ona sana evlenme teklif edeceğimi söyledim."

Çatalım havada donuyor. Konuşmasını kesmesini istiyorum, ama istediğimi varsaydığı şey zaten orada.

"Memnun oldu. Seni eve getirdiğim günden beri bunun için dua ettiğini söyledi." Bana gülümsüyor, gözyaşlarını geri kırıyor. "Bu yüzden bunu yapmak istiyorum Juliet. Bunu görmek için orada olmayacağını biliyorum, ama bu ona yapacağıma söz verdiğim son şey. Anne?"

Donna'nın mutfğa geçip un ve şekerin arasına sıkıştırılmış bir zarfı alışını hayretle izliyorum. Zarfı Danny'ye uzatıyor, gözyaşlarının arasından bana gülümsüyor ve içinden küçük, kararmış gümüş bir yüzük çıkarıyor. Yüzük büyükannesine aitti-Donna daha önce de göstermişti.

Elime uzandı. "Juliet, benimle evlenir misin?"

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve kendimi Luke'un bir zamanlar bana bahsettiği kuş gibi hissediyorum. Kafesine göre çok büyük, kanatları esneyemiyor ve sonunda denemeyi bırakana kadar çılgınca çırpınıyor. Ama ben bir açıdan o kuştan daha akıllıyım. Kafesten asla çıkamayacağımı denemeden bile biliyorum.

Danny'ye "Evet" dediğimde Luke yüzündeki tüm ifadenin silinmesini izliyor.

ŞİMDİ

Sona yaklaşıyorum. Galaya kadar altı günüm var ve buradan ayrıldıktan sonra her şey geride kalacak.

Ben

Gardımı biraz indirdim, indirmemeliydim de. Sadece bu şeyler benimmiş gibi davranmak için son bir şans istiyorum.

Onunla markete gidiyorum. Her zamanki aşık kız gibi evin içinde onu takip ediyorum. Çamaşırları katlıyor, yardım etmeyi teklif ediyorum.

"Sweatshirt'ün hâlâ bende," diye itiraf ediyorum katlanırken. "Kız yurdundan kaçtığım gece bana ödünç verdiğin UCSD tişörtü. Sanırım onu geri vermeliyim."

"Hayır," diye yanıtlıyor, "yapmamalısın. O senin."

Luke ve ben sorulmadan çocukların odalarında birlikte çalışıyoruz. Resimler asıyor ve şifonyerleri dolduruyoruz. Yan yana kahvaltı ve akşam yemeği hazırlıyoruz. Ve masada karşılıklı oturduğumuzda, bunun bizim hayatımız olduğuna neredeyse inanabiliyorum. Günün uzun bir bölümünü biteceğini unutarak, tembel ve keyifli bir hoşnutlukla geçirmeme izin veriyorum. Cash ne zaman geleceğini sormak için mesaj atıyor ve ben cevap verme zahmetine girmiyorum.

Bu bir umut hissi ve gerçek değil, ama yine de olmasına izin veriyorum çünkü bir daha hissetmeyeceğimi biliyorum.

Donna ve ben bir sabah onun arka bahçede çekiçe vurduğunu duyduk ve sesi takip ettik. İki ağacın arasına bir hamak asıyordu.

"Çocuklar hamakları sever mi ki?" Donna soruyor.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve gülümsüyorum. "Hamakları herkes sever."

Öğleden sonraları Luke sörf yapıyor, ben de arka bahçede gitar çalıyorum. Yeni bir şey deniyorum, ilk albümden bu yana yaptığım her şeyden daha gerçek ve dürüst bir müzik. Uzun zamandır saklanıyordum, suya batmıştım. Okyanusun dibinden görünen hayat hakkında şarkı söylüyordum, ama burada, şimdi, nefes nefese kaldığınızda olduğu gibi dünya hakkında şarkı söylüyorum.

Geceleri, yeterince geç olduğunda, sokak sessiz ve ev zifiri karanlık olduğunda Luke'un yatağına giriyorum ve o her zaman beni bekliyor. Burnumu tenine bastırıyorum ve sadece içime çekiyorum.

Umarım fark etmez.

"Jules," diye başlıyor bir gece üzerine tırmanırken ve sadece ses tonundan bile cevaplamak istemediğim bir soru sormak üzere olduğunu anlıyorum.

Biz hiçbir şey değiliz. Hiçbir yere gitmiyor ve devam etmeyecek.

"Bunu mahvetme," diyerek sözünü kesiyorum.

Geriliyor. Onu tanıyorum. Tartışma arzusunu kaslarının gerginliğinde, ani sessizliğinde hissedebiliyorum. Ağzım, dikkatini dağıtmak umuduyla boynuna doğru hareket ediyor ama altımda kaskatı duruyor.

"Yere yat," diye cevap verdi

sonunda. Ben hala. "Ne?"

"Get. Bin. The. Kat."

Bunun olduğundan daha fazlası olmasına izin vermeyi reddettiğim için beni cezalandırıyor mu, yoksa bana ne kadar saçmaladığımı mı gösteriyor bilmiyorum - çünkü daha fazlası olduğunu *kanıtlayabilir*. Onun olduğumu kanıtlayabilir.

Dizlerimin üzerinde yere kayıyorum. Ayağa kalkıyor, boxerını indiriyor ve sikini kavrayıp dudaklarıma götürüyor. "İyice aç," diyor ve açtığımda, saçlarımı parmaklarının arasından geçirerek ağzımın içine sokuyor.

"Hepsini al," diye homurdanıyor. "Boğazının arkasına kadar."

Bana bir fahişe gibi davranıyor ve ben yine de sırılsıklamım, çok tahrik olduğum için hevesle katılıyorum.

Elini başımı hareket ettirmek için kullanıyor, daha hızlı ve daha hızlı, öğürme refleksimi tetikleyecek kadar ileri gidiyor. "Bunu seviyorsun, değil mi?" diye tıslıyor. "Günün herhangi bir saatinde istediğim her şeyi yapacaksın, ama bana tek bir kez bile lanet olası gerçeği söyleyemezsin."

Ağzımın içinde şişiyor, daha hızlı hareket ediyor. Etrafında inliyorum, aralarındaki acı dayanılmaz hale geldikçe kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Hepsini yut," diye homurdanıyor ve sonra keskin bir nefesle, sessiz bir çığlıkla ağzımın içinde patlıyor.

Parmaklarını saçlarımdan çekmeden önce uzun bir süre nefes nefese öylece kalıyor. Şimdi ne olacağını bilmiyorum... hâlâ kızgın mı, gitmemi istiyor mu?

Neden bu onun için yeterli değil? Gideceğimi, kalacağımı, bütün gece yanında yatacağımı, belki sonra beni becermek ister diye çarşafların içinde kıvranacağımı?

"Yatağa uzan," dedi sonunda, ağzımdan kayarak. "Ve şortunu çıkar." Çünkü kızgın olduğunda bile... benim için her şeyi yapar.

Danny'nin Evi'nin galası, kuzeyimizdeki sahilde yer alan rüya gibi bembeyaz bir otel olan The Obsidian'da düzenleniyor. Donna'nın Danny ve benim için planlamak istediği düğüne çok benziyor, "*Bunu*

karşılayabilseydik harika olmaz mıydı?" hayali bizim fiyat aralığımızın çok dışındaydı.

Gala sabahı Luke beni ve Donna'yı hazırlıklara yardım etmek üzere otele götürdü. Bizi kontrol ettim.

İşimiz bittiğinde Rodos'a geri dönmek zorunda kalmayalım diye kiraladığım üç yatak odalı süite yerleştik ve Donna ile ben balo salonuna giderken Luke da çantalarımızı içeri taşıdı.

Okyanusa bakan tavandan tabana pencereler ve dışarıyı saran bir teras vardır, böylece konuklar mekana kolayca girip çıkabilirler.

"Klimayı çalıştırıyoruz," diyor otel görevlisi bize, "ama insanlarla dolduğunda burası bu kadar soğuk olmayacak."

Luke'a mesaj atıp Donna için bir kazak getirmesini istiyorum. Arabada giydiği hırkayla ve benim için kapüşonlu kazaklarından biriyle dönüyor, o kadar büyük ki dizlerimin birkaç santim üstüne düşecek. Kabul etmemeliydim ama işte yine ayağımı gazdan çekiyorum. Başıma geçiriyorum ve derin derin içime çekiyorum. Onun gibi kokuyor.

Beni yakalıyor ve ağzı memnun, orantısız bir sırıtışa dönüşüyor. "Senindir," diyor gözümü tutarak. *Sahip olduğum her şey senin*, demek istiyor. Tanrım, keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Eşyaların nereye gideceğini gösteren koordinatörü takip ediyoruz ve Libby kulağıma konukların isimlerini fısıldıyor - muhtemelen beni kolayca alıp satabilecek Silikon Vadisi'nden, teknoloji zengini çiftler. Şimdiden büyük bağışlar yapmışlar ya da nihai meblağı karşılamayı teklif etmişler.

New York Times muhabiri, onu ne kadar az önemsiyor olsam da, haksız değildi: Danny'nin Evi tüm ülkede tekrarlanabilecek bir şeye dönüşüyor.

Luke ve ben bunu ortaya çıkaran kişileriz, ancak Hilary Peters hala bizi etrafında istemiyor.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyor yüzünde sıkıntılı ve hoşnutsuz bir gülümsemeyle.

Luke yaklaşıyor. Hâlâ beni korumak istemesi hiç mantıklı değil; kendimi ne kadar kolay öncelediğimi gördü.

"Tabii ki buradalar," diyor Libby, bir kolunu belime dolayarak. "Bunu yapabilmemizin tek nedeni onlar."

Hilary'nin gülümsemesi keskinleşir. "Onların katkıları, son birkaç hafta içinde gelenlerle karşılaştırıldığında devede kulak kalır."

Libby şaşırtıcı bir omurga gösterisiyle, "Ve bu katkılar *Juliet ve Luke* bize reklam getirdiği için geliyor," diye karşı çıkıyor.

Gülümsememle savaşıyorum.

Hilary bunu duymamış gibi davranıyor ama arkasını döndüğünde Libby ve Donna bakışıyorlar. İkisinin de durumu izliyor olmalarına sevindim çünkü Hilary tam da Sosyal Hizmetlere doğru şeyi söyleyecek, sonra da hoşlanmadığı güçsüz bir çocuğun üzerinde tepinecek türden bir kadın.

Sessiz müzayedenin yapılacağı masalara yönlendirildik ve teklif kağıtlarını bantlamaya ve vitrinleri kurmaya başladık. Yeni yürümeye başlayan çocuklara bale dersleri ve temalı sepetler var. Ayrıca sıradan Napa otobüs turundan Cortez Denizi'ne bakan, şefin de dahil olduğu göz alıcı özel bir eve kadar geziler de var.

Otel görevlileri müzik grubu için sahneyi ve dans için parke zemini kurmaya geldiklerinde hâlâ oradayız. Donna Luke'un yanında duruyor, onları izlerken endişeleniyor. Beni ve Libby'yi yanına çağırdı. "Sizce yeterince büyük m ? Otuza otuz kağıt üzerinde büyük görünüyor ama Őuna bir bakın."

"Bakalım," diyor Luke, beni elimden tutup çekerek.

Yapmamalıyım. Bırakın onunla dans etmeyi, herkesin içinde elimi tutmasına bile izin vermemeliyim ama karşı koyamadı ım bir Şekilde gülümsüyor ve her Şey o kadar zahmetsiz ve kolay ki. Beni pistte gezdirirken çamaşır ipinden sarkan bir çarşaf gibiyim. O  arŐafın havada süzülmeyi bırakıp kendini dört kare köşeye katlamasından daha kısa sürede ondan uzaklaŐamam.

Libby Donna'yı tutup onu da döndürüyor.

"Jingle Bells' Şarkısını söylüyor," diye sesleniyorum omzumun üzerinden Libby ve Donna'ya. "Başka Şarkı bilmedi inize inanamıyorum."

Yüksek sesle "The Wheels on the Bus "a başlamadan önce "Başka bir sürü Şarkı biliyorum," diye savunuyor.

Donna Őarkıya eŐlik etmeye başlıyor ve Libby ile ben o kadar gülüyoruz ki neredeyse e ilmek üzereyiz.

"Demek istediğinizi kanıtladınız. Daha büyük bir zemine ihtiya ımız var," diyor Hilary sert bir Şekilde, aptallı ımızı keserek.

Kıkırdamalarımızı kontrol etmeye çalışarak dans etmeyi bırakıyoruz ve işte o zaman Grady'yi görüyorum. Omzunda bir giysi çantasıyla balo salonunun kapısında duruyor, bana ve Luke'a bakıyor.

Luke'un tişörtünü giyen ben.

Ben, mutlu ve geliŐen.

Luke'un elini hızlıca bırakıyorum ama yeterince hızlı değil. Oda hâlâ buz gibi ama sırtımdan aşağı süzülen teri Şimdiden hissedebiliyorum.

SONRA

Harrison'ın paralı olduğunu biliyordum ama *bu* kadar paralı olduğunu bilmiyordum. Onun Pasifik ve kayalıkların milyonlarca dolarlık manzarasına sahip olan ebeveynlerin evi, üç normal eve eşdeğer. Bir havuzu, iki mutfak, iki çamaşır odası ve o kadar çok yatak odası var ki, otuz kişi olmamıza rağmen kimsenin yerde yatmasına gerek kalmıyor.

Luke'u üç ay önce Danny'nin evlenme teklif ettiği geceden beri görmemiştım, şaşkın bir sessizlik içinde "*Evet*" dememi izlemişti. Ertesi sabah ben uyanmadan gitmişti.

Sanırım başka seçeneğim olmadığını, bu kadar çok şey kaybetmişken onlardan bir şey daha alamayacağımı anladı ve görünüşe göre yoluna gayet iyi devam etti - La Jolla'da bir shortboard yarışmasını kazandı ve sonunda tura çıkmak için yeterli sayıda büyük sponsor buldu, ancak bir sonraki yarışmada yumruk yumruğa kavga ettiğinde neredeyse hepsini kaybediyordu.

Onun adına mutluyum ama gözlerimi kapattığımda hâlâ yaptığımız planı hayal ediyorum: Los Angeles, birlikte yaşamak, sörfle geçen bir günün ardından her sabah işe gelip beni görmesi, geceleri yanımda kıvrılıp yatması. Beş parasız kalacaktık, evimiz çöplük gibi olacaktı ve ben hala daha iyi bir şey hayal edemiyorum.

Kendime bunu hayal *etmeyi bırakmamı* söyleyerek çok zaman harcıyorum ama bu hafta sonu bunu daha da zorlaştıracak.

Luke geldiğinde adamlar güvertede yaklaşan fırtınayı tartışmaktadır. "İşte günün kahramanı!" Caleb gürleyerek onu omzundan alkışlıyor. "İyi işti dostum."

Luke gülümseyip ona teşekkür ediyor ama sonra bakışları bana takılıyor ve gözlerinde daha önce olmayan kasvetli bir şey beliriyor. O zaman iyi durumda olduğunu söylediğimde yanılmışım. La Jolla'da kazandığında pervasızdı. Şimdi bunun benim hatam olup olmadığını merak ediyorum. Gözlerimi kaçırıyorum ama yeterince hızlı değil. Grady izliyordu, zaten kızgındı. Cenazedeki davranışından sonra Danny'nin onu davet ettiğine hâlâ inanamıyorum ama affetme konusunda her zaman benden daha iyi olmuştur ve onun da belirttiği gibi Grady'ye sormadan Libby'yi davet edemezdik.

"Dalgalar nasıl?" Luke soruyor.

"İmkânı yok kardeşim," diyor Liam, çalkalanan okyanusa doğru başını sallayarak. İki kayalığın

arasında yer alan küçük bir sahil şerididir ve her birinin tabanı pürüzlü kayalarla doludur. Mola çok uzakta ve

Rüzgar dalgaları güneye doğru itiyor. Oraya çıkmaya çalışmak kayalıklara savrulmak anlamına gelecektir. Liam, "Belki yarın biraz sakinleşir ama şu anda bu bir ölüm dileği," diye ekliyor.

Luke yine de incelemeye devam ediyor ve midem bulanıyor. Benden uzaklaşmak için çırpınıyor. Gelmemem gerektiğini zaten biliyordum ama şimdi onu izlerken bu hafta sonunun büyük bir hata olduğundan emin oluyorum.

Hepimiz odalarımıza yerleştik. Danny ve bana, yaklaşan düğünümüzün şerefine kral yataklı bir ana yatak odası verildi. Harrison bizi içeri gönderirken garip bir bakış attık.

Şu anda, kilise onları evden attıktan sonra taşındığımız iki yatak odalı dairede Donna ile bir yatak odasını paylaşıyorum. Birkaç hafta sonra *Bayan Allen* olduğumda Danny'nin odasına geçeceğim, ancak annesi koridorun karşısında uyurken gecelerimizin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Bu durum zaten geçici, biz bu sonbahar ayrılana kadar geçici bir durum. Kilise Donna'nın Nikaragua'da bir yetimhane kurmasına izin verdi. Bu konuda itirazlar var, insanlar kilisenin "*zor kazanılmış Amerikan dolarlarını başka bir yere*" göndermemesi için lobi yapıyor ve küçük şeytani kalbimin derinliklerinde başarılı olmalarını *umuyorum*. Çünkü Nikaragua'da ne yapabilecek niteliklere sahibim? Hiçbir şey. Bu yüzden bütün gün çocuklar için yemek pişirmek, temizlik yapmak ve çamaşır yıkamak zorunda kalacağım ve geceleri Danny ve Donna ile oturup, bunu yapmama izin verdiği için Tanrı'ya minnettarmışım gibi davranacağım.

Yukarı çıktığımızda Danny Harrison'a, "Oda harika," diyor. "Juliet ve benim sahip olabileceğim her şeyden çok daha büyük."

Luke soluklaşır. Sertçe yutkunarak sürgülü kapılara doğru yürür. "Hiç şuradan atlamayı denedin mi?" diye soruyor Harrison, başıyla güneydeki uçurumu işaret ederek.

Harrison gülüyor. "Hayır. Aslında hayatımdan zevk alıyorum. Devam etmesini isterim."

Luke'un yanağında bir kas titriyor. "Tahtanla doğru anda atlar ve doğru açığı verirsen, bahse girerim her şeyi geçip kürek çekebilirsin."

"Luke," diyorum kendimi durduramadan. "*Hayır.*"

Sesimde ele vermek istediğimden çok daha fazla endişe ve çaresizlik var ama herkes benimle aynı fikirde olmakla o kadar meşgul ki bunu fark edemiyor. Ona doğru bir adım atıyorum ama daha ileri gitmeden kendimi yakalıyorum.

"O haklı, dostum," diyor Beck. "*Düşünsene...* Atlayıştan sağ çıksan ve kayalıklara sürüklenmeden kürek çekmeyi başarsan bile, nasıl geri döneceksin? Hâlâ çıkarken yaşadığın sorunla karşı karşıyasın."

Luke yutkunuyor. "Bence kanalın ortasından girip zamanlamayı doğru yaparsan bir şey olmaz."

"Bu gerçekten büyük bir *ihtimal*," diyor Danny.

Luke bana bakıyor ve daha o bir şey söylemeden ne düşündüğünü ve ne hissettiğini tam olarak biliyorum: sörf yapmak istediğini, pek çok şeye kızgın olduğunu ve eğer bu iş yürümezse... bu iş yürümez.

"Yapabilirim," diyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Uzun bir süre bana baktı. Çok uzun. "Bu iyi, Jules."

Basit bir şey, bu sözler. Gerçekte ne söylediğini sadece ben biliyorum: riskleri anladığını ve benim kararlarımı verdiğimi, şimdi de onun kararlarını verdiğini.

Çantasından dalgıç kıyafetini çıkarır ve üstünü değiştirmeye gider.

"Birinin onu durdurması gerek," diyor Libby. "Bu onun için bile aptalca."

Çocuklar birbirlerine bakarlar.

"Aptalca," diyor Liam sonunda, "ama bunu başarabilecek biri varsa o da odur."

Panik göğsümü sıkıyor, ama kalabalığın geri kalanı isteksizce omuz silkiyor ve Luke ortaya çıktığında havada endişe ve heyecanın garip bir kombinasyonu var. Hepsi bir başkasının tavsiye etmediği şeyleri yapıyor ve Luke hepsinden çok daha iyi bir sörfçü. Ne de olsa Mavericks'te sörf yapmıştı. Ona bunu yapamayacağını söylemek, bir olimpiyat sporcusuna rekor kıramayacağını söylemek gibi bir şey - hiçbiri onun ne yapıp ne yapamayacağını söyleyebilecek nitelikte hissetmiyor.

"Bana şans dile," diyor bana son bir kez bakıp aşağı katta kaybolmadan önce. Midem ayaklarımın altına düşüyor.

Güvertede toplanıyoruz ve bir dakika sonra onu en iyi tahtasıyla sahile doğru yürürken görüyoruz, La Jolla'da kazandığı tahta - sarı, beyaz ve siyah çizgili - sanki onu yenilmez yapacağını düşünüyor. Yapmayacak. O lanet olası tahta, yanlış yere düşerse suya çarptığı anda ikiye ayrılabilir.

"Bu çılgınlık," diyor Libby kararlı bir şekilde. "Muhtemelen atlayıştan sağ çıkamayacak bile. Onu yarına kadar bekletin. Hava daha iyi olacak ve o zaman sörf yapabilecek."

"Yarın hava daha iyi olmayacak," diyor Beck. "Mesele bu değil!"

Ben ağlıyorum. "Durdurun onu!"

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış biri gibi davrandığını görmüyorlar mı?

"Juliet, onu durdurmak istesek bile durduramayız," diyor Beck. Bakışlarında sempati var, az önce Libby'ye hitap ederken olmayan bir sempati. Sanki burada neler olduğunu tam olarak biliyor gibi.

Yine Mavericks ama bu sefer daha kötü. Luke başkalarının başardığını bildiği bir şeyi yapmıyor. Neler olabileceği hakkında hiçbir fikri yok. Mavericks'te onu durdurmaya çalışmadım ama gittiğini düşündüğüm o anları hala hatırlıyorum. Onu vazgeçirmeye çalışmadığım için ne kadar pişman olduğumu hâlâ hatırlıyorum.

"Hayır," diyorum ve Danny'nin elini bırakıp koşmaya başlıyorum.

Danny durmam için bağırıyor ama onu duymazdan geliyorum, merdivenlerden aşağı koşuyor ve kumda Luke'u kovalıyorum.

Seyircimiz olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Benim için hiçbir şey onu durmaya ikna etmek kadar önemli değil.

Arkasındaki uçuruma tırmanırken çakıllar ayağımın altından kayıyor. Yolun yarısına geldiğinde

Onu yakaladım.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzü sert. "Geri dön, Juliet."

"Sana yalvarıyorum." Buraya koşmaktan ve tırmanmaktan nefes nefese kaldım. "Yapma bunu."

Gözlerinde bir şey titreşiyor. Bunun acıma mı yoksa endişe mi olduğundan emin değilim ve söylediklerimi dinlediği anlamına geldiği sürece umurumda değil.

Geldiği gibi hızla kayboluyor ve gözleri tekrar soğuyor... Bana karşı kendini böyle güçlendiriyor.

"Aramızdaki fark senin ölümünden korkuyor olman, benim ise korkmuyor olmam." Tekrar tırmanmaya başlamak için dönüyor. "Öyle olsaydım, sabahları yataktan asla çıkamazdım."

Ben onu takip etmekte zorlanırken o sadece tek elini kullanarak son kayaları kolayca tırmanıp tepeye ulaşıyor.

"Hesaplanmış bir risk ile şu anda yaptığınız şey arasında dünya kadar fark var," diye homurdandım. Bu hesaplanmış bir risk değil. Bu bir intihar."

Beni son büyük kayanın üzerinden yukarı çekmek için uzanıyor ve bir an için yakın duruyoruz, eli hala kolumda, ama sonra beni sanki zorla bırakıyor, uçurumun kenarına doğru yürüyor. Aşağıya baktım. Çok, çok altımızda su çalkalanıyor, kömür grisi ve uğursuz. Bunu başarmak için gülünç derecede uzağa atlaması gerekecek ve bu sırada tahtaya çarpmadan ya da onu kırmadan bunun gerçekleşme ihtimali yok denecek kadar az.

Bana doğru geri yürüyor. Yüzü fikrini değiştirdiğini umamayacağım kadar ciddi ve kararlı.

"Bu dünyada pek çok şeyi sevmedim," diyor, "ama seni gördüğüm andan itibaren sevdim ve ister bugün ister yetmiş yıl sonra olsun, seni son nefesime kadar seveceğim."

Ve sonra, tereddüt etmeden ya da hesaplamadan, uçurumun kenarına doğru koşar.

Çılgılık atmak istiyorum ama ses boğazımda kilitleniyor. Başarmış mı diye görmek için kenara koşmak istiyorum ama uzuvlarım çalışmıyor. *Seni son nefesime kadar seveceğim.* Karşılık verme şansım bile olmadı.

Donup kaldım, bakamayacak kadar korkmuştum. Eğer gittiyse, eğer ağır yaralıysa, nasıl yapacağımı bilmiyorum...

Harrison'ın güvertesindeki insanlardan bir tezahürat yükseliyor. Kenara doğru yürüyorum, bacaklarım yeni doğmuş bir tayınki gibi titriyor ve oraya vardığımda dizlerimin üzerine çöküyorum, bir an bile ayakta duramıyorum.

Mola yerine doğru kürek çekiyor ve atlayıştan kurtulmuş olsa da hala hiçbir garantisi yok. Midemi tutuyorum, hasta olacağımdan endişeleniyorum.

Mola ilk görüldüğünden daha uzaktadır. Luke oraya ulaştığında evin yarısı sahile inmiş, onu izliyor ve duyması mümkün olmayan cesaretlendirici sözler söylüyordu. Arkamda kayalar ve çakıllar ayağımın altından kayıyor ve sonra Danny bir tarafa, Libby de diğer tarafa geliyor.

Bakışları ufka odaklanmış halde, birkaç ılımlı dalganın geçmesine izin verirken gergin bir sessizlik içinde onu izliyoruz.

"Ne yapıyor bu?" Grady arkamızdan soruyor. "Bunlar bana iyi dalgalar gibi görünüyor."

Gözlerimi deviriyorum.

Danny, her zamanki gibi nazik. Uzaktaki mavi bir dalgayı göstererek, "Şunu bekliyor," diyor.

Başka bir şeyden farklı olduğunu nasıl bildiğinden emin değilim ama haklı. Dalga büyüyor ve Luke sörf tahtasının üzerine yatıp kulaç atmaya başlıyor; önce yavaşça, sonra yaklaştıkça daha hızlı. Her zamanki gibi bunu kolaymış gibi gösteriyor ama hızlı hareket ediyor ve zamanlamayı mükemmel ayarlamış: Dalga ona ulaştığında muhtemelen üç metre yükselmiş oluyor. Mavericks standartlarına göre küçük ama çok daha tehlikeli çünkü her iki tarafı da uçurumlarla çevrili. Devasa bir dalgada sörf yaparken aynı zamanda ölümcül bir engel parkurunda manevra yapıyor.

"Vay anasını," diye fısıldar Danny.

Sörfün uğultusunda bile güvertede kalan herkesin heyecanı kulakları sağır edencesine merdivenlerden aşağıya doğru koşarak yaklaşmaya çalışıyorlar.

Luke dalgaları yarararak ilerliyor ve son anda keskin bir dönüş yaparak kanalın ortasındaki kayalıkların yanından geçiyor. Ve nihayet sudan çıktığında, sahilde duran adamlar sanki tek başına Superbowl'u kazanmış gibi onu omuzlarına alırlar.

"Tanrıya şükür," diyor Libby içinden, Grady ile birlikte sahile doğru dönüyor.

Danny peşlerinden gitmemi engellemek için elimi tuttu. "Neden onu buraya kadar takip ettin?" diye sordu bana nefesinin altında. "Onu vazgeçirmeye çalıştık ve o da hiçbirimizi dinlemeyeceğini açıkça belirtti."

"Bilmiyorum." Onunla göz göze gelemeden yere bakıyorum. "Sadece öleceğinden emindim ve bunu durdurmaya çalıştığımı bilmem gerekiyordu."

"Ne zamandan beri Luke'un yaşamasını ya da ölmesini bu kadar önemsiyorsun?"

Sorunun duygusuzluğu karşısında şok olmuş bir halde elini sıkıyorum. "Birinin ölümü konusunda ikircikli olacağımı düşünüyorsan, benimle neden evlendiğini bilmiyorum."

İç çekiyor. "Neden herkesin bunu bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. Sanki o İsa'ymış gibi davranıyorlar. Sadece hepimizden daha iyi bir tahtası var."

Çenem açık kaldı. "Bana bir iyilik yap," diyerek ondan uzaklaşıyorum, "ve onda olup da sende olmayan tek şey iyi bir *tahtaymış* gibi davranma."

Luke'u sadece kendi gözlerimle görmek isteyerek onsuz sahile doğru acele ediyorum. Kalabalığın kenarında durup onu seyrediyorum; ıslak saçları yüzüne dökülmüş, isteksiz gülümsemesi ağzının kenarına yapışmış, gözleri olduğundan daha hafif. Hâlâ dehşeti atlatabilmiş değilim, hâlâ bunu ilk başta yaptığı ve muhtemelen tekrar yapacağı için öfkeliyim ama onu şu anki haliyle, bütün, güvende ve tarif edilemeyecek kadar güzel görmeye devam edebilirsem hayatımın geri kalanını mutlu geçirebilirim.

Elbette bu an çabucak sona eriyor çünkü Luke'un içinde huzursuz ve tedirgin bir şeyler var, asla tatmin olmayan bir şeyler. Kalabalığı yarararak tekrar uçuruma tırmanırken bakışlarımız nihayet buluşuyor ve gözlerim doluyor. Gözyaşlarım akmadan önce onları sıkarak kapatıyorum ve sonunda kendimi toparladığımda o gitmiş oluyor.

"Hiç değilse belki bu onu kavgadan uzak tutar," diyor Beck sessizce. Ona bir bakış atıyorum. "Sanki her zaman kavga ediyormuş gibi konuşuyorsun."

Kollarını kavuşturdu. "Sponsorları şimdiden iki kez fişi çekmekle tehdit etti ve daha yeni sözleşme imzaladı Juliet. Fazla bir şey gerekmez."

Tekrar atlayışını sahilden izliyoruz. Geçen sefer çok plansız görünüyordu, ama bu bakış açısından en azından atlayışlarını zamanladığını, dalgaların uçurumun yüzüne doğru patlayacağı anı beklediğini biliyorum.

İkinci bir dalgaya biniyor ve üçüncüsü için geri dönüyor. Bir grup sahilde kalıp onu izliyoruz. Her şeyin ters gitmesi için tek bir kötü atlayış, tek bir yanlış zamanlanmış dalga yeterdi ama gece çöküyor, bu yüzden bir daha yapmayacağını biliyorum. Dizlerimi göğsüme çekmiş, korkudan kasılmış bir şekilde oturuyorum, ta ki o sonunda kuma adım atıp sörf tahtasının tasmaını bileğinden çıkarana kadar.

Tanrı'ya şükür.

Eve döndüğümüzde, bu saçmalığı ilk önerdiğinden beri tuttuğumu düşündüğüm havayı serbest bırakıyorum ve midem yavaş yavaş kendini çözmeye başlıyor. Bu öğleden sonra hayatımdan bir yıl çaldı.

Kısa süre sonra herkes kutlama yapıyor, Luke'un zaferi kendi zaferleriymiş gibi davranıyor, testosteronla beslenen tuhaf bir rahatlama.

Müziğin sesi sonuna kadar açılıyor, kadehler dolduruluyor, fiçinin dibine vuruluyor. Bana uzatılan margaritayı yudumluyorum ama hiçbir şeyi kutlamıyorum. Sadece az önceki dehşetimi ve yarın tekrar deneyebileceği korkusunu üzerimden atmaya çalışıyorum.

Danny de içiyor ama bu onu diğerleri gibi neşeli yapmıyor, sadece daha melankolik oluyor. Donna buraya sağ salım varıp varmadığımızı ve Pazar günü akşam yemeği için zamanında dönüp dönmeyeceğimizi sormak için arıyor.

"Bundan daha erken olabilir," diyor Danny kasvetle. Telefon görüşmesini bitirdiğinde odanın etrafına bakar. "Babam bunu şimdi görse ne derdi merak ediyorum. Pek etkileneceğini sanmıyorum."

"Eğer gerçekten ölümden sonra bir yaşam varsa, belki biraz perspektif kazanmıştır." Yorgun bir şekilde iç geçiriyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama şu anda, hele de uçurumda bana söylediklerinden sonra, kendimi yumruklarımı çekecek gibi hissetmiyorum. "Ben Tanrı'yı hayal ettiğimde, insanların zayıflıklarını babandan biraz daha fazla kabul eden birini hayal ediyorum."

Ayağa kalkarken masadaki bira şişesini kapıyor. "Bence içmeyi bırakmalısın Juliet," diyor ve söylediğim her şeyi tek bir margaritanın yan ürünü olarak görerek uzaklaşıyor.

Mutfağa döndüğümde sessizce öfkeleniyorum. Kızlar mezeler hazırlıyor, tıpkı erkekler gibi gülüyor, içiyor ve kutlama yapıyorlar ve ben onların arasında kendimi cansız hissediyorum. Tek yapmak istediğim odamıza gidip bu lanet hafta sonu bitene kadar uyumak olduğu halde isteksizce temizlik yapmaya başlıyorum.

Liam dikkatimizi çekmek için tezgahın üzerine atlıyor.

"Sanırım kadeh kaldırmamız gerekiyor!" diye bağıyor müziğin üzerine, biri de hemen müziğin sesini kısıyor. "Çünkü

Oğlumuz bugün hayal bile edilemeyeceğini yaptı ve hikayesini anlatmak için yaşadı."

Kalabalık bağılıyor ve alkışlıyor. Luke kanepede oturuyor, dizlerini iki yana açmış, başını minderlere yaslamış. Sırtışı mahcup, kendinden herkesin etkilendiğinden çok daha az etkilenmiş. "Sadece şansım yaver gitti," diye cevap veriyor.

"Kardeşim, işin içinde şans falan yoktu. Bu altın gibi bir yetenektir" diyor Caleb.

"Beni henüz saymayın," diye şaka yapıyor Ryan, içlerinde neredeyse hiç sörf yapmayan tek kişi. "Daha denemedim bile."

Caleb gülüyor. "Seni saymıyorum, dostum."

"Ya da ben," diye ekliyor Grady. Bu onun yaptığını duyduğum ilk şaka. "Kim bilir? Belki de bu işte harika olurum."

Caleb kaşlarını kaldırır. "Elbette, Grady. Hayal kurmayı asla bırakma."

"Bana Nikaragua'da sörf yapacağım birkaç yıl verin," diyor Danny ve şaka *yapmıyor*. "Belki arayı kapatırım ama Luke'un ki gibi bir sörf tahtası alacak param asla olmayacak."

Luke'un yüzündeki gülümseme kaybolur. "*Nikaragua*'ya ne zaman sörf yapmaya gidiyorsun?"

Danny durduğum yere geliyor ve bir kolunu belime doluyor. Bugün ne kadar didiştığımızı düşününce, bunu sadece bir noktaya değinmek için yapıyor gibi geliyor. Onu itmemek için kendimle savaşmak zorundayım.

"Oraya taşınıyoruz," diye duyurdu.

Göz kapaklarım titreyerek kapanıyor, yarım saniyelik bir isteksizlik.

"Annem bir yetimhane açıyor ve Juliet'le ben de yardım edeceğiz."

Hâlâ çalmakta olan müzik dışında oda sessizleşir. Danny herkesin bu haberi Luke'un zaferini kutladıkları gibi kutlamasını istiyor ama bunun için yanlış kalabalık. Kimse bizi kıskanmıyor. Bizim yerimizde olmak istemiyorlar. Ve bu odadaki pek çok insan -özellikle de Luke, yüzündeki ifadeye bakılırsa- bunun delilik olduğunu düşünüyor.

Ayağa kalkıyor, sadece bana bakıyor. "Şu anda ciddi misin? Ne kadar sürecek?"

Danny cevap verirken ben yere bakıyorum. "Bilmiyorum," diyor. "Muhtemelen temelli. Yine de ziyarete gelmeniz gerekecek. Cidden, oradaki sörf Kaliforniya'nın suyunu çıkarır."

Harrison Danny'nin omzuna sessiz bir el koyar. "Bu harika dostum. Umarım işe yarar."

Luke hâlâ bana bakarak, "Bana bir şey söyle Danny," diyor. "Juliet bu anlaşmadan *tam olarak* ne kazanıyor? Yoksa senin için yemek pişirmenin ve temizlik yapmanın onun için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bu anın bitmesi için dua ediyorum. Ya da hiç yaşanmamış olması için.

Danny sertleşiyor ve belime doladığı kolu daha çok bir pranga gibi hissedene kadar geriliyor. "Nişanlım için endişelenmen gerektiğini sanmıyorum Luke."

"Birinin bunu yapması gerekiyor," diye

tersliyor Luke. Beck ayağa fırlayıp ikisinin

arasına giriyor.

"Dur," diye fısıldıyorum, çünkü tek söyleyebildiğim bu. Danny'den uzaklaştım ve körlemesine dışarı çıktım.

kapıdan, merdivenlerden sahile inerken gözyaşlarım yüzümden akıyor.

Fırtınaya rağmen yıldızlarla dolu güzel bir gece. Ona bakarken hiçbir şey hissetmiyorum. Artık çoğu zaman hiçbir şey hissetmiyorum.

Bu ne lanet bir felaket.

Luke ve ben, bütün gün birbirimizi durdurmak ya da savunmak için koşturduk. Herkes bunu fark etmiş olmalı. Danny sorarsa ne diyeceğim? Nikaragua'ya gitmek istemediğimin aklına bile geldiğinden emin değilim. Sonunda bu gece bana açık açık sorarsa, yine de yalan söyleyecek miyim?

Arkamdaki havada bir değişiklik oldu. Omzumun üzerinden baktığımda Luke'un yaklaştığını görüyorum. "Burada olmamalısın," diye fısıldıyorum yanıma geldiğinde.

"Neden?" diye soruyor. "Ben yanımdayken kendini kontrol edemiyorsun diye mi? Belki de bu sana bir şeyler anlatmalı Juliet."

Haklı olmasından nefret ederek ellerimi kapüşonumun cebine sokuyorum. "Luke, elimden geleni yapıyorum." Sesim çatlıyor.

Eli ön koluma dolanıyor ve beni ona doğru çeviriyor. "Hayır, sevmiyorsun. En iyisi 'Danny, seni seviyorum ama senin istediğin şekilde değil' demen."

"Bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Donna'ya bunu yapabileceğimi mi sanıyorsun? Son birkaç aydır onu ayakta tutan tek şey bu düğündü."

"Asla kolay olmayacak," diyor sesi yumuşayarak. Yüzümü ellerime gömüyorum ve o da ellerimi çekip kendi elleriyle sıkıca tutuyor. "Onu incitmek istemezsin ama o tüm hayatını seni mutlu etmek için harcayacak ve bunu yapamamak onu yiyip bitirecek. Zaten onu yiyip bitiriyor. Bu gece nasıl olduğunu gördün."

"Tanrım, Luke," diye ağlıyorum, "keşke buraya gelmeseydin. Kendimi her şeyin yolunda gittiğine inandırıyorum, sonra sen odaya giriyorsun ve her şeyin yolunda gitmekten o kadar uzak olduğunu fark ediyorum ki, aksini düşünmek için delirmiş olmalıyım."

Beni kendine çekiyor ve yüzünü saçlarıma gömerken elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor. "Buna dayanamıyorum. İyi olacağını düşünseydim, sonunda istediğini elde edeceğini düşünseydim, yürürdüm. Canım yanardı ama yürürdüm. Ama Tanrım... Nikaragua? Misyoner olarak yaşamak? Tüm bu senaryoda senin için olan, *senin* istediğin tek bir şey söyle."

Yanıldığını kanıtlayacak bir şey bulmak isterdim ama beynim bomboş. Bu konuda bana hitap eden tek bir şey bile düşünemiyorum. "Herkes mutlu sona ulaşamaz Luke. Herkes hayattan istediğini elde edemez."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Herkesin mutlu sona ulaşamayacağını yaşayan herkesten daha iyi biliyorum. Ama en azından ben kendiminkini elden çıkarmıyorum. En azından bunun için savaşmaya hazırım."

Nefesi yüzümde geziniyor, gözleri ağzımda ve kalbim o çok yakınımıdayken her zamanki düzensiz düzenini alıyor. Sanırım beni tekrar öpmesi için hayatımın on yılından vazgeçebilirim ama başımı sallayarak onu uyarıyorum.

Beni serbest bırakıyor. "Ben artık gidiyorum," diyor.

Arkasını dönüp kıyıya doğru gidişini izliyorum. Keşke bunu filme alabilseydim, yürüdüğü, güldüğü, uyuduğu ve sörf yaptığı her dakikayı filme alabilseydim, böylece gittiğinde onu elimde tutabilirdim.

Yaklaşık bir metre uzaklaşıyor ve dönüp bana bakıyor.

"Siktir et," diyor, beş uzun adımda bana ulaşıyor ve yüzümü kavrayıp beni sertçe öpüyor. Onu durdurmuyorum. Şampuanının kokusunu, tenindeki tuzu içime çekiyorum, dudaklarının tadına bakıyorum ve her şeyi hafızama kazımaya çalışıyorum - kokusunu, büyüklüğünü, kavrayışının sıkılığını.

"Beni seç, Juliet," diye fısıldıyor. "Lütfen beni seç." Ve sonra arkasına bakmadan uzaklaşıyor.

Hiçbir şey kalmayana kadar ağlıyorum. Sanırım şimdi Danny'yi arayıp babası hakkında söylediklerim için özür dilemem ve Nikaragua hakkında aldığı ılık tepkinin hiçbir şey ifade etmediğini, planladığı bu geleceğin isteyebileceğim tek şey olduğunu söylemem gerekecek.

Danny ve Donna'nın istediği şeyler benim de istediğim şeylermiş gibi davranmak için önümde uzun yıllar var. Onlara bu kadarını borçlu olduğumu biliyorum ama Luke'suz çok uzun bir hayat gibi görünüyor. Uzun ve tamamen anlamsız.

Yavaşça eve doğru yürüyorum, kendimi bir arada tutma çabasıyla dişlerim sıkılıyor. Arka verandaya ulaşıp döndüğümde gıcırdayan tahta sesiyle donup kalıyorum. Danny merdivenlerin yanındaki sallanan sandalyede oturmuş beni izliyor.

Kararsızca ona doğru bir adım attım. Bizi duyamayacağı kadar uzaktaydık ve buradan bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama o hiçbir zaman tek başına oturan biri olmadı. "Hey. Burada ne yapıyorsun?"

Ayağa kalkıyor. "En iyi arkadaşımı neden öptüğünü açıklamamı bekliyorum."

Duvara yaslandım. Olabilecek onca şey arasında - onu terk ederek ya da düğünü iptal ederek incitmem - bu yüz kat daha kötü.

Sarhoş olduğumu iddia edebilirim ama ne duyduğunu bilmiyorum ve ne söylersem söyleyeyim muhtemelen gerçek ortaya çıkacak.

"Danny," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim. Nikaragua hakkında konuşuyorduk ve bir anda... oldu." "*Nikaragua*'dan mı bahsediyorsun?" diye soruyor dengesiz bir kahkahayla. "Sana Nikaragua'yı mı teklif ediyordu?"

iki sponsoru olan bir adamın lüks yaşam tarzı mı? Flaş haber Juliet, sponsor bulması zengin olduğu anlamına gelmez. Bizden daha iyi yaşamayacak."

"Tabii ki hayır."

"Ne zamandır devam ediyor?" Sesi çatlıyor ve içindeki acı beni mahvediyor. Şu anda sadece öfkeli olsaydı bu daha kolay olurdu.

"Hiçbir şey olmuyor." Özüme kadar yalancıyım. "Babanın cenazesi için buraya geldiğinden beri onu görmedim, hatta konuşmadım bile."

Bir elini yüzüne götürüyor. "Çok aptalım. Çok aptalım. Onu hep sevdim, değil mi? Her zaman. O da

seni hep sevdi. Senin için kavga eden *Luke*'tu. Seni kurtarmaya koşan Luke'tu ve ben onun sadece iyi bir adam olduğunu sanıyordum."

"Danny-"

Gülüyor. "Geçen kış Mavericks'te sörf yaparken gözyaşların. Tanrım, o zaman da mı devam ediyordu?" "Hayır! Tabii ki hayır. Sen ve ben aynı çadırdıydık, o da diğer kızlardan biriyle birlikteydi. Sen

Bunu biliyorum."

"Onu seviyor musun?" diye sorar. "Hayır, cevap verme. Şu anda o yalancı ağzından tek bir kelime bile duymak istemiyorum."

Uzaklaşmaya başlıyor ve işleri bu şekilde bırakmamamız, bir şekilde onu daha iyi hissettirmem hayati önem taşıyor. Ama bunu yapmanın tek yolu Luke'un benim için hiçbir şey ifade etmediğine, yaptığımız planlara sadık kalmak istediğime yemin etmek. Bunu yapamam.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Bana bakıyor. "Bilmiyorum bile."

Onu incittim. Luke'un tahmin ettiği gibi onu incittim.

Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. İlk içgüdüm Luke'u aramak ama o hâlâ dışarıda bir yerlerde ve telefonunun yanında olduğundan bile şüpheliyim. Zaten onunla konuşmadan önce Danny'yle bu meseleyi nasıl çözdüğümüzü bilmem gerekiyor.

İçeride bira pong oynayan adamların bağırışlarını ve üst katta Rihanna'ya avazı çıktığı kadar şarkı söyleyen kızların sarhoş çılgınlıklarını duyabiliyorum. Hiçbiriyle yüzleşmeye dayanamıyorum, bu yüzden ikinci kattaki güverteye çıkıyorum ve sürgülü cam kapıdan odamıza giriyorum.

Luke'u incittim, Danny'yi incittim ve yakında Donna'yı da inciteceğim. Dokunduğum her şeyi mahvediyorum.

Gözyaşları içinde yatağa kıvrıldım. Bu noktada beklemekten ve her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmekten başka yapılacak bir şey yok.

ŞİMDİ

DREW

Yeni geldim! Sen ve Donna için saç ve makyaj ekibimi gönderiyorum, bilgin olsun. İnsanları ayırtmayı unutacağını biliyordum.

AMAN TANRIM. Bunu yapmana gerek yoktu. Katılıyor olmanız bile fazlasıyla yeterli. Ama teşekkür ederim.

Şaka mı yapıyorsun? Sana her şeyi borçluyum.

Megastar arkadaşım bana hak ettiğimden çok daha fazla kredi veriyor - o yirmi kat daha fazlaydı Tanıştığımızda benden daha ünlüydü ve hala da öyle - ama hayatının en düşük noktalarından birinde ona yardım ettim.

Şu anda en mutlu noktasında; kocasına ve küçük oğluna deliler gibi aşık. Mutluluğu yıllardır devam ediyor ve hiç kaybolma belirtisi göstermiyor, ancak hayatınıza harika bir şey girdiğini ve aslında onu korumayı hayal etmek zor. Sadece mutlu kalmayı. Benim hayatım böyle işlemedi. Çoğu insanın hayatı böyle işlemiyor.

Luke o öğleden sonra sörf yapıyor, bu yüzden saç ve makyaj ekibi işlerini yaparken Donna ve ben süiti kendimize ayırdık.

Ekibin işi bittiğinde, saçlarım uzun, şık ve mükemmel bir şekilde açılmıştı ve kırmızı elbiseme uygun kırmızı dudaklarım vardı -strapless ve fit, James Bond tarzı bir kötü kadına mükemmel bir şekilde uyuyordu, zaten bu insanların yarısı beni şimdi böyle görüyor.

Oturma odasına girdiğimde Luke'u yeni duş almış, smokin gömleğinin yakasını çekiştirirken buluyorum, tam o sırada Donna elinde bir şişe şampanyayla koridordan içeri giriyor.

"Juliet, harika görünüyorsun. Muhteşem görünmüyor mu Luke?"

Gözleri uzun bir an boyunca üzerimde geziniyor. Orada bir arzu var, ama aynı zamanda daha tatlı bir şey, sanki o da benim hissettiklerimi hissediyormuş gibi - sadece onun odaya girmesini izlerken aldığım düz neşenin vuruşu. O anı kavramaya çalışıyorum, hafızama mühürlüyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde yüzündeki bu ifadeyi düşüneceğim ve aramızda hiçbir şeyin ters gitmediğini hayal edeceğim. Onun sadece benim sıkılmış kocam olduğunu, odamızdan çıkmamı beklediğini ve beni neden seçtiğini tekrar tekrar hatırladığımı hayal edeceğim.

"Evet." Öksürüyor. "İkiniz de öyle."

Donna ona şampanya şişesini uzatır. "Juliet'in arkadaşı Drew gönderdi. Koridordan birinin açabileceğini umuyordum ama duştan çıktığın için bu onuru sana bırakıyorum. Bu arada Summer bu gece geliyor."

Kaskatı kesiliyorum, tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Luke'un bakışları üzerime düşüyor ve gülümsemesini zar zor gizliyor. "Onun benim tipim olduğundan emin değilim," diyor Donna'ya.

"Luke, sence de artık bir yuva kurmanın zamanı gelmedi mi? Seyahatlerinden döndüğünde seni bekleyen birinin olması hoş olmaz mıydı?"

Ona bir kadeh şampanya uzatırken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Zaman zaman bunu düşünmüşümdür. Sahilde küçük bir yer almaktan çekinmezdim. Hamaklı bir güverte. Her şeyi."

O evde onu bekleyen kişi asla ben olmayacakken, aptal küçük hayallerimin bana papağan gibi tekrarlandığını duymak acı veriyor.

Şampanyamızı bitirip birlikte asansöre biniyoruz.

"Juliet!" Drew çığlık atıyor, asansörden bizimkinin yanında çıkıyor ve kollarını bana doluyor.

Drew'in kocası Josh beni çok daha sakın bir şekilde karşılıyor. "Juliet," diyor elini Drew'in sırtına koyarak, "seni görmek güzel."

Kafalar dönmeye başlar ve bir kez olsun ilginç olan kişi olmamak rahatlatıcıdır.

"Donna, Luke," diye başlıyorum, "sizi arkadaşım Drew ve kocası Josh ile tanıştırayım."

"Luke Taylor," diyor Josh, çenesi düşüyor. Dünyanın en büyük yıldızlarından biriyle evli ve kardeşi de ünlü bir gitarist ama bu ana kadar onu hiç şaşkın görmemiştim. "Vay canına, tatlım. Bir sörf efsanesinin bu etkinliğe katılacağını bana nasıl söylemezsin?"

"İkisiyle de çok gurur duyuyorum," diyor Donna, her birimize birer kolunu dolayarak. "Biliyorsun, Luke üniversitede birkaç yaz üst üste bizimle yaşadı."

"Bir dakika," diyor Drew, şaşkın gözlerle bana dönerek.

Midem bulanıyor. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum ve keşke onu nasıl durduracağımı bilseydim. "Pipeline Masters'a gitmenin sebebi *o mu*?" diye soruyor, soracağını bildiğim gibi.

Oh, Juliet, bunu nasıl unutabildin? Pek çok konuda bu kadar dikkatli davranırken bunu nasıl atladın?

Luke sertleşir. "Pipeline'da mıydın?"

"Orada büyük bir parti vardı," diye zayıfça cevap verdim. "Ben de uğradım."

Drew gülüyor. "Juliet'in sanki *parti* için oradaymış gibi konuşmasına bayılıyorum." Bana döndü. "Dostum, sen *içmiyordun* bile. Bütün gün elinde bir dürbünle kum tepelerinde saklanıyordun-" Sonunda yüzümdeki ifadeyi gördü ve konuşmayı kesti.

Donna elime uzanıyor. "Pipeline'da olduğunu bilmiyordum," diyor ve beni cevap vermekten kurtaran Hilary, bir başka gergin ve hoşnutsuz gülümsemesiyle çemberimizin ortasına doğru ilerliyor.

"Aranızda Libby'yi gören var mı?" diye soruyor. "Sessiz müzayedeyi izliyor olması gerekiyordu."

ama hiçbir yerde bulunamıyor, işte *tam da* bu yüzden önemli rolleri kişisel arkadaşlara emanet etmek kötü bir fikirdir."

Bıktım artık. İleri doğru bir adım atıyorum ama Luke benden önce davranıyor. "Donna ve ben onu bulmaya çalışacağız," diyor. "Ve Hilary... maaşını ödeyen insanları yabancılaştırmak iyi bir hareket değil." Sözleri kibar ama ses tonu ve gözlerindeki soğukluk net bir mesaj veriyor. Donna'yı Libby'yi aramaya götürmeden önce bana son bir kez bakıyor, çok uzun bir bakış.

"Özür dilerim," diye fısıldar Drew. "Bilmemesi mi gerekiyordu?"

Başımı salladım. "Sorun yok." Ama sanki tüm sırlar birbiri ardına dökülüyormuş gibi hissediyorum ve gerçekten de geriye sadece bir tane kalıyor. En kötüsü. "Bakalım Libby'yi bulabilecek miyim?"

Telefonumu çıkarıp Libby'nin adını arayarak uzaklaşıyorum. Mesaj zincirimiz görüldüğünde, arkadaşlığımızın ne kadar tek taraflı hale geldiği konusunda yeniden hasta hissediyorum: her zaman o ulaşıyor, beni tebrik ediyor ve ben her üç veya dördüncü seferde bir kalp emojisi veya benzer mesafeli bir şeyle cevap veriyorum.

Ortadan kaybolduğum bir kişi daha.

Hey, sadece doğuma girmediğinden emin olmak istedim. Hilary seni arıyor. Her şey yolunda mı?

LIBBY

Hayır, pek sayılmaz. Ama neredeyse geldim.

Bir dakika sonra kapıdan içeri girdi ve ben de odanın diğer ucundan ona doğru ilerledim. "Neyin var?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Gel, benimle yürü," diyor nefesinin altından. "Odanın müzayede bölümünde çalışıyor olmam gerekiyordu."

Yürümeye başladık. Göğsündeki hava ısıklık çalarak boşalıyor ve onunla birlikte o da sönüyor. Şu ana kadar ne kadar yorgun görüldüğünü fark etmemiştim.

"Grady öğleden sonra bir telefon aldı ve polisle konuşmak için geri dönmesi gerektiğini söyledi," diye devam ediyor. "Polis mi?"

Başını sallıyor ve hızla etrafına bakınıyor. "Bir muhabir onlara Danny'nin öldüğü geceyle ilgili yeni bilgiler vermiş. Soruşturmayı yeniden açmalarını öneriyor."

Odanın dönmesini engellemek için bana en yakın masayı kavriyorum. "Ne?"

"Tatlım, özür dilerim. Sana bu şekilde haber vermemeliydim. Ben sadece... Grady ve Danny'nin tartıştığı gerçeğinden bir şeyler çıkarıyorlar. Ve sanırım Grady gece yarısı geri dönerken görülmüş, bundan haberim bile yoktu. Yani... Grady'nin birini öldüreceğine inanmaları mümkün değil, değil mi?"

Oda çok gürültülü ve çok aydınlık. Dizlerim titremeye başladı.

Eğer polis Grady'nin bu işe karıştığını *söylerse*, ne yapacağını çok iyi biliyorum. Son yedi yıldır korktuğum şeyi.

Onlara gerçeği söyleyecek.

"İhtiyacım var-" Zayıfça fısıldıyorum, cümlemi bile bitirmeden ondan uzaklaşıyorum.

Ellerimi karnıma bastırımış, kalbim çılgınca atarken odanın diğer tarafına doğru körlemesine yürüyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum ama yine de umutsuzca bir çözüm arıyorum. Luke'un yıllar önce Harrison'ın evinde uçuruma bakıp *"Hiç şuradan atlamayı denedin mi?" dediğini* düşünüyorum. şu anda, atlayıp hayatta kalabileceği bir yol arıyorum. Öyle bir yol olduğunu sanmıyorum.

Grady ve Danny'nin ne hakkında tartıştıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama *bunun* pek önemi yok çünkü Grady

sahilde geçirdiği saatler için bir mazereti var. Ve Luke'un yok.

Lanet muhabir. Bilmem gerekirdi. Asla geri dönmemeliydim.

"Bu gece o elbiseyi üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum," diyor Luke arkasından, sadece benim duyabileceğim şekilde eğilerek.

Dönüp cevap vermeden önce etrafımıza bakıyorum. "Yapamayız. Donna süitte olacak."

"Sence bu noktada umurunda olur mu? O sadece bizim mutlu olmamızı istiyor."

Beni dans pistine doğru çekiyor. Tüm bu insanların önünde kötü bir fikir gibi görünüyor ve onu yarattığım bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı düşünmem gerekirken özellikle kötü bir fikir, ama karşı koyamıyorum. Geldiğimizden beri saat bizim için işliyor ve her an daha da hızlanıyor. Eğer polisler şu anda Grady ile konuşuyorsa, bu Luke'un yanında olmak için son şansım olabilir.

"Seni bir dansçı olarak düşünmemiştim," diyorum oyalayarak. "Dürüst olmak gerekirse smokin giyecek biri de değilsin." Ağzı seğiriyor. "Ben sürprizlerle doluyum, tatlım."

Eli kalçamdan sırtımın alt kısmına doğru kayıyor. İnsanlar izliyorsa konuşacaklardır ve muhtemelen geri çekilmeliyim ama yapamıyorum. Muhtemelen ona Danny'nin davasının yeniden açıldığını söylemeliyim ama bunu da yapmıyorum. İşleri daha da kötüleştireceğinden şüpheleniyorum. O her zaman çok dürüsttü. Bunu kendi başıma çözmek zorundayım. Bir şekilde.

"Bana neden Pipeline'da olduğunu söyleyecek misin?" diye soruyor, beni daha yakına çekerek. "Sadece oradaydım."

Ondan uzaklaşmaya başlıyorum ve o da kalçamı sıkıca kavrayarak beni kendisine doğru bastırıyor. "Hayatında bir kez olsun bana doğruyu söyleyebilir misin? Orada tesadüfen bulunmadın."

"Neden orada olduğum önemli değil," diye fısıldıyorum ama sesim çatlıyor.

Tahiti Pro için Tahiti'de ve Pro Gold Coast için Avustralya'da olmamın ve katılabildiğim kadarına gitmiş olmamın ve bunu bilmemesi için saklamış olmamın bir önemi yok. Hepsi orada, dilimin ucunda duruyordu, ama sonra beni çevirdi... ve Cash bize doğru yürürken dans etmeyi tamamen bıraktım. Beni görmek için hiç çaba sarf etmeyen Cash, smokiniyle dans pistini boydan boya geçiyor. Gülümsüyor ama gözlerinde tanıdığım tehlikeli bir bakış var. Beni altı haftadır görmedi ama yine de başka biriyle dans ettiğim için kızmaya hakkı olduğunu düşünüyor.

Hareket etmeyi bırakıyorum ve Luke dönüyor, ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokken koruyucu bir kolla etrafımı sarıyor. Sonra Cash'i tanıyor ve o kol daha da sıkılıyor.

"Nakit mi?" Fısıldıyorum. "Burada ne işin var?"

Bir kaşını kaldırıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sana sürpriz yapmak için geldiğimi *sanıyordum.*" Başını Luke'a doğru salladı. "O da kim lan?"

Luke hareketsiz ve sessiz, sonra belime dolanmış olan kolu beni bırakıyor ve ileri doğru adım atıyor, yumruğu Cash'e o kadar sert ve hızlı vuruyor ki Cash kendini tutamıyor bile.

Geriye, kalabalığın içine doğru tökezler, dansçıları devirir ama Luke'un işi bitmemiştir. Cash'in üzerine atlar ve dans pisti kaosa dönerken onu yere düşürür. İnsanlar dağılır ve Cash'in korumaları harekete geçerek Luke'u arkadan yakalayıp uzaklaştırır. Cash ayağa kalkarken Beck araya girerek kavganın sona erdiğinden emin olur... ancak hasar çoktan verilmiştir.

Luke hiçbir tahrik olmaksızın Cash'e vurdu ve dans pistinin birkaç metre uzağında duran Donna da dahil olmak üzere birçok tanık vardı. Gözleri kocaman, şaşkın ve sanki herkes için çok açık olan şeyi sonunda anlamış gibi omuzları çökmüş.

"Polisleri arayın!" Cash bağılıyor.

"Hayır." Bir adım öne çıktım. "Hadi gidelim."

Luke bana doğru uzandı. "Nereye gidiyorsun lan?" Parmakları son kez tenimde. *Bunu ezberle, Juliet.*

"Bırak ben halledeyim," diye cevap veriyorum, onu silkeleyerek.

Luke, "Juliet, eğer onunla gidersen işimiz biter," diyor.

Sertçe yutkunuyorum. Onunla geçirdiğim bu haftalar hem heyecan verici hem de acı vericiydi ve belki de beni birkaç yıl daha idare edecek kadar anı biriktirdiğimi düşünüyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum usulca. Umursamaz görünmek istiyorum ama öyle değil. Sesim dağılmanın eşiğindeymişim gibi çıkıyor.

Cash'in durduğu yere geçiyorum ve kolumu onunkinin içinden geçiriyorum. Tanrım, zamanlaması daha kötü olamazdı. Onu buradan çıkaracağım ve sonra polisle işleri nasıl düzelterek bulacağım.

"Başka bir yere gidelim."

"Siktir et," diyor. "Suç duyurusunda bulunacağım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Cash, suç duyurusunda bulunabilecek tek kişi sen değilsin. Bütün dünya beni saçımdan tutup asansörden sürüklediğini gördü ve söyleyebileceğim daha çok şey var. *Seni* polise mi ihbar edeyim yoksa yürümeye başlayalım mı?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. Bana vurduğu ya da beni duvara fırlattığı onlarca seferde, bir kez bile ona sırtımı döneceğimi söylememiştim. "Yapmazsın."

Gülüyorum. Onu sevdiğimi hiç söylemedim. Ondan *hoşlandığımı* bile söylemedim. O sadece bunun doğru olduğunu varsaydı ve sessizliğimi kanıt olarak aldı. "İzle beni."

Kapılar açıldığında isteksizce balo salonunun çıkışına doğru dönerken şakağında bir damar zonkluyor ve midem tahmin edebileceğimden daha fazla düşüyor.

İki üniformalı memur bana doğru geliyor. Diğer dördü de Luke'a doğru ilerliyor. "Bu da ne?"

Donna yanıma yaklaşarak soruyor. "Sadece küçük bir kavgaydı."

Ama buraya kavga için gelmediler. Buradalar

çünkü Grady onlara her şeyi anlattı.

Neredeyse bizim durduğumuz yere gelene kadar yürümeye devam ediyorlar ve sonra içlerinden biri etrafımızı saran güvenlik görevlilerine dönüp bir kağıt parçası uzatıyor. "Arama emrimiz var," diyor ve arkasındaki adamlara başıyla işaret ediyor. Birkaçı Luke'a doğru yürüyor ve bir tanesi de bana geliyor.

"Luke Taylor ve Juliet Cantrell," diyor, "Daniel Allen'ı öldürmekten tutuklusunuz."

SONRA

İrkilerek uyandığımda odadaki tüm ışıkların hâlâ açık olduğunu ve Danny'nin yanımda olmadığını görüyorum. Ev

İlk defa sessiz, yani geç kalmış olmalıyım. Saate bakarken gözlerimi ovuşturuyorum. Saat 3:30. Gitmiş olabilir mi? Eve gitmiş olabilir mi? Şu anda Rodos'a dönmüş, Donna'ya her şeyi anlatıyor mu? Tüm bunlar ortaya çıktığında onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum.

Arabasını aramak için ön güverteye çıktım, hâlâ orada, bıraktığımız yerdeydi.

Üst kattaki oturma odası tam bir felaket, kırmızı plastik bardaklar ve bira şişelerinden oluşan bir çöplük, ama burada kimse yok. Güverteleri, bodrumdaki kanepeleri, jakuziyi aradım. Danny'nin kamyonetinin kasasına bile baktım. Arıyorum ama cevap vermiyor.

Hangi cehennemde bu? Sahile doğru yürüyorum, aşağıya indiğimde telefonumun el fenerini kullanıyorum. Uzakta, bodrumdaki kanepeden tanıdığım bir battaniye ve içinde hareket eden birini görüyorum.

Burada başka bir kızla mı?

Şokum saniyeler içinde rahatlamaya dönüştü. Eğer burada başka bir kızla birlikteyse, öyle olsun. O olmasını *istiyorum*. Yüzüğümün hâlâ takılı olmasının bir sebebi var sonuçta. Eğer odaya geri gelip onu terk etmemem için yalvarsaydı, bunu yapmam imkânsıza yakın olurdu. Onu şu anda başka bir kızla bulmak bize temiz bir son verirdi.

Ben yaklaştıkça birbirine sokulmuş figürler irkiliyor ve ışığa göz kırpyor. "Ne oluyor lan?" Ryan ayağa kalkarak bir ses istiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Danny'yi arıyorum."

El fenerini indirdiğimde, battaniyeyi üstünden çekmek için çabalayan yanındaki figür aydınlanıyor: Grady.

Şok içinde geriye doğru sendeledim.

Grady, plajdaki "geyler" hakkında söylenip dururdu. Grady, sebepsiz yere onları polis çağırmakla tehdit ederdi.

"Özür dilerim," diyorum ve arkamı dönüp geldiğim yöne doğru hızla yürüyorum.

Danny'ye bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Onun kayıp olduğunu hatırladıkça midem düğümleniyor, yaşadıklarımı asla atlatamayabilir.

Bitti. Bu geceden sonra bir daha asla arkadaş olamayabiliriz.

Tanrım, onu incittiğim için nefret ediyorum. Kusurları var, ama hepimizin var ve o asla zarar vermek istemedi. Titremeye başlıyorum, yürürken kollarımı kendime sarıyorum.

"Juliet," diye sesleniyor Grady. Döndüğümde onu bana doğru koşarken buluyorum, hâlâ lanet olası şortunun düğmelerini ilikliyor. "Göründüğü gibi değildi."

Kahkahalarım inançsızlıkla karışık. "*Soyunmamış* olsaydın bunu daha iyi satabilirdin."

Bana ulaşıyor ve sıkı bir elle bileğimi sarıyor. "Bekle. Lütfen. Cidden... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ben eşcinsel değilim. Sadece... yarı uykuluydum, daha önce bira içmiştim ve ne yaptığımı bile bilmiyordum. Ben eşcinsel değilim."

Bu hayatımda duyduğum en saçma aldatma açıklaması. Bir bira ve biraz yorgunluk, zaten istemiyorsanız, battaniyelerle sahile gidip futbol takımının kaptanına oral seks yapmanıza neden olmaz.

"Eşcinsel olman umurumda bile değil," diyorum ona, sarsılarak. "Libby'yi aldatıyor olman umurumda ama şu anda benim meselem sen değilsin."

"Ben eşcinsel değilim! Bu çok aptalcaydı. Lütfen kimseye bir şey söyleme."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Grady, umurumda değil. Danny kayıp. Dün gece odaya geri gelmedi."

Yüzünde bir şey sertleşiyor. "*Kavgadan* sonra demek istiyorsun."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

"Sonunda Luke'la aranızda neler olduğunu anlamasına sevindim. Başından beri şüpheleniyordum."

Gözlerimi ona diktim. "Luke'la aramda hiçbir şey yok. Tanrı aşkına, Grady. Sana Danny'nin kayıp olduğunu söyledim ve sen bu konuda ne yapmak istiyorsun? Eğer onu bulmaya yardım etmeyeceksen, randevuna geri dön."

Ben yürüyüp gidiyorum, bir süre sonra o da beni takip ediyor. "Eve gitmediğinden emin misin?" Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki eminim."

"Herkesi uyandırırım mı?"

Dudağımı ısırıyorum. Kayıp olmasının tamamen mantıklı bir açıklaması olabilir. Eğer herkesi uyandırırsam, muhtemelen onlara ne olduğunu anlatmak zorunda kalacağım ve o bunu istemeyecektir. Ya da belki isterdi ama bu onun seçimi, benim değil. "Hayır, henüz değil."

Grady'den ayrılıp yürümeye devam ediyorum ama sabahın beşinde, gökyüzü kömür renginden menekşe rengine dönüştüğünde, sahili tamamen boş olduğunu anlayacak kadar net görebiliyorum.

Eve döndüğümde onu yatakta kıvrılmış ve bana kızgın bir halde bulmak için dua ediyorum ama oda da boş. Bu da Luke'a ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

Kapısına vuruyorum ama cevap veren yok, ben de açıyorum ve onu başka biriyle görmeye kendimi hazırlıyorum. Tanrı'ya şükür yalnızdı, başının üzerinde bir yastıkla yüzüstü uzanmış, belden yukarısı çıplaktı. "Luke," diye fısıldıyorum, bir elimi omzuna koyarak.

Yastığı başından çekiyor ve dönüp bana bakıyor, hâlâ yarı uykulu. "Juliet?"

diye mırıldanıyor, oturmadan önce yuvarlanıyor. "Neyin var?"

"Danny'yi gördün mü? Odamıza hiç gelmedi ve evde de yok."

Burun delikleri alevlendi ve düşüncelerini çok net okuyabiliyorum: *Ben sana aşığıım ve sen kayıp erkek arkadaşını bulmak için benden yardım mı istiyorsun?* Elini yüzünde gezdiriyor. "Telefonunu denedin mi?"

"Cevap vermedi." Eninde sonunda ona kavgayı ve Danny'nin bildiği her şeyi anlatmam gerekecek ama birdenbire tüm bunlar ciddi gelmeye başladı.

Saate bir göz atıyor ve perdeleri çekili olmasına rağmen başını sahile doğru çeviriyor. "Hava düzeldi mi? Belki de erken başlamıştır."

Başımı iki yana sallıyorum. "Luke," diye fısıldıyorum, sesim titriyor, "saat üçten beri onu arıyorum. Korkuyorum."

İşte o an gözlerinde endişe gibi bir şeyin belirdiğini görüyorum. "Siktir. Tamam."

Harrison'ı uyandırmak için yan odaya gider. Bir ya da iki dakika içinde tüm ev kıpırdanmaya başlıyor. "Kahretsin, hepiniz erken başlamışsınız," diye homurdanan Liam, odasından şortundan başka bir şey giymeden çıkar.

arkasındaki kız arkadaşı.

Koridorda durduğumuzu gördü ve durdu. "Kim öldü?"

Göğsüm sıkışıyor ve bunun batıl inanç mı yoksa önsezi mi olduğunu bilmiyorum. "Danny kayıp," diye cevap veriyorum. "Odaya hiç geri dönmedi."

Liam'ın kız arkadaşı kaşlarını çatıyor. "Dün gece onu dışarıda birine bağırırken duydum. Kiminle kavga etti?"

Birbirlerine, yere... Luke dışında her yere bakarlar. Danny ile onların önünde tartışan oydu. Onun olmayan bir şeyi isteyen oydu. O olması gerektiğini zaten biliyorlardı.

Harrison elini omzuma koydu. "Eminim iyidir. Hepimiz içiyorduk. Muhtemelen yanlış yerde sızıp kalmıştır."

Danny'nin gördüklerini bilseydi, yine de bunu söyler miydi? Yoksa polisi aramamız gerektiğini mi düşünürdü? Çünkü şu an ben de öyle düşünüyorum.

Luke, "Juliet sahili zaten kontrol etti ama belki de tekrar kontrol etmeliyiz," diye öneriyor.

Liam ayakkabılarını giymeye başlar. "Ben uçurumun tepesine çıkacağım. Manzara oradan daha iyi." Caleb ve Beck onunla birlikte giderken geri kalanımız sahile doğru devam ediyor.

Bunu düzeltin, bunu düzeltin, Tanrı'ya yalvarıyorum, bunun faydasız olduğunun farkındayım.

İsteyin ve alacaksınız? Yıllardır soruyorum ve Tanrı benim için parmağını bile kıpırdatmadı. Şimdi soruyorum ve soruyorum, hiç bu kadar önemli olmamıştı, Tanrı'nın ilgisine benden daha layık biri söz konusu olduğunda ve tek aldığım lanet olası bir sessizlik.

Kumda ilerliyoruz ve sudaki beyaz ve sarı parıltı karşısında duruyorum.

"Luke," diyor Harrison, "bu senin tahtan değil mi?" Hepimiz bakakalıyoruz.

Luke'un en sevdiği tahtanın yarısı kayalıklara sıkışmış, sakince sallanıyor. Midem bulanıyor, sanki çok daha bilge bir yanım az sonra olacakları zaten biliyormuş gibi.

"Evet," diyor Luke kısık sesle. "Öyle görünüyor."

"Sörf yapmaya çalışmazdı," diyor Harrison. "Değil mi? Dün buna *karşı çıktı*. Ve kimse karanlıkta bunu yapamazdı."

Başka bir açıklaması olsun. Başka bir açıklama.

Luke'un gözleri benimkilere takılıyor. "Sanırım polisi aramamız gerekiyor."

Danny her an esneye esneye dışarı çıkabilir ve bu yaygara da neyin nesi diye merak edebilir. Ama başımı sallıyorum, ellerim o kadar kötü titriyor ki telefonu Harrison'a vermek zorunda kalıyorum.

Onlarla konuşurken ben uzaklaştım. Ve Caleb'in bir elinde Danny'nin ayakkabıları, uçurumdan aşağı yürüdüğünü görüyorum.

Bunun şoku sonik bir patlamaydı, beni dümdüz eden bir güçtü ve başım dönmüş ve sersemlemiş bir halde kuma gömüldüm.

Çocuklar gözlerini kocaman açmış, duyamadığım şeyler söylüyorlar.

Danny, Luke'un tahtasıyla atladı. Karanlıkta. Muhtemelen nereye indiğini bile göremezdi. Tahta kırılmasaydı bile hayatta kalma şansı çok az olurdu.

Ama oldu.

Dizlerimi göğsüme yaslayarak olduğum yerde sallanıyorum ve Luke, Libby'ye polisi beklemek için eve gittiklerinde benimle kalmasını söylüyor ama ben bunu tam olarak algılayamıyorum.

"Bu olamaz," diye tekrar tekrar fısıldıyorum. Kendine bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordu, yoksa pes mi etmişti? Sanırım fark etmez - her iki durumda da bu benim hatam.

Donna'yı aramam lazım. Ama aman Tanrım. Bunu ona nasıl söyleyeceğim? "Ona bir battaniye getireceğim," diyor Libby ve sonra gidiyor.

Dalgalar çarpıyor ve rüzgâr yeniden hızlanıyor; ortalık sakinleştiğinde Grady konuşuyor. "Bu senin hatan," diye fısıldar, sesi kırıktır.

Göz kırpıyorum, anlamıyorum. "Ne?"

"Luke ve Danny ile olan küçük aşk üçgeniniz," diye tıslıyor yüzündeki gözyaşlarını silerken. "Danny sizi birlikte yakalıyor ve aniden *ortadan* kayboluyor ve geriye kalan tek kanıt Luke'un sörf tahtası. Luke, senin adına sürekli kavga çıkaran ve *dün* gece senin için Danny ile kavga eden kişi. Eminim sen bile bu parçaları bir araya getirebilirsin Juliet."

Ona bakıyorum. Bir an için ne dediğini anlayamayacak kadar uyuşmuş, mahvolmuş durumdayım.

Evet, bunun benim hatam olduğunu biliyorum, ama sonra... "*kanıt*" kelimesi beynime takılıyor.

Kanıt. Luke'un kavgaları. Luke'un argümanları.

Luke'u suçluyor. Ve bunu *kasıtlı* yapmış gibi göstermeye çalışıyor. "Ne oluyor Grady? Danny'nin-" Sesim kesiliyor ve kendimi tutabilmek için zorlukla yutkunmak zorunda kalıyorum. "Danny belki de

ve sen orada oturmuş komplo teorileri mi üretiyorsun? Belki de dün gece biraz daha *uyumalıydın*."

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Gözleri kısıldı. "Komplo mu? Nasıl yanıldığımı söyle. Hepimiz dün gece tartıştıklarını gördük ve Luke'un senin peşinden gittiğini izledik. Sonra Danny seni onunla yakaladı ve birkaç saat sonra öldü ve tek kanıt Luke'un sudaki parçalanmış tahtası. Bir çocuk bile ne olduğunu görebilir."

Midem bulanıyor. Bu delilik, ama tüm bunları polise anlattığında, onunla aynı fikirde olacaklar. Olan her şey doğrudan Luke'u işaret ediyor.

Polis karıştığı olaylara bakacak. Çocuğu boğmakla tehdit ettiği kısma bakacaklar.

Evdeki herkesten dün gece Danny ve Luke arasındaki tartışmayı, Danny'nin sahilde birine bağırıldığını nasıl duyduklarını dinleyecekler. Sonra Rhodes'un yarısı, papazın cenazesinden sonra Luke'un beni savunduğundan bahsedecek.

Luke, dün gece saatlerce sahildeydi ve hiçbir mazereti yoktu. Ellerindeki tek kanıt sörf tahtası olan Luke. Onu suçlayamasalar bile, sponsorlarını kaybedeceği kesin.

"Grady," diye yalvardım, "Luke'un bunu asla yapmayacağını biliyorsun. Lütfen Danny'yle yaptığım konuşmayı kimseye anlatma. Mantıksız davranıyordu. Birbirimizden uzaklaştığımızı hissetti ve saçma sapan şeyler söyledi."

"Danny deli değildi ve sakın onun deli olduğunu ima etmeye kalkışmayın. Çılgınca olan tek şey bunu daha önce fark etmemiş olmasıydı. Ona sürekli söyledim ama dinlemedi."

Oh, Tanrım. Grady ne diyordu ve ne kadar zamandır? Ve Danny neden bana hiç sormadı? Neden her şeyi bitirmedi?

Eğer ilişkiyi bitirseydi, benimle hiç tanışmasaydı, şu anda Libby gibi biriyle birlikte olabilirdi. Bir misyonerin karısı olmayı seven biriyle. Ve Luke... lekesiz olurdu. Benden önceki tüm kavgaları çocukken olmuştu. Geçmişte kaldı. Sörf yapıyor, sponsorluklar kazanıyor, her gece başka bir bikinili kızla yatıyor olurdu.

Belki de annemin dediği kadar zehirliyimdir. Belki insanların hayatını mahvettim - kardeşimin, Danny'nin, Donna'nın. Ama bu sayıya Luke'u eklemeyi reddediyorum.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvarıyorum. "Luke'un bunu yapmayacağını biliyorsun ama sabıkası var. Hiçbir şey çıkmasa bile, bu iş bitene kadar tüm sponsorlarını kaybetmiş olacak. Bu onun hayatını mahvedecek."

Alay ediyor. "Luke hakkında konuşmaya başladığımızda gözyaşlarının ne kadar çabuk kurduğuna bak."

Özür dilemek istiyorum. Yalvarmak istiyorum. Onu yardım etmeye ikna edecek herhangi bir şey söylemek istiyorum. Ama ağzımı her açtığımda durumu daha da kötüleştiriyorum.

"Grady, Danny Luke'un tahtasını alırsa atlayacağını bile söyledi. Onu duydun. Beni istediğin kadar cezalandır, ama bunu Luke'un yapmadığını biliyorsun. Polislere Danny'nin beni Luke'la gördüğünü söyleme."

onu."

Bana bakıyor, solgun, kuru gözlü ve hesapçı.

"Gitmeni istiyorum," dedi sonunda. "Bütün bunları kendime saklamamı istiyorsan, Rodos'tan gitmeni istiyorum. Kalıcı olarak. Ve yaptığın onca şeyden sonra Luke'la gün batımına doğru yürümene izin vereceğimi bir an bile düşünme. Gidersen, onunla tüm irtibatını kesmiş olursun."

Yapamam. Donna ve Luke'u incitecek ama beni *öldürecek*. "Grady, dün gece hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim-"

"Dün gece olmadı, anlıyor musun? Aksini ima edersen, hem seni hem de Luke'u mahvederim. Sadece gitmeni istiyorum."

"Bunu onlara nasıl açıklayacağım?" Sesim titreyerek soruyorum. "Çok incinecekler."

"Hangisi Donna'yı daha çok incitir? Senin gitmen mi yoksa Danny'nin ölüm sebebinin *sen olduğunu* öğrenmesi mi?" Ağzını sıkıca bastırıyor. "Luke'a gelince, Danny'nin yüzünü görmeden ona bakamadığını söyle. Eğer daha iyi bir insan olsaydın, muhtemelen bu doğru olurdu."

Arama kurtarma ekibi geliyor ve Donna'yı aramaya başladığımda ağlamaktan konuşamıyorum. Beck telefonu aldı ve ona olanları anlattı.

Polis onları karakola kadar takip etmemizi istedi. Normalde Luke'la birlikte giderdim ama birden attığım her adım şüpheli görünmeye başladı. Neden önce Luke'u uyandırdığımı merak edecekler mi? Karakola kadar onunla gelmemden bir şey çıkaracaklar mı? Şimdi, hiçbir yerde olmayan, bana tamamen açık görünen şeyi görecekle mi: Danny ile birlikte olduğumu ama Luke'un sırtımı dayadığım kişi olduğunu. Danny ile evleniyordum ama Luke'a bir şeyler anlattım ve üzüldüğümde ona döndüm, tekrar ve tekrar.

Bu yüzden Harrison'dan onun yerine beni götürmesini rica ettim ve BMW'ye doğru ilerleyişimi izleyen Luke'un yüzündeki şaşkınlığı görmezden geldim. Yine de son anda dönüp Luke'un durduğu yere doğru yürüyorum. O kadar dürüst ki, beklenmedik, rahatsız edici, mantıksız bir şekilde dürüst.

Bugün öyle olmamasını istiyorum.

"Onlara bizim hakkımızda hiçbir şey söyleme," diye fısıldadım. "Onlara benden hoşlandığımı söyleme. Onlara dün geceki konuşmamızdan bahsetme. Sadece... beni bu işe bulaştırma." *Kendini bu işe bulaştırma* demek istiyorum ama söyleyemiyorum. Onun kendini koruma duygusu yok ama beni koruyacak ve ben de bugün bunu sonuna kadar kullanıyorum.

"Tamam," diyor. Gözlerinde bir acı parlaması, çenesinde bir kasın sıkılması var. Güzel. *İncin ve kafan karışsın, Luke. Bu iş bittiğinde seninle hiçbir şey yapmak istemediğime inanmanı kolaylaştıracak.*

Bu düşünceyle elimi göğsümdeki ağrıya bastırıyorum. Bunu yapmaya nasıl dayanacağımı bilmiyorum.

Karakola vardığımızda Danny'nin cesedinin bulunduğunu söylediler. Luke'un tasmaı bileğindeydi.

Siyah dolgulu bir sandalyeye çöküyorum, bacaklarım beni tutamayacak kadar kötü titriyor. Bunu zaten biliyordum ama doğrulandığını duymak çok farklı. Yüzümü ellerimin arasına gömüp kendime uyanmamı söylüyorum.

Değişen bir şey yok.

O gerçekten gitti. Son birkaç ayda onu mutlu edebildim mi? Asla bilemeyeceğim. Tek bildiğim artık onun gittiği ve bunun benim hatam olduğu.

Donna beni arıyor, sesi gözyaşlarıyla boğulmuş, o kadar sersemlemiş ki kelimeleri zorlukla oluşturabiliyor. "Juliet," diye fısıldıyor, "onsuz nasıl yaşayacağım?"

Gözlerim kapanıyor. *Bilmiyorum*. Hiçbirimiz hayatımıza nasıl devam edeceğiz bilmiyorum. Biri ifademi almaya gelene kadar birlikte ağlıyoruz.

Bir masaya geri götürüldüm, yol boyunca en son ne zaman bir polis karakolunda olduğumu düşündüm. Beni nasıl sessizce suçladıklarını ve çok daha önemsiz bir şey için Luke'u satmamı istediklerini. Kardeşimi daha binadan çıkmadan nasıl ölüme terk ettiklerini düşünüyorum. Ne kadar iyi görünürlerse görünsünler, kimseye güvenemem.

Ben yalan söylersem ve Grady söylemezse, Luke'un bir suçu örtbas etmesine yardım ediyordum gibi görünecek. Belki gerçekten iyi bir avukat Grady'nin sunduğu olay versiyonunda delikler açabilir... ama gerçekten iyi bir avukata paramız yetmez.

Polis geldiğinde, Danny'nin içki içtiği, Luke'un tahtasını kıskandığı gibi küçük gerçekleri alıp, bunları gerçekle çok az benzerlik taşıyan bir hikayeye dönüştürüyorum.

"Anladığım kadarıyla Luke ve Danny tartışmışlar," diyor. "Ne hakkında olduğunu biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyorum.

Yalan söylemek kolay geliyor, ama sanırım öyle olmalı. Bunu yıllardır yapıyorum.

Cenazeye kadar geçen günler bulanıktı.

Kilise, Donna'nın Nikaragua'daki misyonunu destekleme teklifini geri çekti ve Donna bunu umursamayacak kadar kırılmış durumda.

Cenaze töreni sırasında ben onun bir yanında, Luke da diğer yanında oturuyordu. Onunla bir kez bile göz göze gelmedim.

Daha sonra kilisede bir resepsiyon düzenlenir. Donna'nın etrafı onu teselli etmeye ve beslemeye çalışan insanlarla çevrili. Libby de benim için aynı şeyi yapmak istiyor ama Grady beni korkutan bir bakışla hep yanımda geziniyor.

Bunu kabul etmesinin tek nedeni benim ona karşı bir şeyler hissetmem. Ya bir gün kim olduğundan utanması gerekmediğini anlarsa? Ya yine de ortaya çıkarsa? O değildi.

O gece tam olarak *dikkatli* olmak. Eğer başka biriyle yakalanırsa, her şey dağılacak mıdır?

Bakışlarımın bir an için Luke'a, o çok sevdiğim yüze odaklanmasına izin verdim. Onu korumak için daha ne kadar ileri gidebilirdim? Gerektiği kadar ileri giderdim. Grady'yi tamamen ortadan kaldırmanın bir yolunu bulabilseydim, muhtemelen bunu yapardım.

Eski, kötü Juliet sanki hiç gitmemiş gibi şu anda önümde ve merkezde. İleride ona ihtiyacım olacak. Luke odayı geçip yanıma geldi. "Konuşmak için bir yere gidebilir miyiz?"

Grady izliyor. Bunu halletmem gerek.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Ve beni böyle kenara çekmeye çalışmayı bırak. İnsanlar zaten ilk uçurumdan atladığında seni nasıl takip ettiğimi konuşuyor. Beni kötü gösteriyorsun. Yarın Los Angeles'a gidiyorum. Beni arama, mesaj atma. Bu iş bitti."

Yüzündeki tüm renk kaybolur.

"Şu anda ciddi olamazsın." Sesini hiç bu kadar kısık, bu kadar boş duymamıştım.

"Kaybettiklerimi görmeden sana asla bakamayacağım," diye yalan söylüyorum, boğazım o kadar daralıyor ki kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum.

Şok olmuş, kalbi kırılmış yüzüne son bir kez bakıyorum ve bir an daha kendimi tutamayarak resepsiyon salonundan çıkıyorum.

Onsuz nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum ama onun iyiliği için bir yolunu bulacağım.

ŞİMDİ

Los Angeles'a taşındığımda evsizdim. Barınakta ilk kez bir adam bir şey yapmaya çalıştığında, onu yumrukladım.

boğazına o kadar sert vurdum ki beni ihbar etti. İş başvurularında yalan söyledim, yiyecek çaldım, konser almak için bir kulüp sahibiyle çıktım ve demo yaptırmak için bir yapımcıyla yattım. Günde yirmi dört saat acımasız ve hesapçıydım ve bu konuda kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordum.

Kiliseden çıkıp Luke'u arkamda bıraktığım gün içimde bir şeyler katılaşmıştı. İyi olmayı, sevmeyi, hatta mutlu olmayı ummaktan vazgeçtiğim andı. Sadece hayatta kalmaya karar verdim, daha fazlası değil. Bu işleri kolaylaştırdı.

Şimdi, ellerimiz kelepçeli olarak balo salonundan çıkarılırken Luke'un şaşkın bakışlarıyla karşılaştığımda, o şeyi tekrar bulmam gerektiğini biliyorum. Onu bu durumdan kurtarmak için Donna'ya, hatta Luke'a bile zarar verebilirim.

Donna yanımda koşuyor. "Juliet, neler oluyor?"

İdeal bir dünyada, Grady'nin versiyonunu duymadan önce ona tüm korkunç gerçeği söyledim, ama benimkinin kulağa daha iyi geldiğinden emin değilim ve bunu bilirse ihtiyacım olanı yapmayacağından korkuyorum.

"Luke hiçbir şey yapmadı," diye fısıldıyorum. "Bunun kötü görüldüğünü biliyorum ama inan bana... Luke'un bununla hiçbir ilgisi yok. Onu bu işten kurtarmalısın. Harrison'ı bul. Drew'a da avukatını aramasını söyle."

Yapacağından emin değilim. Onun yerinde olsam yapmazdım.

Luke ve ben ayrı polis arabalarına bindirildik. Tek bir kelime bile etmedim ve ağlamadım. Kendimi tutuyorum ve beni tutukladıklarında kimi arayacağıma karar vermeye çalışıyorum. Menajerimi mi, plak şirketinden birini mi, menajerimi mi, Luke'un menajerini mi? Tutuklanmamızdan en çok kim para kaybedecek? Bunu düzeltmek için kim daha çok çalışacak? Emin değilim.

Hiçbiri yeterince sıkı çalışmayacak.

İçeri girdiğimde karakoldaki herkes dönüp bana bakıyor - sanırım her gün yere kadar uzanan saten elbiseli bir ünlünün tutuklanmasına tanık olmuyorsunuz - ve ben de bana yardım edebilecek bir kişi

arıyorum. Fotoğrafım çekiliyor, parmak izim alınıyor ve tüm bunlar olurken merak ettiğim tek şey Luke'a yardım etmesi için kimi düzebileceğim, tehdit edebileceğim ya da rüşvet verebileceğim.

Polis, "Sizinle Danny'nin öldüğü gece hakkında konuşmak istiyoruz," diyor.

"Aramamı yapmak
istiyorum." "Sadece birkaç
soru."

Bana telefonu verene kadar ona bakıyorum.

Ben'i aradım, Drew'in avukatı ve benim arkadaşım. Ceza hukuku alanında çalıştığını sanmıyorum ama çok zeki biri. O ve Harrison, en azından biz bir çözüm bulana kadar Luke'un kefaletle serbest bırakılmasını sağlayabilirler.

İlk zil sesinde cevap verir. "Juliet, hiçbir şey söyleme," diye uyarır. "Drew zaten açıkladı ve ben de yoldayım. Arkadaşın Harrison muhtemelen şu anda oradadır. Bunu düzelteceğiz."

Donna dediğimi yaptı. Bu olay yaşandığından beri ilk kez gözyaşları tehdit ediyor. Sertçe yutkunuyorum. "Benim için endişelenme-"

"Sana hiçbir şey söyleme dediğimde, *hiçbir şey* söyleme demek istemiştım," diye homurdanıyor. "Evet, kimin için endişelendiğini biliyorum. Biz hallediyoruz. Sadece dayan ve çenenı kapalı tut."

Ben'in sesi kendinden emin geliyor, ama Ben her zaman kendinden emin konuşur. Ve beni susturmaya çalışıyor olabilir. Zayıf aydınlatmalı ve çift yönlü aynalı bir odaya kapatıldım. Metal sandalye, ucuz ahşap masa, tıpkı televizyonda gösterdikleri gibi. Sanırım her an, iki dedektif içeri girip *iyi* bir oyun oynayacak.

polis, kötü polis. Biri bana su ikram ederken diğeri sandalyeleri fırlatıyor.

Bekliyorum, bekliyorum ama kimse girmiyor ve sonunda başımı kollarımın arasına alıp Ben ve Harrison'ın başarısız olma ihtimaline karşı bir yedek plan yapmaya çalışıyorum. Yine de elimde hiçbir şey yok. Sonunda Luke'u yanımda, hamakta sallanırken ve bana her şeyin yolunda olduğunu söylerken düşünüyorum. Ve işte o zaman ağlamaya başlıyorum.

Gözyaşlarımın yerini ne zaman uykuya bıraktığından emin değilim ama kapının açılma sesiyle sarsılarak uyandım. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Gitmekte özgürsünüz," diyor üniformalı bir adam.

Gözlerimi ona dikmiş, şartları bekliyorum. Ben'in kefaleti ödediğini ya da bir saat içinde mahkemeye çıkmam gerektiğini söylemesini bekliyorum. "Öylece mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Kalmayı mı umuyordun?"

Beni işlem masasına götürdüler, orada debriyajımı ve topuklu ayakkabılarımı geri verdiler. Harrison koridorun sonunda hala smokiniyle bekliyor.

Ağzımı açıyorum ve başını sallayarak henüz bir şey söylememem konusunda beni uyarıyor. Ancak kapı kapandığında ve koridorda yürümeye başladığımızda konuşuyor. "Luke iyi."

"Ama *dışarıda* mı?"

Tekrar başını sallar. "Henüz değil, ama sanırım olacak."

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum. "Ellerinde bizi tutuklamaya yetecek kadar kanıt varsa, ne değişmiş olabilir ki?" "Kanıtları tamamen ikinci dereceden. Luke'un Danny'nin bileğindeki tasmaı hiçbir şeyi kanıtlamaz.

Grady onlara Luke'la olan ilişkini ve Danny'nin öldüğü gece onunla olan kavganı anlattı; bu onlara bir

sebepe verdi ama artık o da ellerinde değil. Donna icabına baktı."

Olduğum yerde durdum. "Donna?"

"Polise, o akęam Danny ile konuştuğunu ve Danny'nin arabayı alacağını söylediğini anlattı.

Luke'un yaptığı atlayışın aynısı."

Donna ile konuşurken Danny'nin hemen yanında oturuyordum. Atlamadan hiç bahsetmedi. Kaşlarım çatıldı. "Ne? Bu-"

Beni uyaran bir bakışla ve koluma bir el atarak sözümü kesiyor. Yine de gülümsemesi nazikti. "Seni ve Luke'u kendi çocukları gibi seviyor, Juliet."

"Yalan söyledi" diyor. Bu gece Luke ve benim birlikte *olduğumuzu* ve Danny'nin yaptığımız şey yüzünden atladığını öğrendi ve yine de ikimizi de kurtarmak için yalan söyledi.

Ama bu bizi de affettiği anlamına mı geliyor? Kimsenin bunu yapabileceğini düşünemiyorum.

Luke için bazı işleri halletmesi gerektiğini söyleyerek beni lobinin girişinde bıraktı. Donna'yı beklerken bulmak için tek başıma dışarı çıkıyorum. Ayağa kalkıp kollarını uzatıyor ve ben de içimdeki çocuk gibi doğruca ona gidiyorum. Kimsenin onu önemsemediğinden emin olmayan on beş yaşındaki korkmuş çocuk.

Sonunda cevabımı aldım. O önemsiyordu. Başından beri. Tıpkı Luke gibi. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Bana sıkıca sarıldı. "Çocuklarım için her şeyi yaparım... tüm çocuklarım için. Ben aptal değilim. Farkında olmadığım çok şey olduğunu biliyorum. Ama şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiğim tek şey, ne senin ne de Luke'un oğluma bilerek zarar vermeyeceğiniz. Bu senin hatan değildi Juliet. Sana karşı adil değildik. Bunu uzun zaman önce fark ettim."

"Ama ben-"

Başını iki yana sallıyor. "Bize ihtiyacın vardı ve biz de bunu kendi yararımıza kullandık. Ben bir kız çocuğu istiyordum, Danny de kolay bir aşk hikayesi, karmaşık olmayan bir şey istiyordu ama bu karmaşık bir kızla sahip olamayacağınız bir şey. Senin üzerine yürüdük ve sen tek kelime bile etmedin."

"Şikâyet edecek bir şeyim yoktu. Sen beni kurtardın."

Gözyaşlarını silerken elimi sıkıyor. "Oh, bunu eve çiviledik, değil mi? Sana ne kadar şanslı olduğunu binlerce şekilde anlattık, sırf sen yerinde kalasın diye." Beni bir sandalyeye götürdü ve yanıma oturdu. "Luke'la birbirinize karşı bir şeyler hissettiğinizden şüphelenmiştim. Daha iyi ve güçlü olsaydım gitmene izin verirdim ama kendim için en iyi olanı senin için en iyi olandan daha çok istedim. Onu en başından beri seviyordun, değil mi?"

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben de Danny'yi seviyordum ama bu farklıydı."

Bir kolunu bana doluyor ve başım omzuna düşüyor. "Biliyorum tatlım," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Neden ikinizden de bana yardım etmek için buraya gelmenizi istedim sanıyorsun?"

Uzun süre böyle oturduk ve içimde bir pencere açıldı. Papazın verdiği tek bir vaaz bile beni kendimden daha büyük bir şeye inandırmadı. Ama Donna'nınki gibi bir sevgi, Donna'nınki gibi bir bağışlama, tesadüfen oluşamayacak kadar büyük ve çok güzel.

Belki hâlâ Tanrı'ya inanmıyorum ama ona ve Luke'a inanıyorum ve şu anda bu bana yeterli geliyor.

Libby içeri girdiğinde saat sabahın üçüydü. Dik oturdum, gergindim. Harrison onu istasyonun derinliklerine götürürken bana belirsiz bir el sallıyor.

Burada ne işi var ya da çıkarken konuşmak isterse ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Eminim Grady ona o gece olanları çok farklı bir şekilde anlatmıştır ve belki de bunu düşünmesine izin vermeliyim. Ne de olsa birkaç ay içinde onun çocuğunu doğuracak - uyarılarım biraz geç olabilir.

Harrison onunla birlikte çıktığında arkada sadece yarım saat kalmıştı.

"Arkadaşın Ben hâlâ orada, ama her şey yolunda görünüyor," diyor bize. "Neden siz ikiniz biraz uyumuyorsunuz? Sanırım sabaha serbest bırakılacak."

Donna ondan bana bakıyor. Sadece çenemin duruşundan bile hiçbir yere gitmeyeceğimi anlıyor. "Sanırım biraz daha kalacağız," diyor ona.

Yerlerimizi tekrar alıyoruz ve Libby benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor. "Ee," diye başladı. "İlginç bir geceydi."

Gülüşüm titrek. "Evet, sanırım öyleydi."

"Özür dilerim," diyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Onlara gerçeği söyledim."

Yutuyorum. *Lanet olsun*. Belki de bu iş düşündüğüm gibi sonuçlanmıyor. "Hangi gerçek bu?"

"O gece mi? Danny'nin öldüğü gece mi?" Elleri bakıyor. "Sahilde bağırduğu kişi Grady'ydı. Herkesin Luke olduğunu düşündüğünü biliyorum ve öyle düşünmelerine izin verdim çünkü her şey ortaya çıkarsa kötü görünürdü."

Donna ve ben birbirimize bakıyoruz. "Ne çıktıysa?" diye soruyor.

"Nikaragua'ya gitmenize karşı lobi yapan Grady'ydı. Onunla aynı fikirde değildim ama bunu yaptığını biliyordum. Pek çok insan biliyordu. Toplantılar düzenledi, mektup yazma kampanyası düzenledi ve Danny bunu öğrendi. Grady'nin parayı sadece burada kalmak için istediğini sanıyordum ama şimdi... öyle olduğunu sanmıyorum." Yutkunuyor. "Grady dün gece bana ona şantaj yaptığını söyledi. Sen ve Luke hakkında sessiz kalmasını sağlamak için onu Ryan'la sahilde yakaladığına dair bir hikâye uydurmuşsun. Ama uydurma değildi, değil mi?"

Omuzlarım çöküyor. Ona yalan söylemek istiyorum ama yapamıyorum, bana açıkça sorarken olmaz. "Değildi. Çok özür dilerim. Yapabilseydim sana söyledim. Grady tek kelime edersen olanları Luke'un üzerine yıkacağını söyledi."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Sanırım zaten biliyordum. Sahildeki o gece hakkında değil. Ama evde, bilgisayarında ve telefonunda bir şeyler buldum. Her zaman bir bahanesi vardı ama... Sanırım biliyordum." Kendi kendine sessizce gülüyor. "Onun gerçekten kimi sevmiş olabileceğini düşünüyorum biliyor musun? Danny'yi. Başından beri senden neden bu kadar nefret ettiğini hiç anlamamıştım. Ve o zamanlar hep Danny'nin yanında olmak isterdi. Ben değil."

Tabii ya. Neden daha önce hiç aklıma gelmedi bilmiyorum; en başından beri benden nefret ediyordu, neden hep bizimle takılmak istediğini hiç anlamamıştım. Papazın kalp krizinden sonra Danny ile birlikte kiliseyi yönetebileceklerini önermesi. Ve sonra, görünüşe göre, yolundan çıkıp

Danny'yi *burada* tutmak için.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordum.

"Elbette benimle eve gelecek," diyor Donna. "Biraz yardıma ihtiyacım olacak. Hilary'yi kovduk, biliyorsun. Cash'in katılmasına izin verdi - sana saldıran bir adamın, en büyük başışçımızın. Çocuklarımız için karar vermesini isteyeceğimiz türden biri gibi görünmüyor. Libby, beni eve bırakırsan minnettar olurum. Juliet, seni bizimle gelmeye ikna edebilir miyim? Saatler sürebilir."

Gerçekten dışarı çıktığından emin olmak istiyorum. Başka hiçbir şey ters gitmesin. "Kalmak istiyorum... Tabii beni burada istemeyeceğini düşünmüyorsanız?"

Başını öne eğiyor. "Neden seni burada istemesin ki?"

Bir sürü sebep var. Benim yüzümden geceyi hapiste geçirdiği gerçeğinden başlayarak. "O kadar çok yalan söyledim ki Donna," diye fısıldadım. "Sana yalan söyledim, ama ona daha da fazla yalan söyledim. Ve onu incittim. Tekrar ve tekrar."

Elimi çekip kendi elinin içine soktu. "Tatlım, bunu onun için yaptın. Bunu anlayacaktır. Ve bunun yapabileceğin en akıllıca şey olduğunu anlayacak."

Yutkunuyorum. "Yine de değildi... Yani, hepsi bir hiç uğrunaydı. Muhtemelen daha da kötüleştirdim."

Gülümsüyor. "Yedi yıl önce bırakın iki avukatı, bir tane bile avukat tutabilir miydiniz? O zamanlar ikiniz de *herhangi bir* avukat tutabilir miydiniz? Yardım edecek durumda değildim ve Luke ne yaparsak yapalım tüm sponsorlarını kaybedecekti. Bunun bir hiç uğruna olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz?"

Dudağımı ısırđım. "İçimde işe yaramayacağına dair bir his var."

"Juliet, bu duyguyu yaşamıyorsun çünkü bu iş yürümeyecek. Hâlâ mutlu bir sonu hak ettiğine inanmadığın için böyle hissediyorsun. Sadece bu seferlik, benim için, biraz inancın olsun."

Ayağa kalktım ve ona uzun uzun sarıldım. İnsanlar güveninizi sıfıra indirecek şeylerdir. Ama aynı zamanda içinizdeki küçük bir tohumu, yumuşak, umutlu ve sevgi dolu bir şeyi, büyüyecek bir şeyi yeniden keşfetmenizi sağlarlar.

Bunu bir zamanlar hissetmiştim. Ve bu gece, Donna hala orada olduğunu görmeme yardımcı oldu.

Libby'ye sarılıyorum ve ikisi birlikte uzaklaşmaya başlıyorlar, ama sonra Donna dönüyor, gözleri parlıyor. "Oh, ve Juliet, o serbest bırakıldığında ve her şey dediğim gibi olduğunda, bir ya da iki gün izin al, olur mu? Sonuçta otelde hâlâ bir odamız var. Biraz dinlendikten sonra ikinizle de görüşeceğim." Sonra Donna, eski papazın karısı, bana göz kırptı. Şimdiki papazın karısı Libby ise onun arkasında durmuş, gözlerini kocaman açmış, "*Aman Tanrım*" diyor... sonra da başparmağıyla beni onaylıyor.

Sonraki birkaç saat boyunca istasyon nispeten sessizdi. Bu kırmızı saten elbisenin içinde kendimi gülünç derecede dikkat çekici hissediyorum ama sonunda uyuyakalıyorum ve Luke'un bana doğru kıvrıldığını hayal ediyorum.

"Bu şimdiye kadar uzandığım en rahatsız hamak," diyorum ona.

"Çok geç değil. Hâlâ Paris'e gidebiliriz."

Dudaklarımı boynuna bastırıyorum. Garip bir şekilde camsil gibi kokuyor. "Sanırım yeni bir hamak almamız gerekiyor."

"Jules," diyor ama bu *rüya* Luke değil. Gerçek Luke. Gözlerimi kırıştırarak açtığımda kendimi iki sandalyenin üzerine yayılmış, onu da önümde diz çökmüş halde buluyorum.

Yüzü gerilmiş, çenesi kilitlenmiş. Geceyi benim yüzümden hapishanede geçirdi ve acaba geceyi, yıllar boyunca benim elimden ne kadar acı çektiğini düşünerek mi geçirdi? Yıllarca beni uzaktan arzuladıktan ve benimle ilgilenmek için elinden geleni yaptıktan sonra, onunla kaçacağımı söyledikten sonra Danny ile evlenmeyi kabul etmemi izlemek zorunda kaldı. Sonra da sanki hiç önemi yokmuş gibi davranarak çekip gitmemi izlemek zorunda kaldı.

"Hadi," diyor, ayağa kalkarak.

Ayağa kalkıp onu dışarı kadar takip ediyorum, çok parlak güneşe karşı gözlerimi kırıştırıyorum. İstasyonun yan tarafına doğru yürüyor ve ben de peşinden gidiyorum, midem hızla batıyor.

Telefonuna bakıyor. Kasıtlı yapıyor gibi geliyor, sanki sadece beni dışlamak için yapıyor. "Luke?" Dirseğine dokunuyorum. "I-"

"Bu bizim arabamız," diyor, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, park yerine doğru sallanan bir Kia'yı başıyla işaret ederek. Sesi soğuk ve mesafeli. Bana kalbini kıran, neredeyse cinayetle suçlanmasına neden olan ya da yedi yılını ona yalan söyleyerek geçiren bir kadınmışım gibi davranıyor. Ben bunların hepsiyim, o neden olmasın? Arka koltuğa kayarken sertçe yutkunuyorum.

"Obsidian mı?" diye sorar şoför.

Luke başını sallıyor, çenesi hâlâ sıkılı bir şekilde pencereden dışarı bakıyor. "Evet. Teşekkürler."

Şoför aynadan bize bakıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda tanıyarak büyüyor. Bunun nasıl bir hikayeye dönüşeceğini hayal edebiliyorum, eğer *zaten* büyük bir hikaye değilse ve artık umurumda değil. Sadece nerede durduğumuzu bilmek istiyorum.

"Luke," diye fısıldadım, "konuşabilir miyiz?"

Gözleri kapanıyor. Sesimi duymak bile ona dayanılmaz geliyor.

"Burada olmaz," diye tıslıyor, asla bana doğru bakmıyor.

Sessizce devam ediyoruz, çocukların otobüs durağına yürüdüğü mahallelerden ve insanların kahve içmek için on iki sıra beklediği bir kasabadan geçerek nihayet sahile doğru dönüyoruz.

Donna hatalıydı. Beni affetmeyecek. Yüzümü ellerime bastırıyorum ve parmaklarımın arasından derin nefesler alıyorum. Önümüzdeki birkaç gün nasıl hayatta kalacağım? Önümüzdeki yıllarda, on yıllarda nasıl hayatta kalacağım?

Bir vale kapısını açarken Luke, "Geldik," diyor.

Peşinden çıkıyorum, lobiye kadar onu takip ederken bakışları görmezden geliyorum. Asansöre doğru ilerlemeye devam ediyor ve ancak ikimiz de içeri girdiğimizde nihayet bana bakıyor.

Ağızı açılır ve hiçbir şey söylemeden başını sallar.

Süite vardık. Ben içeri giriyorum, o da arkasından kapının çarpmasına izin vererek beni takip ediyor. Ona döndüğümde gözlerim doluyor. "Luke, özür dilerim. Çok özür dilerim."

Ceketini çıkarıp kanepenin üzerine atıyor, zaten gevşemiş olan papyonunu çekiştirerek çözüyor.

Sonra ellerini alnına bastırıp saçlarının arasına daldırıyor. "Tanrım, Juliet. Ne oluyor *lan*?"

Düşmeye başlayan gözyaşlarımı fırçalıyorum. "Biliyorum. Biliyorum. Çok özür dilerim."

Bana bakıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı? Son yedi yıldır seni unutmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Keder beni boğuyor. Cevap bile veremiyorum, sadece bir elimi boğazıma bastırıyorum.

"Sen Danny'nin cenazesinde çekip gittikten sonra ne yaptım biliyor musun?" diye soruyor. "O lanet uçuruma geri döndüm, atlamayı planlıyordum."

Nefes alıyorum, keskin ve hızlı. Yaptığım şey yüzünden canının yandığını biliyordum ama Tanrım, eğer atlasaydı...

"Düşündüm, düşündüm ve sadece iki şey beni bunu yapmaktan alıkoydu: Donna'yı inciteceği gerçeği ve *senin* aklının başına gelmesi ihtimali."

"Luke, yapmam gerekeni yaptığımı sanıyordum-"

"*Yıllarca* bana geri dönmeni bekledim Juliet!" diye bağırıyor, adım atmaya başlıyor. "Bittiğine beni ikna etmen bu kadar uzun sürdü. Ve hepsi *yalan mıydı*? Neden bana söylemedin?"

Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. "Çünkü bilseydin buna razı olmazdın! Grady'yle yüzleşirdin, polise giderdin, her şeyi berbat ederdin ve hapse girmesen bile sahip olduğun tüm sponsorlukları kaybederdin! Bunu yapmak zorundaydım. Sörf *senin* için her şey demektir."

Volta atmayı bırakıp bana bakıyor, burun delikleri alevleniyor. "Hayır, *sen* benim için her şeydin. Sörf sadece yaşamak için yaptığım bir şey."

Arkamdaki duvara yaslandım. İşleri batırdığımı düşünüyor, belki de batırdım. Ya da belki onu hapisten uzak tuttum. Bunların hiçbirini geri alamam, o yüzden geriye kalan tek şey çekip gitmeden önce gerçeği bildiğinden emin olmak.

"Senin mutlu olmanı kendim için istediğim her şeyden daha çok istedim. Geçtiğimiz yedi yılın benim için korkunç olmadığını düşünüyorsan, o zaman bunu hiç anlamıyorsun demektir." Sesim kesiliyor. "Son yedi yılın beni *öldürmediğini* düşünüyorsan, o zaman beni seni sevdiğim gibi, lokantaya ilk girdiğinden beri seni sevdiğim gibi sevemezsin, çünkü birini böyle sevdiğinde, evet, ona yalan söylersin ve onun için-"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elleriyle yüzümü çerçeveleyerek beni duvara yapıştırdığında kelimelerim tükeniyor. "Senin için on yıl beklemiş bir adama onu *daha çok* sevdiğini söylemeye çalışma."

Sonra ağızı benimkine konuyor, aynı anda hem sert hem yumuşak, öfkeli ve nazik. Dengemi korumak için beline tutunuyorum, kendimi kaybetmemek ya da yere düşmemek için.

Tıraş olması lazım. Duş almam lazım. Ama ben onun kemerini çözüyorum, o da benim fermuarımı açıyor.

Elbise.

"Şu anda sana o kadar kızgınım ki," diyor, eliyle saçımı kavrayıp başımı kendisine doğru çekerken, "ayrıca seni hiç bu kadar sevmemiştim."

Ağzı benimkine dönüyor ve sonunda anlıyorum. Beni affedecek. Beni her zaman affedecekti. Kusurlu olabilirim, korkunç şeyler yapabilirim ve onun bana olan sevgisi her zaman bundan daha büyük olacak.

Boxerının içine uzanıp elimi ona doladığımda inliyor. "Yatağa," diyor sütyenimi açarak.

Tangamdan başka bir şey giymeden onu odaya doğru çekiyorum. Ben yatağa tırmanıp bacaklarımı iki yana açarken o da tişörtünü yukarıya doğru çekiyor.

Şimdiden damlayan kalın sikini yumrukluyor. "Benim için hazır mısın Juliet?" diye soruyor, bir parmağını tangamın altından geçirip içime sokarken gözleri parlıyor. "Tabii ki hazırsın. Sırılsıklam olmuşsun. Her zaman öylesin."

Tangayı kenara itiyor ve üzerimde hareket ediyor, sonra itiyor. İkimiz de inliyoruz ve ilk kez ikimiz de susturmak zorunda kalmıyoruz.

Ben nefes nefese kalırken dişlerini omzuma geçirerek hareket etmeye başlıyor. Bu çaresiz ve çılgınca bir hareketti ve sonunda bir an daha dayanamayarak ona sarıldığımda, sadece birkaç saniye arkamda kalmıştı. "Siktir," diye tıslıyor. "*Evet.*"

Sonunda bıraktığında inliyor, sonra üzerime çöküyor, yüzüme, boynuma yumuşak öpücükler konduruyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni çok seviyorum."

"Bunu senden çıkarmanın zamanı gelmişti," diye homurdanıyor ve ben gülünce sonunda bana isteksiz bir gülümseme sunuyor. "Ben de seni seviyorum. Ama sanırım bunu biliyorsun."

"Özür dilerim. Ayrı kaldığımız için üzgünüm. Buraya gelmemiz bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Dudakları başıma yapışıyor, kolları beni kendine çekiyor. "Ne kadar zaman aldığı umurumda değil, yeter ki sonunda benim ol. Sana sonsuza kadar bekleyeceğimi söylemişim, ama buna gerek kalmadığı için mutluyum."

Onunla konuşmaya devam etmek istiyorum. Ona her şeyi anlatmak istiyorum ama sanırım bunun için dünya kadar vaktimiz var. İkimiz de bir dakika içinde yataktan kalkıp duş alacağımız konusunda hemfikiriz, ama bunun yerine - perdelerin arasından esen rüzgar ve kulaklarımızda okyanusun uğultusuyla - uykuya dalıyoruz.

Hayal ettiğim kadar iyi.

YALNIZ UYANDIM. Luke'un üzerinde sadece bir şortla durduğu ve ufka baktığı balkona doğru yuvarlanıyorum. Şafak söküyor ve gökyüzünün mor rengi yerini turunculara ve pembelere bırakıyor.

Tişörtünü başımın üzerine fırlatıp odanın karşısına geçiyorum ve kollarımı arkadan ona doluyorum,

Yüzüm onun çıplak sırtına yaslanırken gülümsüyor. "Devam et ve sörf yap. İsteddiğini biliyorum."

Dönüp beni göğsüne çekti. "Aklıma bir şey geldi." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Malibu'daki o günden sonra tekrar sörf yapmayı denedin mi?"

Sertleştim.

Malibu. Hem çok mutluyduk hem de çok mutsuz. Ve o kadar *masumduk* ki, o zamanlar ikimiz de bunu düşünemezdik. O zaman Luke'la gitseydim ne olurdu? İkimiz birlikte sudan çıksaydık, eşyalarımızı toplasaydık ve sessizce uzaklaşsaydık? Danny benden nefret ederdi ama hâlâ hayatta olurdu. Ve Luke'a zarar vermezdim.

Ama bunu düzeltemeyiz. Tek yapabileceğimiz yeniden başlamak ve bir daha aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermemek. "Sörf mü? Hayır." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

"Ama otelde kalan bir sürü insan var.

Bu hafta sonu. Orada birlikte çok fazla dikkat çekeriz. Yarın her yerde fotoğraflarımız olacak."

Omurgası dikleşiyor ve bir adım uzaklaşıyor. "Belki de dün düşündüğümünden daha fazla konuşmaya ihtiyacımız vardı." Gözleri soğuklaşıyor. "Hâlâ insanların bilmesini istememenin bir nedeni var mı?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ağzımı göğüs kafesinin ortasına bastırıyorum. "İstersen LA üzerinde bir uçak uçurup bunu duyurabilirsin, umurumda değil. Bununla hiçbir ilgisi yok. Ama sen profesyonel bir sörfçüsün ve ben de boktan bir acemiyim. Sahildeki herkes bana gülecek ve senin için üzülecek."

Omuzları gevşiyor. Kolları tekrar bana dolanıyor ve sessiz bir özürle dudaklarını başımın üstüne bastırıyor. Sanırım işlerin ne kadar kötü gittiğini atlatması biraz zaman alacak. Benim için de biraz zaman alacak.

"Hiçbir heteroseksüel erkeğin benim için üzölmeyeceğini garanti edebilirim ve geçen sefer gayet iyiydin, ama birkaç saat boyunca dışarıda neredeyse hiç kimse olmayacak. Şimdi gidebiliriz."

Su soğuk olacak ve buradaki dalgalar Malibu'dakilerden daha büyük. "Dalış kıyafetim yok," diye zayıfça itiraz ediyorum. "Donarım."

Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Dün senin için bir tane getirttim. Resepsiyonda."

Gülüyorum. "Sanırım ben kesin bir şeydim, o zaman?"

"Juliet Cantrell," diye fısıldıyor, beni kendine doğru çekerek, "sen *hiçbir zaman* kesin bir şey olmadın." Ödünç aldığım tişörtün altında meme uçlarım sıkışıyor.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Şu anda oldukça eminim."

Beni o kadar hızlı kaldırıyor ki nefesim kesiliyor, yatağa doğru yürümeye başlarken bacaklarımı kalçalarına doluyor. Sırıttırıyor. "Sörf yapmaktan kurtulamayacaksın. Ama sanırım bekleyebilir."

Bir saat sonra sahile varıyoruz. Güneş artık tamamen yükselmiş, gökyüzü pembe ve maviye boyanmış. Sudaki birkaç sörfçü ve elinde metal dedektörü olan yaşlı bir adam dışında her yer bize ait.

Mola yerine ulaşana kadar beni çekiyor. Üzerimde dalgıç kıyafeti olmasına rağmen su çok soğuk ama güneş var ve Luke'un gülümsemesi yedi yıl önceki kadar genç ve sorunsuz.

Onun yardımıyla, birkaç başarısız denemeden sonra, bir dalga yakalamayı başardım.

Bunu en son Malibu'da yapmıştım ve şimdi, tıpkı o zamanki gibi, gülümsüyor, ama bir şey var

bakışlarında daha derin. Ciddi bir şey.

Ben ona doğru kürek çekmeye başlıyorum ama nedense o da bana doğru kürek çekiyor. Bana ulaşıyor ve sörf tahtamın önünden tutup çekiştirerek yüzlerimizin yakınlaşmasını sağlıyor.

"Evlen benimle," diyor.

Bu sefer, hiç itiraz almayacak. Luke Taylor'ın yanında kalmak için soğuk suya ve dev dalgalara göğüs germeye hazırsam, bundan şikâyet etmeyeceğimden eminim. "Tarihi söyle. Ve bir hamak almamız gerekecek."

Tahtamın üzerine eğiliyor ve uzun bir süre dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Mümkün olduğunca çabuk.

Hamak siparişini de dün verdim."

Sonunda mutlu sona ulaşıyoruz. Sonsuza kadar bekleyebilirdim ama buna gerek kalmadığı için çok mutluyum.

EPİLOG

Yaz geldi ve güneş doğmaya başladı. Uyandığımda, bir yıldır uyumuş olduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

önce şafak *vakti yatmayı* düşünürdüm, şımartıcı bir gece uykusunu değil.

Uyuduğum için kimse beni suçlayamaz, en azından kocam, ama yine de batıl inançlarım var. Sabahları sörf yapmak için ayrıldığında ona dikkatli olmasını hatırlatmayı seviyorum, ancak bu uyarı muhtemelen artık gereksiz. Oahu'nun Kuzey Kıyısı'ndaki dalgalar yıl boyunca ürkütücüdür, ancak hamile olduğumu öğrendiğimizden beri daha az risk alıyor.

Dişlerimi fırçalıyorum ve yüzüme su çarpıyorum, arka güverteye doğru ilerlerken Libby'den gelen bir mesajı okuyorum.

Oğlu George'un bir fotoğrafını gönderdi; yüzü tamamen mor yoğurtla kaplıydı.

LIBBY

Sadece sizi birkaç ay içinde karşılaştığınız şeylere hazırlıyorum.

Gülüyorum. Muhtemelen onun hayatı benimkinden daha fazla değişti: artık bekar bir anne -Grady görevinden alındıktan sonra eyaleti tamamen terk etti- ve şimdi ulusal çapta faaliyet göstermeye hazırlanan Danny's House'u yönetiyor.

Sonunda, *New York Times*'daki makale trajedi karşısında kazanılan zaferle ilgili övgü dolu bir hikayeydi; bu da muhabirin önyargısından şikayet etmek için arayan çok sayıda reklamcı ve menajerle -benim, Drew'in ve Luke'un- ilgili olabilirdi.

Güverteye ulaşıyorum ve uzağa bakıp sudaki adamları inceliyorum. Hangisinin kocam olduğunu anlamak imkânsız, ta ki onun dalganın içine düştüğünü ve zahmetsizce süzüldüğünü gördüğüm ana kadar. Yüzey boyunca ilerliyor ve sonra fıçıya girerek bir anlığına gözden kayboluyor. Nefesimi tutuyorum ve o tekrar ortaya çıkana kadar bırakmıyorum. Luke'u sevmenin bedeli bu; korku, bu bekleme anları. Ayrı geçen onca yıldan sonra, bu bedeli seve seve ödüyorum.

Başka bir hayatta kim olurduk? Başkalarının bizim için seçtiği yolları takip etseydik? O işletme diplomasını alıp pazarlama ya da satış işine girebilirdi. Ben bir papazın karısı olabilirdim, kendimin her gerçek parçasını saklayabilirdim ya da işe gitmek istemediği için her sabah erteleme düğmesine tekrar

tekrar basan bir müzik öğretmeni olabilirdim.

Bunun yerine Luke gününü sevdiği şeylerle dolduruyor ve ben de aynı şeyi yapmak için elimden geleni yapıyorum. Eve bir kayıt stüdyosu kurduk ve şu anda yazdığım albüm şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha iyi ve daha kişisel. Boş olduğumu, tükendiğimi, müziğe dökcek kadar önemseydiğim hiçbir şey olmadığını düşünmeye başlamıştım, oysa gerçekte onu o kadar derine gömmüştüm ki neredeyse orada olduğunu unutmuştum.

Keşke Donna bunu duymak için burada olsaydı, ama en azından başka şeyler için yeterince uzun yaşadı. Evlendiğimizi gördü - sahilde, gün batımında, sadece bir avuç misafirle - ve Danny'nin Evi'nin tam kapasite çalıştığını gördü.

Sonu, bizim de orada olduğumuz ilk Noel'lerinden kısa bir süre sonra geldi. Ölmeden bir gün önce bana korkmadığını söylemişti. "Danny'yi tekrar görmek üzereyim," dedi. "Korkacak ne var ki?"

Umarım, onun iyiliği için, haklıydı.

Luke başka bir dalganın içine düşüyor, sonra kıyıya doğru kulaç atmaya başlıyor. Gülümsemiyor bile ama yüzünde gördüğüm şeyin katıksız bir neşe olduğunu biliyorum.

Dalış giysisinin fermuarını açıyor, saçlarını silkelerken zayıf kalçalarından sarkmasına izin veriyor. Bütün gün, her gün etrafım neredeyse hiç yağsız ve çoğu erkekte olmayan kaslara sahip erkeklerle çevrili ama yine de beni şaşırtan, alışmadığım tek şey Luke'un güzelliği. Ben ona bir havlu getirmek için güvertedeki merdivenlerden inerken o da bana doğru geliyor.

"Bebeğim," diye homurdanıyor, "sahilde pijamalarıyla yürümen hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

Gülüyorum. "Sekiz aylık hamileyim ve bu hiç seksi değil. Tek yapacağım bu adamları korkutup evlilikten uzaklaştırmak."

"Ne kadar yanıldığın hakkında hiçbir fikrin yok," diyor beni kendine çekerek. Islak ama umurumda değil. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. "Hamilelik meselesine gelince, seksin bazen işleri hızlandırabildiğine dair bir söylenti duydum."

Gülüyorum. Günde birkaç kez bu "*söylentiden*" bahsediyor. "Sanki ben de bir yerlerde duymuş gibiyim."

Onu iki ağacın arasına astığı hamağa çekiyorum ve önce benim girmeme izin veriyor, şimdi garip bir şekilde, bana katılmadan önce bir kolunu başımın altına kaydırıyor. Esintide sallanıyoruz, güneşin dünyayı rengarenk boyamasını izliyoruz. Birazdan onu yukarı çıkaracağım, böylece bize krep yapabilecek. Belki de duyduğu o söylentiye bir kez daha kontrol ederiz. Ama henüz değil.

Başka bir yerde olmak istemiyorum.

SON

Düğünü Luke'un bakış açısından görmek ister misiniz? Haber bültenine [buradan](#) abone olun. Ya da Caleb'in hikayesi [Seni Kurtardığım Yaz](#)'a bir göz atmak için sayfayı çevirin.

SENİ KURTARDIĞIM YAZ

HOPE
2004

Teyzem mutlu değildi.

Babamı yetiştiren bu kadınla daha önce sadece bir kez karşılaşmıştım, ama verandasında beklerken, arkamdan eski püskü bir bavulu çekiştirmemi izlerken, ilk seferkinden daha fazla etkilenmiş görünmüyordu.

Ben de o kadar mutlu değildim. Onun da babam gibi bir malikanede yaşayabileceğini düşünmüştüm. Krystal Duncan'ın yüzüne vurmak için okula fotoğraflarla dönmeyi umuyordum. Ama burası bana hiç de iyi gelmeyecekti.

"Bunun neden gerekli olduğunu hâlâ anlamıyorum," dedi teyzem anneme. "Sana bir tazminat ödedi. Parayla ne yaptın?"

Annemin gözleri kısıldı. "Çocuklar sandığınızdan çok daha pahalı."

Babamı daha önce de dergilerde ya da televizyonda görmüştüm, güzel karısı ve oğlunun yanında duruyordu. Onları bize tercih ettiği için babamı suçlayamazdım: Onlarla ilk o tanışmıştı, her zaman gülümsüyorlardı ve çok daha iyi kıyafetler giiyorlardı. Sanırım ben de onları seçerdim.

"Peki bu *acil* işiniz ne kadar sürecek?" diye sordu teyzem.

Annemin bakışları benimkilere kaydı -çenemi kapalı tutmam için bir uyarı. "Birkaç hafta. Meşgulüz, bu yüzden aradığınızda cevap veremeyebilirim - bu arada, geri dönmem gerekiyor. Bu yolculuk çok uzun sürdü. Kendine iyi bak Hope." Ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde arabaya doğru koşmaya başladı.

"Motoru bile kapatmamışsın," diye mırıldandı teyzem, sonra yüzünde küçümseme ve acıma karışımı bir ifadeyle bana döndü. "Yedi yaşındaki bir çocuk için çok sıkıcı olacak, farkında mısın? İçeride kalman gerekecek. Babanın burada olduğunu bilmesine izin veremem."

Başımı salladım. Annem varlığını gizli tutmak için para alıyordu, bu yüzden buna alışmıştım. "Sır saklamakta çok iyiyimdir."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve ben de ondan bir sır sakladığımı bilip bilmediğini merak ettim. Annemin acil bir işi yoktu, hatta bir işi bile yoktu. Erkek arkadaşıyla Disney'e gidiyordu ve eğer bunu kendime saklarsam, gelecek yıl beni de yanlarında götüreceklerdi.

Teyzem içini çekerek bavulumu aldı. "Peki, gel o zaman," dedi ve beni duvar kâğıtları soyulmuş, ıslak köpek ya da okuldaki lavabo gibi rutubet kokan bir eve götürdü.

Krystal Duncan Disney'e gittiğinde tam bir prenses makyajı yaptırmıştı-Ariel elbisesi, saç, her şey. Doğum günü davetiyelerinde çektiği fotoğraflar kullanılmıştı.

Belki gittiğimde Ariel gibi giyinip bir fotoğraf çektirebilir, doğum günü davetiyesinde fotoğrafımı kullanabilirdim. Annemin önce bir ev alması gerekiyordu ama *"kartlarımızı doğru oynarsak"* bunun yakında gerçekleşebileceğini söyledi.

"Krystal Duncan ile aynı doğum günü davetiyelerini gönderirsem, onu taklit ettiğimi söyler mi?" Merdivenlerden yukarı çıkarken sordum.

Teyzem kaşlarını çattı. "Doğum günü davetiyelerinden daha büyük dertlerin var. Sen buradasın."

Bahsettiği oda komşuların evine bakıyordu, ama sol tarafta gölü görebiliyordum, göle doğru uzanan bir iskele ve kenarında duran bir grup büyük çocuk vardı. Pencereye doğru yürüdüm ve birbiri ardına suya atlayışlarını izledim, uluyarak, bağırarak ve çok... özgürce.

"İzleyebilirsin ama pencereyi açma ve dışarı çıkmayı aklından bile geçirme," diye uyardı teyzem. "Baban bunu yaptığımı öğrenirse beni öldürür. İşe geri dönmem gerek. Burada kal ve sessiz ol."

Başımı salladım. Bu evde de sık sık duyduğum bir şeydi. "Sessiz kalmakta çok iyiyimdir."

Teyzemin omuzları çöktü. "Eminim öylesindir," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Çocukları tekrar izlemek için döndüm. Hepsi mutluydu, hepsi zayıf ve bronzdu ve sağlıklı parlıyorlardı, ama nedense bakışlarım sadece bir tanesine takıldı ve oradan ayrılmak istemedi.

Onun görüntüsü beni çağırdı. Sanki "Umut, beni bul, sen buraya aitsin" diyordu, oysa varlığımdan haberi bile yoktu.

Elimden geldiğince onu dikkatle izlemeye karar verdim. Eğer boğuluyorsa, Ariel'in Prens Eric'i kurtardığı gibi onu kurtarmaya gidecektim.

Bir gün bunu yapmam için bana ihtiyacı olacağından garip bir şekilde emindim.

7 Eylül 2023'te geliyor

Buradan ön sipariş

verebilirsiniz.

ELIZABETH O'ROARK TARAFINDAN DA

Şeytan Serisi:

Şeytanla Anlaşma

Şeytan ve Mavi Deniz Tanıdığınız

Şeytan

Şeytan Hakkını Alır

Olivia'yı

Uyandırmak Erin'i

Boğmak Paralel

Dizi

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem beta okuyucularıma çok teşekkür ederim: Entirely Bonkerzz, Michelle Chen, Katie Foster Meyer, Nikita Navalkar, Jen Wilson Owens ve Tawanna Williams. Sizi çok seviyorum.

Düzenleme guruları Sali Benbow-Powers, KM Golland ve Julie Deaton'a ve bu kitabın dizüstü bilgisayarımın çıkıp dünyaya açılmasına yardımcı olan diğer herkese teşekkürler: Christine Estevez, Valentine PR, Lori Jackson, Samantha Brentmoor ve Instagram, Facebook ve TikTok'ta cesaretlerini haykıran herkese.

Bu kitaptaki bisiklet olayı aslında biraz otobiyografik. Ortaokuldayken, bir grup çocuk güpegündüz bir arabanın açık penceresinden beni yakaladı ve bisikletimden indirmeye çalıştı. Onlar gidene kadar kaçıp saklandım ve kimseye bir şey söylemedim çünkü bir şekilde suçlanacağımdan emindim ve hatalı olabileceğimi düşünüyordum. Çok sonraları, bir çocuk terapisti olarak çalışırken, çocukların *çok* daha travmatik olayları ne kadar sık kendilerine sakladıklarını keşfedecektim çünkü belki de hatalı olduklarını düşünüyorlardı ve anlatmanın işleri daha da kötüleştireceğini biliyorlardı - ki çoğu zaman öyle oldu.

Juliet gibi, kendini korumak için sessizce korkunç bir şeye maruz kalan herkes için... Bunun olmasına çok üzuldüm.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayınlamadan önce uzun yıllar tıp yazarı olarak çalışmıştır. Teksas Üniversitesi'nden iki lisans ve Notre Dame'dan bir yüksek lisans derecesine sahiptir. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D.C.'de yaşamaktadır. Facebook'taki kitap grubu [Elizabeth O'Roark Books](#)'a katılarak güncellemelerden, kitap sohbetlerinden ve çocuklarıyla ilgili şikâyetlerden haberdar olabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.